AMALIA WALDEN

O cenuşăreasă modernă

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Rămâi din nou să lucrezi până mai târziu, Nora? întrebă Blanche Morand.

Nora Baird ridică ochii şi-i aruncă o privire scrutătoare. Bănuia Blanche ceva sau era fructul imaginaţiei sale?

— Nu, nu mai am mult, răspunse ea, forţându-se să aibă o voce normală. Vreau numai să termin aceste crochiuri. Sunt pentru cursul meu de desen din săptămâna viitoare. Nu te deranjează prea mult?

Blanche ridică uşor din umeri şi îşi înfăşură silueta înaltă în lodenul care fusese odată verde, dar pe care anii îl făcuseră să pară acum galben. După ce îşi puse puţină ordine în şuviţele de păr cenuşiu, o fixă un moment pe Nora.

— Bună seara, zise ea în sfârşit. Ai cheia ta?

Nora afirmă printr-o mică mişcare a capului.

— Nu lucra prea târziu, reluă Blanche înainte de

a ieşi.

Tânăra fată rămase un moment nemişcată, abia îndrăznind să respire. Ea auzi paşii grei ai lui Blanche pe coridor, apoi se instală liniştea.

— Uf! Credeam că nu va mai pleca niciodată, murmură ea, lăsând să-i scape un lung suspin.

Enorma garderobă din culisele lui Metropolitan Opera era deocamdată goală. Nora îşi consultă ceasul. Se încadra în timp. Marea lustră de cristal va fi ridicată la ora şapte şi cincizeci şi cinci de minute în momentul în care lumina începea să scadă şi uvertura va izbucni la ora opt precis. Era ora şapte şi, grăbindu-se, era gata pentru ridicarea cortinei.

După ce aranjase crochiurile în mapa sa de desen, merse să închidă uşa şi se înapoie în imensul depozit unde erau păstrate toate costumele de scenă, aranjate în ordine, de la hainele ţărăneşti până la rochia de bal a unei regine, într-o lungă aliniere de culori strălucitoare.

Nora se repezi spre ultimul cuier, lângă zid, unde îşi ascunsese costumul. Ea îl luă pe furiş şi fugi în direcţia unei cabine de probă.

În oglindă, zări o femeie foarte tânără, îmbrăcată cu o bluză de lucru şifonată, ale cărei revere erau pline de ace. Părul negru, lung şi mătăsos era strâns în coc, frumoşii săi ochi albaştri erau ascunşi de lentile groase şi colorate şi faţa fără machiaj îi dădea un aer sever.

Nora se dezbrăcă repede şi îmbrăcă o lungă tunică verde pe care o luase din depozit. Ţesătura fină descoperea nişte sâni tari, o talie suplă şi umeri rotunzi, tot ceea ce bluza ascundea de obicei.

Strângând etola verde închis care completa costumul, Nora se îndrepta apoi către o masă de machiaj. După ce aprinsese aplicele care încadrau oglinda, se întoarse la uşă pentru a aştepta acolo pe Ginny care trebuia să o ajute să se fardeze.

Astă seară era ultima „Aida”, opera lui Verdi, povestea unei prinţese etiopiene care murea tragic în braţele celei pe care îl iubea. Drama se desfăşura în Egiptul antic, machiajul trebuia să fie exagerat, mai ales în jurul ochilor.

Nora auzi un zgomot de paşi afară. O lovitură uşoară la uşă şi ea deschise pentru a o lăsa să intre pe

prietena sa. Cele două tinere se observară o clipă, apoi Nora pufni.

— Peruca asta! Nu te mai recunoşteam.

Capul lui Ginny era acoperit de un eşafodaj complicat, din bucle şi panglici negre amestecate cu perle colorate.

— Ce vrei, răspunse Ginny, clipind din genele false şi luând cu haz o poză dramatică. De altfel, cine a auzit vreodată de o egipteancă blondă?

— Încetează cu gluma, zise Nora, avem puţin timp.

Ea se aşeză în faţa oglinzii şi Ginny o observă o clipă.

— Tu nu ai nevoie de perucă, remarcă ea.

Cu un gest rapid, eliberă părul lung al Norei, apoi începu să-l perie viguros, întorcându-i vârfurile în interior.

— Iată, zise ea, satisfăcută. Ce crezi?

Nora se observa, cu sprâncenele încruntate.

— Nu-ţi place?

— Nu e asta, Ginny. Mă întrebam doar dacă el nu va renunţa. Această situaţie este teribilă pentru nervi.

De fiecare dată când Red Thatcher priveşte în direcţia mea, am impresia că ochii lui mă pătrund şi mă aştept să mă alunge de pe scenă şi cu această ocazie din Met.

Simplul fapt de a vorbi despre directorul muzical al Metropolitan Opera, Met, îi dădea frisoane. Acest autocrat arogant părea că simte o plăcere răutăcioasă de a-i umili pe cântăreţi, de la cel mai mare solist până la cel mai umil corist.

Până acum, Nora reuşise să scape ochiului său vigilent. Dar cât timp va mai dura? Dacă îi descoperea stratagema, era terminată.

— Dacă mă prinde… murmură ea.

— Cum ar putea? Când am să termin cu tine, nici propria ta mamă nu te-ar mai recunoaşte.

Ginny începu să întindă în straturi groase un fard închis pe pielea sidefie a Norei, mai întâi pe faţă, apoi pe braţe, pe gât şi pe umeri.

— Cum ai putea să renunţi? îţi place prea mult opera. De altfel, dacă lucrezi aici la costume, în loc să faci carieră la un mare croitor, este numai pentru că eşti o fanatică a lui „bel canto”. Nu am dreptate?

Nora aprobă. Era adevărat. În sinea sa, vocea omenească fusese întotdeauna cel mai minunat instrument muzical şi, descoperindu-şi talentul pentru desen şi gustul pentru costume, ştiuse imediat că va merge într-o zi la New York şi aceasta pentru a intra la Met, opera cea mai celebră din lume. Ea reuşise, începând de jos. Acum, era modelistă şi o seconda pe Blanche Morand.

— Ai dreptate, Ginny. Dar nu vreau să-mi pierd slujba.

— De ce ai pierde-o pentru numele lui Dumnezeu? îţi cunoşti perfect meseria, vei deveni într-o zi responsabilă cu costumele de la Met… când eu voi fi primadonă! Acum, încetează să te mişti. Trebuie să-ţi machiez ochii.

Ea începu să deseneze un triunghi negru la colţul fiecărui ochi, cu ajutorul unei pensule, apoi îl atenuă, acoperind pleoapele cu un bleu nuit şi subliniind conturul ochilor cu o trăsătură de fard închis la culoare.

Efectul era prodigios. Nora se ridică, îşi aranjă etola în jurul umerilor, se întoarse spre o oglindă

imensă care acoperea un perete al încăperii şi zări o tânără etiopian. Ginny avea dreptate. Era de nerecunoscut.

— Ce oră este? întrebă deodată Ginny, nervoasă.

— Şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

— Trebuie să mă grăbesc. Vii şi tu?

— Du-te mai înainte. Eu trebuie să aranjez şi să închid uşa.

Odată Ginny plecată, Nora reveni la sala de machiaj şi puse totul în ordine. îi rămânea suficient timp să urce în culise şi să se ascundă în mijlocul corului. Din prudenţă, îşi scoase ceasul-brăţară. Red Thacher ar fi admis cu greu că o etiopiană ar fi purtat aşa ceva.

După ce stinse lumina, Nora ieşi la rândul său şi închise cu grijă uşa principală. Alergă apoi spre scara în spirală care ducea la scenă.

Trei ore mai târziu, scăldată în lumina reflectoarelor, cântând finalul din „Aida”, Nora simţi cum inima i se umple de bucurie. Exaltarea pe care o simţea în acel moment era unică, nimic altceva în lume n-ar fi putut s-o provoace. Era rezultatul unui

tot: muzică, decoruri, publicul… Totuşi, un sentiment de vinovăţie venea să-i strice uşor plăcerea.

Nora Bird, uzurpatoarea! Degeaba îşi spunea că nu face nicio crimă, indispoziţia persista. Nimeni, cu excepţia lui Ginny, cea cu vocea de aur, nu-i cunoştea secretul.

De ce nu se mulţumea să se consacre pasiunii sale, desenul? Avea talent şi ştia că într-o zi îi va fi recunoscut de toţi; până atunci, îşi îmbogăţea cunoştinţele prin munca ei cu Blanche şi urma cursurile unei şcoli de desen din Manhattan. Experienţa căpătată la Met se va dovedi indispensabilă mai târziu, de aceea ţinea mai mult decât orice să-şi păstreze slujba.

Un tunet de aplauze îi întrerupse gândurile şi cortina se lăsa încetişor. Vor urma rechemări pentru vedete, dar corul putea să plece. Nora adora să asculte ovaţiile. Ştia că acestea nu i se adresau, totuşi, modesta participare la cor o îndreptăţea să-şi primească, în secret, partea sa.

Ea se întoarse spre Ginny şi cele două fete îşi zâmbiră şi ieşiră amândouă din scenă în tăcere. Red

Thatcher pedepsise de multe ori cu asprime pe cei care îşi permiteau să vorbească în culise înainte ca ultimul spectator să fi părăsit sala.

— Noi suntem vânzători de iluzii, strigase el, cu o voce aspră şi impresionată, cu braţele încrucişate, formidabil. Cei din sală sunt acolo pentru a asculta „Aida” şi nu trăncăneala voastră insipidă.

Personalitatea acestui om, autoritatea vocii sale care pretindea să-l facă ascultat întru totul, strălucitoarea sa carieră internaţională îi impresiona enorm pe cei din jur. Tăcea chiar şi soprana, cunoscută pentru replicile sale veninoase.

În coridorul vestiarelor, cele două tinere fete putură în sfârşit să vorbească fără pericol.

— Ginny, ai fost minunată astă-seară. Vocea ţi se îmbunătăţeşte mereu. Este tot mai bogată, mai caldă.

Ginny ştia că era o apreciere sinceră.

— Mulţumesc, Nora. Şi tu ai o voce excelentă.

Ele izbucniră în râs. Niciuna, nici alta nu ignorau că dacă Nora putea citi notele şi să se amestece în cor, nu avea totuşi ceea ce se numea o mare voce de solistă. Ea cântase la şcoală şi la biserică, la ea, în

Oregon, dar îşi cunoştea limitele. Graţie lui Ginny, se strecura în fiecare seară, pe furiş, pe scena de la Metropolitan Opera. Totul începuse cu doi ani în urmă, la sosirea Norei la Met, când deveniseră prietene. Într-o zi, Nora îi exprimase lui Ginny admiraţia sa, felicitând-o pentru calitatea vocii sale şi explicându-i cât de mult iubea opera şi cât o invidia că putea participa la această sărbătoare sublimă.

Ginny o observase o clipă curioasă. O aprecia pe Nora pentru calmul şi gentileţea ei, nu o considera ca pe o persoană timidă ci, mai degrabă, ca pe una rezervată. Era prima dată când zărea în privirea prietenei sale această strălucire pasionată.

— Ştii să citeşti partiturile? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse Nora.

Scena se petrecea în apartamentul lui Ginny, care se aşeză la pian şi cântă primele acorduri dintr-o arie celebră.

— Cântă cu mine, îi ceru ea Norei, care părea surprinsă.

La sfârşit, Ginny rămase un moment gânditoare.

— Tu ai acces la costume şi la machiaj, nu-i aşa?

Ce voia să spună? Nora nu întârzie să înţeleagă.

— De ce n-ai cânta în cor cu mine? Vocile noastre se acordează perfect. Dacă te machiez exagerat şi vii pe scenă în momentul ridicării cortinei, nimeni nu va observa nimic.

...De şase luni, după ce se lăsase rugată mult timp, Nora nu lipsise de la nicio reprezentaţie. Ginny avusese dreptate. Nimeni nu şi-a dat seama de prezenţa sa. În mijlocul a o sută de artişti, o ţigancă sau o sclavă în plus nu mai conta. Şi cum nu cerea niciun salariu...

Nu fusese întotdeauna uşor: Nora era foarte ocupată la cursul de desen. Dar cu preţul multor sacrificii, reuşise să se integreze în trupă, spre marea ei bucurie.

— O să asişti la recepţie, astă-seară?

— O, nu, răspunse Nora. Nu am ce să îmbrac şi, de altfel, detest acest reuniuni.

— Dar ai multe toalete în rezerva ta, nu? Haide, vino! De ce să nu te distrezi puţin, ca şi ceilalţi?

Nora clătină cu putere din cap. Ea se găsea, în acel moment, pe scara în spirală, în mijlocul mulţimii

de figuranţi şi de corişti.

— Nu în seara asta. Am mult de lucru mâine.

— Mâine, este duminică. Să nu-mi spui că lucrezi şi duminică. Haide, vino, insistă Ginny. Merg să mă schimb şi trec să te iau de la atelier.

Nora ezita. Exaltarea datorată reprezentaţiei nu-i trecuse încă. Prudenţa sa naturală păru că se risipeşte. Dorea cu adevărat să se găsească singură în micul său apartament de la subsol? Şi apoi, această serată, nu-i putea face rău.

— De ce nu? Sunt de acord!

— Perfect. Ne întâlnim într-o jumătate de oră.

Se despărţiră şi Nora se întoarse în adăpostul ei, imensul depozit unde erau păstrate costumele. Ea aprinse o lampă şi intră în atelier. Costumele pentru spectacolul următor, „Paiaţe” aşezate pe umeraşe, erau puse la păstrare.

Intrând în depozit, Nora făcu din ochi înconjurul încăperii. Ce să aleagă pentru serată? Erau acolo sute de toalete reprezentând toate epocile, toate repertoriile, de la cel mai simplu la cel mai sofisticat, de la rochia ţărănească la rochia-furou de seară,

brodată cu perle.

Nu-i luă decât o clipă să dezbrace costumul de scenă.

Punându-şi bluza de lucru, Nora începu să le cerceteze. Alegerea sa se fixă în cele din urmă pe o rochie delicată, din muselină de mătase, amintirea unor reprezentaţii cu „Traviata” în costume moderne. Experienţa fusese un eşec şi aceste costume nu fuseseră niciodată folosite. Publicul dovedise, în această ocazie, că respectă mai mult tradiţia decât aceşti regizori la modă.

Corsajul acestei splendide toalete albastre bleu-nuit era transparent şi dublat cu o mătase în aceeaşi culoare, care abia acoperea sânii. Trebuia să renunţe la sutien pentru ca bretelele acestuia să nu se vadă prin ţesătura diafană. Jupa era un vârtej de pliuri late.

Când se îmbrăcă, mătasea, alunecând pe corp, o făcu să se înfioare. Întorcându-se spre oglindă, Nora se privi cu atenţie. La început, că se găsea indecentă. Decolteul era foarte generos, dezvăluind prea mult frumoşii săi sâni. Dar nu întârzie să remarce că tăietura, studiată cu grijă, dădea doar o iluzie de

goliciune şi îi permitea să se mişte fără jenă.

Îşi şterse apoi machiajul de scenă şi se pudră uşor. Culoarea îmbrăcăminţii îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. După ce îşi perie îndelung părul, Nora îl strânse într-un coc înalt, o coafură total diferită de cea pe care o purta de obicei. Cu cât va semăna mai puţin cu micuţa Nora Baird de la depozitul de costume, cu atât mai mult va fi păstrat secretul său.

O mică bătaie în uşă o făcu să tresară. Încălţă repede sandalele cu toc înalt pe care le alesese de la raionul de încălţăminte şi alergă spre uşă.

— Cine este? întrebă ea cu o voce şoptită.

— Eu sunt, răspunse Ginny, foarte conspirativ.

Nora descuie uşa şi prietena sa se strecură în încăpere. Ea o fixă cu un aer neîncrezător.

— Dumnezeule! Eşti magnifică. Nimeni nu te va recunoaşte.

— Nu sunt prea indecentă? întrebă Nora.

Ginny o cercetă cu atenţie.

— Deloc. Cel ce a croit această rochie îşi cunoştea meseria. Ai impresia că vezi tot, dar rămâi

flămând. Eşti splendidă.

Ea se dădu înapoi cu un pas şi îşi îngustă ochii.

— Mai ales, să nu te apropii de Ken!

Nora surâse. Ken, flirtul lui Ginny, cânta la trompetă în orchestra operei. Prietena sa glumea; bineînţeles, Ken era foarte îndrăgostit de blonda Ginny. Nora, în schimb nu avea nicio aventură, nicio legătură. De la sosirea la New York, nu se ocupase decât de cariera sa. De altfel, cei câţiva tineri pe care avusese ocazia să-i întâlnească nu păreau să fie prea atraşi de ceea ce căuta ea: o dragoste care să dureze viaţa întreagă.

Recepţia se desfăşura într-un mare foaier, în spatele scenei. Era un loc destul de vast pentru a-i adăposti pe numeroşii participanţi, dar care crea o oarecare impresie de intimitate.

Câţiva membri ai orchestrei cântau melodii de dans şi cele două tinere auziră muzica de când părăsiră atelierul.

Nora se simţea puţin neliniştită. Nu avea niciun sens să fie acolo. Ea se întoarse spre Ginny pentru a-i spune că îşi schimbase părerea, dar văzu că aceasta

dansa deja cu Ken. Cineva îi întinse un pahar cu şampanie şi acceptă. O cupă, nu putea să-i facă rău. După aceea, va pleca.

Deodată, muzica încetă şi se auzi un răpăit de tobe. Directorul operei, Nils Thordarson, urcă pe un podium şi ridică braţele solicitând să se facă linişte. Era un bărbat mare şi corpolent, cu părul grizonant şi cu purtări uşor dictatoriale. Toţi tăcură.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, nu vreau să ţin un discurs.

Se auziră râsete şi câteva aplauze.

— Vreau doar să vă mulţumesc pentru munca pe care aţi desfăşurat-o cu ocazia reprezentaţiei operei „Aida”, care a fost un enorm succes.

Aplauzele se înteţiră şi el ridică autoritar o mână pentru a atrage atenţia că n-a terminat.

— Ţin, în mod deosebit, să-l felicit pe Red Thatcher pentru modul strălucitor în care a supervizat spectacolul. Unii se gândesc că a condus prea dur trupa de artişti în timpul repetiţiilor, dar dacă n-ar fi fost aşa, credeţi că am fi înregistrat acest triumf?

De data aceasta, pe lângă aplauze se auziră şi

câteva râsete nervoase şi chicoteli. Era evident, că unii dintre artişti nu înghiţiseră aprecierile adresate pe un ton sec de director muzical.

Nils Thordarson parcurse asistenţa cu privirea.

— Red? chemă el.

Toţi ochii se îndreptară spre înaltul bărbat brunet, care stătea în fundul foaierului. Nora o văzu, alături de el, pe Consuelo Valdez, primadona operei, agăţată de braţul său într-o manieră posesivă, cu privirea admirativă ridicată către el.

Se auziră câteva strigăte.

— Un discurs! Un discurs!

Red Thatcher refuză cu un semn din cap.

— Nu! Nu! strigă el cu frumoasa-i voce de bariton. Nu m-aţi auzit destul?

Toată trupa izbucni în râs şi orchestra începu să cânte. Un maşinist micşoră puţin lumina; mai multe cupluri se îndreptară spre pista de dans improvizată.

Nora stătea în umbră, ţinând în mână cupa cu şampanie. Cineva o servise de mai multe ori şi se simţea plăcut destinsă. Câţiva tineri o invitaseră la dans, dar i-a refuzat politicos, servindu-se de un vechi

truc, declarând că aşteaptă pe cineva.

Nora se distra foarte mult. Faptul de a se găsi atât de aproape de artişti, dintre care unii erau cunoscuţi în lumea întreagă, o încânta. Bruna şi frumoasa Consuelo Valdez dansa cu Nils Thordarson. Francesco Martini, vedeta masculină a spectacolului, un bărbat mărunt cu un bust de luptător, cânta o baladă romantică, acompaniat de orchestră. Nora era foarte fericită.

Miezul nopţii! Era timpul să plece. Trează de la ora şase dimineaţa, muncise toată ziua la atelier şi cântase în timpul spectacolului. La fel ca Cenuşăreasa, trebuia să părăsească această lume fermecată şi să revină la realitate.

După ce lăsase paharul pe o etajeră, Nora se îndreptase spre ieşire. O mână fermă se aşeză, însă, pe braţul său. Întorcându-se, întâlni privirea pătrunzătoare a lui Red Thatcher.

— Nu ai dansat, încă, zise el cu o voce gravă.

Nora îl privi, stupefiată. El îşi scosese haina şi rămăsese într-un palton de catifea şi un pulover de lână albă. Un surâs subţire îi lumina faţa. Nora îşi

aminti că acest bărbat avea reputaţia că nu râde aproape niciodată. Şampania, ambianţa sărbătorii, îi dădură un curaj de care nu se credea capabilă.

Dintr-odată, umerii largi şi ochii aroganţi ai acestui tiran cu reputaţia de cuceritor n-o mai înspăimântară.

— Exact, răspunse ea, rece. Nu am dansat.

El îşi încruntă uşor sprâncenele şi, înainte ca ea să poată reacţiona, o înlănţui şi o duse spre pistă.

Nora ar fi vrut să reacţioneze, să scape din îmbrăţişare dar nu reuşi. Capul i se învârtea puţin şi prezenţa acestuia îi anihila judecata. Când o strânse mai tare, ea îşi lăsă obrazul pe umărul lui. Mirosurile amestecate de lână, tutun şi apă de toaletă o îmbătau. Şi apoi, la ce bun să reziste? Să se zbată, n-ar fi făcut decât să atragă atenţia, riscând să provoace un scandal.

Ea închise ochii. El dansa la perfecţie.

Ce ştia despre Red Thatcher? Existau, bineînţeles, zvonuri care circulau prin culise. Dar, dincolo de astea? Mai întâi reputaţia sa internaţională, pe deplin meritată. Acest bărbat era considerat ca

unul dintre cei mai buni directori artistici din lume. Conducea el însuşi câteodată, orchestre simfonice. Vârsta sa? Probabil mai puţin de patruzeci de ani, ceea ce era prea tânăr pentru un bărbat care a atins vârful profesiei sale. Muncind de doi ani cu el, Nora ştia că succesul lui se baza pe o muncă îndârjită, pe o precizie continuă, un fler şi talente incontestabile. Totul, absolut totul, depindea de el, de la costume până la lumini, de la interpretare la decoruri.

Dar viaţa lui particulară? Era celibatar şi foarte bogat, toţi ştiau acest lucru. Avusese numeroase legături cu cântăreţe celebre; aşa se discuta în spatele lui.

— Am vreo pată pe nas?

Vocea lui o făcu să tresară şi Nora îşi dădu seama că se depărtase uşor de el şi îl fixase câteva clipe.

— Nu, murmură ea, lăsând ochii în jos. Mă întrebam doar dacă toată această agitaţie este adevărată.

Ce îi venise? înnebunise?

— Despre ce vorbeşti? se interesă el, puţin ironic. N-am făcut niciodată închisoare, n-am luat

stupefiante, m-am purtat întotdeauna corect cu mama când mai era pe această lume.

Nora nu se putu împiedica să surâdă.

— Este bine de ştiut, dar vorbeam despre toate aventurile care vi se atribuie. Se vorbeşte că vă plac numai cântăreţele pentru care aveţi o slăbiciune. Cum este, de exemplu Consuelo Valdez.

Red Thatcher schiţă un surâs, pe jumătate amuzat.

— Dacă este un mijloc de a afla dacă am în acest moment o intrigă amoroasă cu Consuelo, răspunsul este nu. Mărturisesc, totuşi, că n-am fost întotdeauna cuminte. Totuşi, sunt excesiv de pretenţios în alegerea mea. Cu alte cuvinte, reputaţia care mi s-a construit este exagerată. Dar, să n-o repetaţi…

Când muzica încetă, se găseau într-un colţ mai întunecat al foaierului. Red Thatcher o lăsă pe Nora dar păstră o mână pe umărul lui. Apoi se dădu înapoi cu un pas şi o observă curios.

— Nu te-am văzut niciodată pe aici. Faci parte din trupă?

— Nu, răspunse Nora, minţind doar pe jumătate.

Nu se putea să fie considerate costumierele ca făcând parte din trupă. Ea începu să regrete că băuse atâta şampanie.

Muzica începu din nou, Red Thatcher o înlănţui şi, dansând, o obligă, cu o uşoară apăsare a mâinii, să-şi ridice bărbia.

— Ai nişte ochi extraordinari, zise el. Sunt aproape violeţi.

Mâna sa întârzie mult pe obrazul Norei, ale cărei idei se limpeziră deodată. Ce era pe cale să facă? Dacă vreodată Red Thatcher ar descoperi înşelătoria sa, s-ar termina cu slujba ei şi cu participarea la cor. Ea încercă, cu stângăcie, să se elibereze.

— Nu, zise el, strângând-o mai tare. Nu vreau să pleci încă, frumoasă misterioasă!

Rezistenţa Norei slăbi. El nu putea să ştie cine este ea. Luni, îşi va îmbrăca din nou bluza şi va redeveni croitoreasa pe care nimeni n-o remarcă. Şi apoi, era atât de mult timp de când nu mai simţise braţul unui bărbat în jurul taliei sale. De ce să nu profite de această seară şi apoi să dispară pentru totdeauna?

Nora îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. îl auzi pe Red Thatcher scoţând un lung suspin şi simţi cum o strânge mai tare. Mâna sa fină cu degete lungi de artist îi mângâia spatele într-o mişcare uşoară şi senzuală care o făcea să tremure.

Dansau acum obraz lângă obraz, cu buzele lui Red în părul Norei. Ea deschise deodată ochii şi văzu că el părăsise ringul de dans şi valsau într-un coridor mai puţin luminat. În acel moment, Red îi atinse buzele. La început încetişor, apoi, pentru că ea se abandona, cu mai multă vigoare. Tânăra femeie simţea cum o lasă picioarele.

El se depărtă puţin şi privirile lor se încrucişară în timp ce el îi aranja o şuviţă rebelă.

— Atât de frumoasă! murmură Red Thatcher, înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

Nora, cu braţele în jurul gâtului lui, gemu încetişor când el îi mângâie sânii. I se părea că sângele i se preface în lavă.

— Să mergem, propuse el deodată, cu voce scăzută.

Un mic semnal de alarmă sună în creierul tinerei

femei. Dorea mai mult ca orice să rămână în braţele acestui bărbat, atât de atrăgător şi de senzual. Cum s-ar putea imagina că această persoană cu sânge rece, care conducea trupa cu o mână de fier, putea să manifeste o asemenea pasiune? Fu tentată să-şi uite pentru o clipă scrupulele, slujba, speranţele pentru o carieră. Simţurile o îndemnau să accepte. Dar nu risca să fie distrusă?

Cum să fugă? Trebuia să-l înşele, gest prea puţin elegant, dar necesar. Dar avea de ales?

Nora îşi apropie încet buzele de tâmpla lui Red Thatcher unde depuse o mică sărutare.

— Da, să plecăm, zise ea cu o voce gâtuită. Dar trebuie să-mi iau pelerina. Aşteaptă-mă aici.

— Merg cu tine, spuse el, fără s-o lase.

Nora ridică ochii şi-i surâse slab.

— Trebuie, de asemenea, să mă pudrez. Crezi că vei fi lăsat să intri cu mine?

Era atât de frumos şi o privea cu o asemenea lumină în privire, încât era gata să-şi schimbe părerea. El îi surâse şi o îmbrăţişă uşor.

— Întoarce-te repede, zise el. Nu sunt foarte

răbdător.

Nora îi mângâie încetişor obrazul, disperată să ştie că este pentru ultima dată. Red Thatcher îi luă mâna şi o sărută în palmă. Apoi, o lăsă să plece.

Toaleta pentru femei se găsea aproape de scara în spirală care cobora la etajul depozitului de costume. Ajunsă acolo, Nora îşi scoase sandalele şi coborî treptele metalice alergând şi ţinându-se de rampă ca să nu alunece. Picioarele sale goale nu făceau niciun zgomot pe treptele reci şi era imposibil să fie auzită din coridorul pe care tocmai îl părăsise.

În depozit, Nora nu aprinse lumina, înspăimântată la ideea că aceasta s-ar putea vedea pe sub uşă. Cunoscând la perfecţie locurile, se îndreptă pe pipăite spre atelier. Inima îi bătea să se rupă până într-acolo încât îşi imagină, o clipă, că s-ar putea auzi în spatele uşii, încuiată totuşi de două ori.

Închisă în biroul său, Nora aprinse, în cele din urmă lumina. Se dezbrăcă repede şi îşi puse îmbrăcămintea de lucru. Apoi, intră cu paşi de pisică în imensul depozit şi, cu toată obscuritatea, găsi uşor drumul până la locul de unde era de obicei agăţată

rochia albastră. Apoi puse sandalele în cutia lor şi reveni în atelier.

Nu-i luă decât un minut ca să se demachieze. Îşi adună părul într-un coc sever, îşi puse ochelarii fumurii pe vârful nasului, îmbrăcă un mantou şi privi în jurul său pentru a verifica dacă n-a rămas nicio urmă a trecerii ei.

Totul părea în ordine. Se duse să-şi caute planşa de desen, stinse şi se duse la uşa principală pe care o întredeschise. Coridorul era gol. Un zgomot vag, amestec de muzică şi conversaţie venea de la etajul superior.

Nora ieşi în vârful picioarelor, întoarse cheia în broască, aruncă o privire fugitivă în direcţia scării şi se îndepărtă către ieşirea artiştilor.

Încălţată în mocasini cu tălpi de cauciuc, înaintă fără zgomot.

În momentul în care ieşea în stradă, auzi un pas rapid în spatele ei. Cineva cobora scara. Tânăra femeie se lipi de zid, într-un con de umbră, şi încercă să vadă despre ce era vorba.

O siluetă înaltă apăru deodată, în capătul

coridorului; inima i se strânse. Red Thatcher! Cu mâinile în buzunare, cu fruntea îngrijorată, se opri şi privi în penumbră. Părea furios şi totodată stupefiat. Nora nu îndrăznea nici să respire.

Când îl văzu din nou urcând scara, după ce aruncase o ultimă privire spre ieşirea de serviciu, Nora scoase un lung suspin. îi trebuiră câteva minute înainte de a fi în stare să se mişte. Ieşi încetişor în stradă, opri un taxi şi se întoarse acasă.

Când sosi în micul său apartament, o jumătate de oră mai târziu, inima îi bătea încă puternic. Toate acestea au existat cu adevărat? Tremurând, îşi trecu degetul peste buze. Nu fusese un vis! Ea nu va uita niciodată această seară.

Mai târziu, întinsă în pat, nu se putu opri să nu geamă la amintirea buzelor şi mâinilor lui Red Thatcher.

Nora se suci şi se răsuci mult timp, neîncetând să se întrebe dacă făcuse rău sau bine, dacă fuga sa fusese înţeleaptă sau stupidă.

Capitolul 2

Duminică dimineaţa, Nora dormi până târziu. Ea

fu trezită de zgomotul ploii. O mică burniţă uşoară care lovea dalele. Primul gând matinal fu la serata de ieri, la întâlnirea cu Red Thatcher. La lumina zilei, această aventură părea de necrezut şi se întreba serios dacă nu visase.

Totuşi, întinzându-se alene, fu forţată să admită că totul a fost real. Cu mâinile pe ceafă, bine proptită în pernă, Nora începu să contemple plafonul. I se părea că simte încă buzele lui, corpul tare şi musculos.

Tremurând uşor, sări din pat. Trebuia să-l uite pe Red Thatcher. Femeia pe care el o sărutase noaptea trecută, nu exista.

După duş, începu să-şi pregătească micul dejun, când un soare palid apăru în mijlocul norilor pe care vântul îi împrăştia.

Micul apartament nu era, de fapt, decât o încăpere mare, cu un colţ de bucătărie şi o baie. Nora îl adora, cu toate că ferestrele cu grilaj aşezate la nivelul trotuarului, pentru că locuia la subsol, nu lăsau să treacă decât puţină lumină. Pentru a compensa, Nora pictase cea mai mică suprafaţă disponibilă în alb

strălucitor, zidurile, podeaua, şi chiar mobilierul pe care îl cumpărase, piesă cu piesă, din hala de vechituri sau din comerţul cu lucruri de ocazie. Pentru a adăuga ansamblului o notă veselă, tânăra acoperise canapeaua şi două scaune cu o ţesătură de un galben viu.

Pe unul din ziduri, deasupra unui divan alb care îi servea drept pat, atârna o tapiserie enormă, un amestec de flori şi frunze multicolore pe fond alb.

Pernele, pe care brodase aceleaşi motive, erau împrăştiate pe divan şi pe canapea. Un covor în aceleaşi tonuri acoperea podeaua.

Masa de lucru era aşezată sub una dintre ferestre, pentru a beneficia de mai multă lumină şi Nora investise într-o excelentă lampă de birou pe care o agăţase de marginea mesei. Fiind pivotantă, îi furniza o lumină bună la orice oră.

După micul dejun, Nora aranjase puţin prin încăpere, apoi începu să lucreze.

Pentru fiecare operă prezentată la Met, în timpul sezonului, Nora desena propriile costume pe care le prezenta ca lucrări practice la Şcoala de Artă. Dar

făcea acest lucru şi pentru plăcerea sa. Cu toate că niciodată n-a îndrăznit să le arate la teatru, aceste exerciţii erau benefice, permiţându-i să acumuleze experienţă.

Viitorul spectacol trebuia să fie „Paiaţe” de Leoncavalo, istoria tragică a bufonului Canio, trădat de Nedda, femeia pe care o adora. Costumele se născuseră deja, sub creionul său, vesele şi câmpeneşti şi Nora lucra acum la armonizarea culorilor.

Ea deschise mapa şi scoase colile de hârtie albe la care reflectase atât de mult. Suspină o clipă. Nu se putea concentra. Gândurile îi reveneau, fără încetare, la seara precedentă…

Nora se întreba ce gândise Red Thatcher când descoperise dispariţia sa. Fusese dezamăgit? Sau, mai degrabă furios. Acest bărbat nu era obişnuit să fie refuzat, mai ales de o necunoscută care nu era nici măcar celebră.

Da, fusese mistuit de furie. Din fericire, nu-l jignise prea mult. Era, fără îndoială, un adversar redutabil, mai ales când era rănit.

Soneria telefonului o făcu să tresară.

— Bună! strigă Ginny de la celălalt capăt al firului. Ce s-a întâmplat aseară?

Nora ezită. Trebuia să-i povestească lui Ginny despre această incredibilă aventură? Nu acum. Dacă vreodată prietena sa vorbea, ar fi însemnat sfârşitul carierei sale. De altfel, aceasta nu se va mai repeta. Mai bine să tragă linie peste acest vis frumos.

— Oh, eram obosită şi m-am întors acasă. Ştii bine că nu-mi plac recepţiile de acest fel.

— Mi s-a părut că te văd dansând cu Red Thatcher. Marele om în persoană!

— Da, răspunse Nora, împotriva voinţei sale, am dansat împreună.

— Şi cum de s-a întâmplat? Văzându-te, am avut un moment impresia că o să te mănânce de vie!

— N-a fost decât un dans.

— Din întâmplare, n-ai plecat cu el?

Nora se simţi profund şocată.

— Cu siguranţă, nu!

— Haide, Nora, nu face pe mironosiţa. Nu trăim în secolul al nouăsprezecelea. Cunosc o mulţime de femei care ar fi încântate să petreacă o noapte cu Red

Thatcher.

— Ei bine, nu este cazul meu! exclamă Nora, fără să-şi dea seama că minţea. Îţi repet, nu era decât un dans!

— Sper că vei avea mai mult noroc data viitoare, răspunse Ginny, fără să se tulbure.

— Nu va mai exista data viitoare, declară Nora cu fermitate. Dacă ar fi descoperit cine sunt, m-ar fi dat afară din cor şi ar fi aranjat, probabil, să fiu concediată de la Met.

Vocea sa deveni, deodată, rugătoare.

— Ginny, promite-mi că nu spui nimănui nimic.

— Te asigur, Nora, voi fi mută. De altfel, dacă aş vorbi aş avea tot atâtea necazuri ca şi tine. Nu uita că suntem complice.

Ea ezită o clipă înainte de a insista:

— Eşti sigură că n-ai împărţit nimic cu el?

— Doar ţi-am spus! Ştii bine că nu mă interesează astfel de aventuri.

— Totuşi, ai dispărut la un moment dat.

— El… n-a mai revenit? Nora nu se putu împiedica să nu întrebe.

— Nu, şi Consuelo Valdez era furioasă. Aşa am aflat că a plecat. Ea l-a căutat peste tot. Am impresia că au o relaţie.

— În tot cazul, Consuelo Valdez nu are de ce să se teamă de mine. Pentru Red Thatcher, eu nu exist şi vreau să rămân aşa mult timp.

După ce a pus receptorul în furcă, Nora s-a întors la desenele ei. Dar nu înceta să se gândească la Red Thatcher şi fu incapabilă să se concentreze tot timpul zilei. Spre seară, totuşi, după ce a pus capăt golului din minte, lucrul ei avansă în mod satisfăcător.

Se culcă devreme. Ploaia revenise, şi ea, cu ochii larg deschişi, asculta în întuneric stropii ce cădeau pe trotuar.

De ce Red Thatcher nu se întorsese în foaier, ştiind, mai ales, că este aşteptat de Consuelo? O căutase? Ce s-ar fi întâmplat dacă, în loc să fugă, ar fi mers să-l aştepte pe treptele scării? Acest gând o nelinişti şi corpul ei se înflăcără de dorinţă.

Zilele care urmară fură o continuă agonie pentru sărmana Nora. Se aştepta mereu să-l întâlnească pe Red. Îl vedea deja arătând cu un deget acuzator către

ea, ca s-o dea afară de la operă.

Totul demonstra că ar fi fost posibil. Un bărbat de o asemenea importanţă nu avea ce să facă acolo unde lucra ea, în fundul culiselor. Şi chiar dacă ar pune într-o zi piciorul acolo, cum şi-ar putea imagina că o va recunoaşte pe Cenuşăreasă sub tristele veşminte ale unei fiinţe cu un coc sever şi pe nas cu nişte ochelari enormi?

Când îl văzu, în sfârşit, vinerea următoare, Nora fu atât de surprinsă încât uită de frică.

El intră, deodată în atelier cu un pas grăbit.

— Doamna Morandi! strigă el.

Nora era aşezată la masă, într-un colţ al camerei. Zărindu-l, fu cât pe ce să cadă de pe taburet.

Blanche sosi imediat. Văzându-l înţepenit în mijlocul sălii, cu braţele încrucişate, teribil, ea surâse uşor.

— Bună ziua, domnule Thatcher. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

El aruncă pe birou, un costum roşu.

— Aş dori ca veşmintele care ies din atelierul dumneavoastră să fie conforme cu desenele pe care vi

le furnizăm!

Blanche luă ţesătura în mână. Era corsajul pe care Consuelo Valdez trebuia să-l poarte în „Paiaţe”. Nora îl recunoscu imediat, pentru că ea îl lucrase. Costumiera examină cu grijă obiectul în discuţie şi-i aruncă directorului o privire uluită.

— Nu văd nimic care… începu ea.

— Nu vedeţi nimic? Această bluză nu corespunde desenului stilistului. Cine l-a confecţionat?

Blanche se gândi un moment.

— Nora… Miss Baird l-a cusut. Dar nu ea l-a croit, nici nu l-a montat.

Privirea lui Red făcu înconjurul sălii.

— Care este miss Baird? întrebă el cu o voce ameninţătoare.

— Eu sunt, zise Nora, ridicându-se.

El smulse bluza din mâinile lui Blanche şi se îndreptă către Nora.

Inima tinerei fete încetă practic să bată. Ar fi vrut să moară pe loc… Toate speranţele i se năruiră. Nora înţelese deodată că era imposibil să continue astfel, tresărind la orice zgomot, înspăimântată şi de

umbra ei. Ridicând capul, el o fixă drept în ochi.

— Eu am cusut această bluză, zise ea cu o voce limpede.

— În acest caz, răspunse el agitând-o în faţa ei, puteţi să-mi spuneţi de ce aţi schimbat linia decolteului? Aţi decis peste stiliştii noştri că nu-ţi place desenul pe care eu l-am ales?

Nora simţi că tremură de furie. Ea îşi strânse pumnii şi-i făcu faţă curajoasă.

— Vreau să vă spun domnule, începu ea, apăsând pe fiecare silabă, că eu am cusut această bluză. Dar nu eu am făcut tiparul. Nici nu am croit-o. Dacă acest costum nu vă place, vă sugerez să-i indicaţi doamnei Morandi ce retuşuri să facă; noi o vom rectifica, după dorinţa dumneavoastră.

Red îi aruncă o privire uimită şi ea se temu, o clipă, că o recunoscuse. Dar el era atât de furios încât nici n-o văzu.

— Vă mulţumesc mult pentru această sugestie originală, zise el foarte sarcastic.

Întorcându-se, el merse s-o întâlnească pe Blanche, care nu scotea niciun cuvânt.

— Pentru că experta dumneavoastră, de acolo, crede că se poate remedia această greşeală, aş dori s-o faceţi imediat. Prima repetiţie în costume are loc în această seară. Această bluză trebuie să fie gata la orele şapte şi jumătate. Proba la ora patru!

El ieşi trântind uşa şi totul atelierul rămase nemişcat până când nu se mai auziră paşii pe coridor. Atunci, doar abia atunci, fiecare îşi reluă încet lucrul. Blanche se apropie de Nora, cu un surâs pe buze.

— Felicitări! Ce curaj! Mă întreb cum de ţi-ai mai păstrat slujba.

Nora ridică din umeri, fatalistă.

— Ziua abia începe.

— Sunt dezolată. Am încercat să-i explic că nu ai nicio vină, dar…

— El nu dorea să asculte, o întrerupse Nora. Şi strigătele nu mi se adresau numai mie. Cred că ar fi urlat şi într-un atelier gol.

Şi totuşi, spuse Blanche, tu, atât de calmă! Cine ar fi crezut. Îţi invidiez temperamentul!

— La ce îmi va servi dacă-mi voi pierde postul? De fapt, ce s-a întâmplat?

— Era o idee a Consuelei. După gustul său, bluza nu era destul de sexy. Ea a determinat modificarea tiparului. Acest decolteu este la limita indecenţei.

— Nu pot s-o condamn, murmură Nora. Este atât de bine făcută…

Nora luă bluza din mâinile lui Blanche.

— Vreau s-o refac, declară ea. Nu vă neliniştiţi.

La prânz era gata de probă când Ginny trecu s-o ia pe Nora la masă.

Era una dintre acele zile răcoroase de octombrie al cărui secret îl ştie doar New York-ul. Aerul părea purificat de ploaia de peste noapte. Nora respiră adânc şi se îndreptă cu prietena sa spre cafeneaua apropiată.

În timp ce-şi devora sandvişurile, Nora îi povesti lui Ginny scena de dimineaţă cu Red Thatcher.

— I-ai vorbit aşa! Este de necrezut!

— Nici mie nu-mi vine să cred, răspunse Nora. Eram atât de furioasă, Ginny! Nici nu-ţi poţi imagina până unde… Cu ce drept vine urlând, fără să ştie ce s-a întâmplat? În plus, nu eram cu nimic vinovată.

— Este nedrept, comentă Ginny dând din cap.

La întoarcere, o interogă pe Nora cu privire la repetiţia în costume.

— Vii şi tu, nu este aşa?

— Nu cred, răspunse Nora după o clipă de gândire.

— Crezi că te-a recunoscut?

— Nu. Era prea furios.

— În acest caz, de ce nu vii? Vrei să abandonezi viaţa ta secretă pe scenă?

— Mi se rupe inimă, dar cred că nu ar fi prudent. Chiar dacă nu m-a recunoscut în această dimineaţă, în bluza mea de lucru, există riscul să mă demaşte la repetiţie.

— Poartă o perucă blondă, îi sugeră Ginny. Sau mai bine, adăugă ea observând-o pe Nora de aproape, lasă-ţi părul liber, ceea ce îţi va schimba complet fizionomia. Şi apoi, nu uita că vei fi foarte machiată.

Nora se gândi mult timp. Abia când sosiră la uşa teatrului îi răspunse lui Ginny la sugestia ei.

— Este prea imprudent. Ar fi mai bine să mă fac uitată câtva vreme. În plus, am o probă târziu şi nu aş mai avea timp să mă schimb.

— Cum doreşti, zise Ginny mergând spre scara metalică. Dar nu ai dreptate.

După-amiaza trecu precum un vis. De la ora patru, Nora începu să o aştepte pe Consuelo Valdez într-un salon de probă. Corsajul era aranjat. De cum l-ar fi ajustat pe primadonă, nu-i mai rămânea decât să-l coasă şi să-l calce.

Ora patru şi un sfert, nimic! Patru şi jumătate, sunete de voci în atelier.

Uşa cabinei se deschise larg şi o furie brună, cu buzele răsfrânte de furie, îşi făcu apariţia dramatică, aruncând, în trecere, pe jos, somptuoasa haină de vizon.

— La ce bun aceste stupidităţi! exclamă ea, postându-se în faţa Norei, cu o mână în şolduri, arătându-i cu un semn din cap, mantoul care zăcea pe jos.

Nora ignora cu mândrie invitaţia, mai degrabă ordin. În situaţia în care se găsea, a se supăra cu soprana nu mai avea nicio importanţă. Ea îi arătă bluza.

— A trebuit să refacem veşmântul pe care îl veţi

purta în actul întâi, zise ea pe un ton rece şi profesional.

Consuelo fremăta.

— Din al cui ordin? o chestionă ea pe un ton veninos.

— Al meu! declară o voce calmă.

Cele două femei se întoarseră pentru a-l vedea pe Red Thatcher care stătea lângă uşă. El intră, ridică mantoul şi îl puse pe un scaun. Nora îşi plecă repede capul. Consuelo se calmă subit.

— Să vedem, Red, scumpule, gânguri ea, ce vrea să însemne această schimbare.

Nora o observa cu coada ochiului, încercând să nu se facă remarcată. Efort inutil: niciunul dintre cei doi ocupanţi ai cabinei nu-i acordau nici cea mai mică atenţie muncii croitoresei.

Consuelo se apropiase de Red şi îşi pusese mâna cu unghii roşii pe pieptul lui.

— De ce îmi faci asta? întrebă ea cu o voce îmbufnată.

Red avu un gest de neputinţă şi cu mult calm îi explică.

— Trebuie să folosim costumele care au fost desenate şi aprobate, Consuelo. Eu nu pot să accept excepţii, altfel toată lumea ar face după cum îi taie capul.

— Dar eu sunt vedetă, dragule!

Red îi luă mâna şi-i sărută vârful degetelor.

— Tocmai pentru că eşti unică, replică el foarte diplomat, nu ai nevoie să te distingi printr-un decolteu ameţitor.

El se întoarse spre Nora, fără s-o vadă, cu mâna întinsă.

— Daţi-mi desenul original, îi ordonă el.

Ea îl dădu în tăcere.

— Acum, priveşte bine, Consuelo. Această bluză are un elastic în tivul de sus, pentru ca Francesco să-ţi poată dezgoli umerii, în scena seducţiei.

— Dar atunci, eu mă găsesc în fundul unei şarete şi nu mi se văd decât picioarele! protestă diva.

— Dar ieşi ca să-l ataci cu cuţitul, nu? insistă el, la capătul răbdării. Haide, Consuelo, fii înţelegătoare, încearcă această bluză.

— Bine, de acord, zise ea, în silă. Şi aceasta,

pentru că eşti tu.

Ea se dezbrăcă de rochia de mătase neagră cu o mişcare rapidă din umeri, o întinse Norei şi aşteptă, îmbrăcată doar cu o lenjerie minusculă de dantelă transparentă, mergând şi întorcându-se prin faţa lui Red care se rezemase de zid, lângă uşă.

Nora era obişnuită cu şedinţele de probă care presupuneau, uneori, prezenţa bărbaţilor, directori artistici, stilişti… În general, acestea se petreceau simplu şi cu chibzuială. Dar să o vadă pe Consuelo dedându-se la acest prost număr de seducţie, o scotea din sărite. Totuşi, Red, şi ea o ştia, nu se interesa decât de costum, atât era de perfecţionist.

Enervată, trecu un pic prea brusc bluza peste capul cântăreţei, înţepând-o în trecere cu un ac pe care uitase să-l scoată.

— Au! urlă Consuelo.

Dintr-un salt, se întoarse spre Nora şi o săgetă din privire.

— Ai făcut-o dinadins, scorpie mică!

Nora deveni stacojie şi trebui să se stăpânească să nu răspundă răspicat. Dar nu era momentul să iasă

în evidenţă.

— Sunt dezolată, murmură ea, scoţând acul.

Cu bluza pe ea, Consuelo mergând, se privi în oglindă, ridicând umerii, apoi braţele, din profil, apoi din spate; veşmântul îi venea perfect. Decolteul, redus cu câţiva zeci de centimetri, o înfrumuseţa considerabil.

— Nu, strigă, deodată, primadona, bătând din picior. Nu voi purta aşa ceva! Este o zdreanţă!

Ea îl înfrunta pe Red, care nu se mişca.

— Nedda este o femeie frumoasă şi seducătoare, nu o ţărăncuţă.

Scoţând bluza, o aruncă pe jos, ceea ce părea să fie un obicei, apoi începu să se îmbrace, într-o tăcere mortală.

Nora, după ce ridicase veşmântul, aştepta urmarea. În oglindă, putea să vadă faţa crispată a lui Red. Consuelo îşi dădu seama de furia sa şi încercă să se justifice.

— Trebuie să înţelegi, Red, că…

Cu un gest, el o făcu să tacă.

— Sau porţi acest veşmânt la repetiţie, astă

seară, sau este inutil să mai vii.

Şi cu acestea, ieşi fără a mai spune un cuvânt. Era mai rău ca un discurs sau ca o izbucnire. Nora zări expresia de neîncredere zugrăvită pe faţa divei, dar aceasta nu ţinu mult. După ce îşi netezi rochia cu dosul mâinii, surâse şi îşi închise pleoapele pe jumătate, cu un aer lacom.

— Ce bărbat! murmură ea pe un ton admirativ.

Deschizând ochii, îi aruncă Norei o scurtă privire.

— Dar nimeni nu-i dictează Consuelei Valdez cum să se poarte! adăugă ea cu vehemenţă.

Luând cu un gest neglijent vizonul pus pe un scaun, ieşi din cabina de probă făcând să răsune tocurile ridicol de înalte şi de ascuţite ale pantofilor săi.

Nora rămase un lung moment în salon, fără să vorbească, ascultând zgomotul paşilor cântăreţei lovind duşumeaua atelierului. Ea auzi uşa trântită cu putere, apoi se făcu linişte. Ţinea în mână bluza, subiectul de scandal. Ce să facă? se întreba.

Nu-i trebui mult timp să decidă. Red Thatcher

era stăpânul, ea trebuia să urmeze întocmai ordinele sale. Îşi privi ceasul. Era ora cinci. Din atelier venea zgomotul maşinilor de cusut. Întrucât avea numeroase retuşuri de făcut pentru toate primele repetiţii în costume, lucrul trebuia imperativ terminat pentru ora şapte şi jumătate.

Când Nora termină de cusut bluza şi de înlăturat şi ultimul fir însăilat, o călcă şi o agăţă pe un umeraş. Era ora şapte, ceilalţi plecaseră.

Odată bluza terminată, se întrebă încă o dată ce să facă. Toate costumele fuseseră livrate la timp dar cea care o îmbrăca pe Consuelo nu venise să-l ia pe al ei. Aceasta nu putea să însemne decât război între frumoasa cântăreaţă şi teribilul director. Nora fu sigură, Consuelo nu va veni la reprezentaţie.

Dar, nu era problema ei. Odată lucrul terminat, nu rămânea decât să plece acasă. Încheindu-şi mantoul, se aşeză în faţa oglinzii şi se privi o clipă. Ceea ce văzu, o făcu să ridice din umeri. Valdez era mai frumoasă. Nora nu se putu abţine să nu o invidieze pe divă. Mai întâi, pentru vocea ei, apoi pentru stilul de viaţă, deşi acesta nu-i convenea. Dar

una fără alta nu mergea.

Nora deschise uşa şi stătu neclintită. De la etajul superior se auzeau primele note ale uverturii operei „Paiaţe”. Pentru această repetiţie, orchestra era completă, spre deosebire de repetiţiile obişnuite unde era suficient un pian.

Ea suspină, cu mâna pe clanţă, cu ochii pe jumătate închişi, cucerită de melodie, receptacul pasiv ce se lăsa invadat de această muzică minunată.

De ce să se priveze de o asemenea plăcere? O invadă, deodată, o dorinţă fantastică de a se găsi pe scenă, aproape de orchestră, amestecată printre coriste şi dansatori. De ce trebuia să renunţe? Ea nu făcea nimic rău. Red Thatcher nu o recunoscuse, acum era sigură. Micuţa tânără care lucra la costume nu semăna cu cea pe care o luase în braţe, nici cu corista foarte machiată care se ascundea în ansamblu. De altfel, cum ar putea să întâlnească aceeaşi femeie în trei locuri diferite şi sub trei înfăţişări diferite? Nu, nu era niciun pericol… Decizia sa era luată: chemarea muzicii era prea puternică.

Şi apoi, fără să îndrăznească să-şi mărturisească,

era puţin supărată că Red o ignorase în acel mod. Cum putea acest bărbat să trateze oamenii ca pe nişte mobile? Nici bună ziua, nimic! Niciun cuvânt de mulţumire pentru munca suplimentară pe care o depusese.

Nora se decise. Va merge! La ce bun să se mintă? Ea o ştia încă de dimineaţă. Deschizând cu febrilitate, tânăra se repezi în depozit, aruncându-şi în trecere mantoul la întâmplare. Pe un umeraş se găseau costumele suplimentare care se păstrau, în rezervă, pentru fiecare spectacol. Ea luă unul dintre ele şi se grăbi spre cabina de probă. Acest veşmânt era identic cu cel al Consuelei Valdez, dar jupa ţărănească era neagră şi bluza albă. În faţă era fixat un şorţ brodat cu dantelă.

Cinci minute pentru a se machia şi coafa şi Nora era gata transformată.

Ea încuie uşa de două ori şi alergă spre scara în spirală şi urcă treptele patru câte patru. Ajunsă în culise, se opri o clipă pentru a-şi recăpăta suflul. Toată lumea se găsea pe scena strălucitor luminată şi uvertura tocmai se sfârşea.

Nora îl văzu pe baritonul Francesco Martini, care juca rolul lui Tonio, înaintând şi pregătindu-se să cânte lungul prolog.

Nu mai avea timp! Luându-şi mii de precauţii, trecând peste cablurile electrice şi făcându-se cât mai mică, ea trecu în spatele cortinei, întredeschizând-o şi aşteptând ca atenţia să se concentreze asupra lui Francesco Martini, pentru a se strecura la locul său, lângă Ginny.

Red Thatcher, cu un aer istovit, stătea pe un mic podium în faţa scenei. Părul său negru îi cădea pe frunte, mânecile cămăşii erau răsfrânte până la coate.

După prolog, el se adresă trupei, explicând încă o dată resorturile intrigii, într-o manieră pretenţioasă.

Nora, ca şi toţi membrii trupei, cunoştea libretul pe dinafară. Ea îl asculta, totuşi, cu atenţie. Mai curând decât a se mulţumi să descrie acţiunea, Red evoca atmosfera, propria sa lectură a capodoperei.

— Vreau să păstraţi spiritul că aceste personaje sunt, înainte de toate, inconstante, zise el, cu vocea sa gravă şi totuşi clară, cu forţă şi convingere. Este vorba de actori, cântăreţi, artişti ambulanţi care nu trăiesc

după standardele convenţionale ale societăţii. Ei formează o comunitate într-un fel marginalizată, cu propriile legi şi obiceiuri cam la fel ca aceia care compun această companie.

Cineva râse nervos, fulgerat imediat de privirea lui Red.

— Nedda este căsătorită cu Canio, continuă el imperturbabil. El o adoră, este de o gelozie bolnăvicioasă. Nedda este o cochetă ucigătoare. Ea l-a ademenit pe Tonio, pentru care nu simţea nimic şi l-a adus într-un asemenea hal de pasiune şi dorinţă încât acesta încearcă să se impună prin forţă, mergând până la viol.

El făcu o pauză.

— Pe acest subiect, orice se poate imagina dar cred că nu trebuie mers prea departe. De altfel, chiar dacă a existat, nu văd cum am putea evoca în operă o astfel de scenă.

Trupa surâse şi el se ridică, satisfăcut.

— Bine, reluăm. Saltimbancii sosesc în oraş în căruţele lor. Nedda şi Tonio sunt singuri. El va încerca s-o seducă. Şi iată-ne în faţa uneia dintre cele mai

puternice scene din repertoriu!

El luă bagheta, lovind uşor pupitrul.

— Linişte! începem!

Orchestra atacă preludiul scenei seducţiei şi Francesco Martini, Tonio, înaintă încet pe marea scenă, căutând-o pe Nedda din ochi. O Nedda care trebuia să apară din partea opusă ieşind din culise ca şi când s-ar fi plimbat prin oraş.

Nedda îşi reţinu respiraţia. Nu se petrecu nimic. Consuelo Valdez nu intra.

Red Thatcher lovi pupitrul atât de puternic cu bagheta încât crezu că l-a spart.

— Consuelo, urlă el, este intrarea ta!

El era răbdător. Toţi ochii erau pironiţi pe acea parte a scenei pe unde trebuia să intre… Dar, nici urmă de Consuelo!

Nora, care se aştepta puţin la aceasta, se întreba dacă primadona îşi va pune în practică ameninţarea şi se va abţine de a apărea în bluza refăcută. Partenerul său, săracul, nemişcat lângă o căruţă în mijlocul scenei, nu ştia ce să facă.

Red îşi încrucişa braţele. Nimeni nu îndrăznea să

murmure. Secundele se scurseră, apoi minutele. În sfârşit, costumiera Consuelei Valdez, o femeie timidă şi jenată, într-o rochie neagră fără forme, ieşi din culise.

— Señor Thatcher, spuse ea după un timp de ezitare, cu o voce cu accent foarte pronunţat.

Red Thatcher îi aruncă o privire furioasă.

— Doamna Valdez s-a îmbolnăvit.

El o fixă un moment fără a vorbi şi costumiera cu părul încărunţit părea că se micşorează sub privirea lui implacabilă. Deodată, buzele sale, bine desenate, se întredeschiseră într-un surâs pe jumătate batjocoritor. Lăsând bagheta, el sări pe scenă.

— Foarte bine, foarte bine, murmură el. E bolnavă, spui? În acest caz, ne vom lipsi de ea. Nimeni nu e de neînlocuit, la operă ca şi oriunde în altă parte.

Cu mâna sub bărbie, el se gândi un moment.

— Vom folosi o dublură, decretă el, în sfârşit.

Traversând scena cu paşi mari se îndreptă spre coriste şi parcurse grupul cu o privire rapidă. Ochii săi se opriră asupra Norei.

— Tu, zise el. Vino s-o înlocuieşti pe doamna

Valdez.

O alesese fără s-o recunoască.

— Presupun că ştii rolul.

Înainte ca Nora să aibă timp de ales, o prinse de mână şi practic o trase până la căruţă, în mijlocul scenei, în faţa întregului colectiv.

Capitolul 3

Nora îl urmă, îngrozită, rugându-l pe Dumnezeu s-o pulverizeze, s-o facă să dispară sub podea. Cu toată uimirea sa, Nora era conştientă de toate perechile de ochi fixate asupra ei. Cu excepţia bătăilor sale de inimă, liniştea era absolută.

Red Thatcher îi vorbea cu voce joasă; ea nu îndrăznea să-l privească!

— Cunoşti rolul, cel puţin? insistă el pe un ton sever.

De mulţi ani, el le impunea membrilor corului să cunoască perfect rolurile principale.

— Hm! suflă Nora, incapabilă să pronunţe o silabă.

Ea încercă să-şi limpezească vocea şi avu, deodată, o idee.

— Am o laringită, hârâi ea.

Red avu un gest de nerăbdare şi-şi consultă ceasul cu sprâncenele încruntate.

— Pierdem un timp preţios! strigă el, exasperat. Va fi suficient să vorbeşti. Eu nu am nevoie decât de o figurantă, de un corp.

Luând-o pe după umeri, o îndreptă către scăriţa căruţei, forţând-o să se urce. El se îndepărtă câţiva paşi şi o observă, în timp ce ea se făcea tot mai mică, paralizată de teamă. Apropiindu-se de căruţă, obligând-o să se aşeze şi să-şi încline corpul înainte, cu picioarele întinse în faţă, cu umerii degajaţi, neavând drept sprijin decât mâinile puse pe scândura vehiculului.

Red îi făcu un gest lui Francesco Martini.

— Eşti gata, Francesco?

Baritonul înclină din cap.

— Bine, să începem.

El îşi reluă locul pe podium şi ridică bagheta.

Orchestra atacă din nou aria seducţiei şi Francesco Martini înaintă spre Nora, ţeapăn, cântând partea sa din duet. Vocea de aur a baritonului, muzica

atât de romantică şi faptul de a nu mai fi ţinta trupei, o calmară pe Nora. Nu era poate atât de teribil cum se temea, cu atât mai mult cu cât cunoştea opera pe dinafară, auzind-o de zeci de ori şi studiase fiecare rol şi, datorită stratagemei sale, era suficient să vorbească.

Francesco se îndreptă spre ea, oarecum ca un robot. Micul baron era cunoscut pentru sărăcia jocului de scenă ca şi pentru bogăţia vocii sale. Vederea sa o înveseli pe Nora. Această situaţie extraordinară avea şi ceva caraghios. Şi, apoi, avea iluzia că este o divă veritabilă, ceea ce nu-i displăcea. Începu să-i dea replicile cu seriozitate, urmând, bineînţeles vorbind, tempoul orchestrei, prinzându-se în joc cu entuziasm.

Deodată, farmecul fu rupt de câteva lovituri seci, venind dinspre partituri. Orchestra se opri. Francesco se clătină şi

Nora îl văzu venind pe Red Thatcher, trecându-şi exasperat mâinile prin păr.

— Nu, nu, Francesco! strigă el, încercând să se controleze. Asta nu e totul!

Văzându-l coborând de pe podium şi apropiindu-

se, Nora se înspăimântă din nou. Fălcile lui erau încleştate, ochii pe jumătate închişi aruncau flăcări. Puţin ciufulit, se opri în faţa lui Francesco care se dădu înapoi cu un pas, cu braţele încrucişate ca pentru apărare. Micul bariton era de obicei calm, dar detesta să fie criticat.

— Eu sunt cântăreţ Red, nu actor!

Red părea că se controlează cu greu. Respira adânc şi îşi încreţi fruntea. Nora era întinsă pe jumătate în căruţă, prea înspăimântată ca să poată vorbi. Red o ignora complet.

Frecându-şi fruntea, Red începu să cerceteze căruţa şi pe Nora ca şi când ar fi fost vorba despre două obiecte ce se armonizau între ele. Aplecându-se deodată, o împinse puţin mai în spate, practic întinzând-o pe fundul căruţei. Apoi, punându-i mâinile pe umeri o examină din cap până în picioare.

Apoi, după ce se gândi puţin, Red avansă, îi ridică fusta ţărănească până la coapse şi trase apoi de elasticul bluzei pentru a-i descoperi un umăr şi dulcele început al unui sân.

Nora devenise stacojie sub machiaj, în timp ce

tot corpul îi luă foc. Se simţea profund jignită de atitudinea pe care i-o impunea în faţa întregii companii, dar contactul mâinilor lungi şi ferme pe pielea sa, făcea ca toată fiinţa sa să fie străbătută de mici furnicături delicioase care o tulburau.

Totuşi, ştia perfect că, pentru acest bărbat, ea nu reprezenta nimic mai mult decât un manechin folositor punerii în scenă a spectacolului; un obiect pe care îl manipula gândindu-se la ceea ce îi va explica mai târziu celei care îşi va lua rolul în serios.

Această constatare o dezamăgi, dar nu avu timp să se întrebe de ce. Red dădu, deja, un ordin care îi era destinat.

— Bine, cântă acum partea ta!

Întrucât ea deschidea gura pentru a-i aminti de pretinsa laringită, el ridică mâna cu un gest nerăbdător.

— Ştiu, ştiu! Vorbeşte, dar repede!

Nora îşi limpezi vocea şi îşi spuse replica atât cât putu de bine.

— Merge, murmură Red, întorcându-se şi uitând-o imediat. Francesco, nu uita că o iubeşti la nebunie.

Dar ea te dispreţuieşte şi este soţia lui Canio, cel mai bun prieten şi patronul tău.

El îl luă pe bariton pe după umeri.

— Vino aici. Aşază-te în faţa ei şi apleacă-te. Ai prins-o în cursă şi trebuie să te asculte. Apleacă-te mai mult. Ea îşi bate joc de tine, eşti nebun de furie şi doreşti să te răzbuni, posedând-o, chiar violând-o.

Cu ochii plecaţi, împotriva voinţei sale, Francesco îl lăsă pe Red să-l aşeze cum dorea. Foarte jenat, el îi adresă Norei o privire de scuză. Red îl împinse, fără înconjur, pe ea.

— Bine, dă-i replica îi ordonă el Norei.

El ridică braţul, orchestra atacă, şi ea se execută. Baritonul, ţeapăn ca un par, începu să cânte dar fu imediat întrerupt de Red, disperat.

— Nu, nu, nu! urlă el.

O linişte de moarte invadă platoul. Cineva tuşea nervos. Nora nu îndrăznea să se mişte, o dureau braţele. Cu coada ochiului, îl observa pe Red, cu şuviţa pe frunte, descompus de furie. Ea încercă să se redreseze puţin, dar el strigă imediat.

— Nu te mişca!

Baritonul era livid. Red se apropie şi făcu un efort pentru a se arăta mai amabil.

— Aşteaptă, zise el, îndepărtându-l cu amabilitate. Vreau să-ţi arăt ce doresc.

În doi paşi se găsi în faţa căruţei, zdrobind-o cu statura sa pe sărmana Nora, absolut terifiată. Cu un gest vioi, făcu un semn orchestrei, apoi aşteptă ca Nora să-i dea replica. Când aceasta o făcu, se aplecă spre ea. Expresia feţei sale era transformată, ochii săi negri străluceau de furie, gura se făcuse mai dulce, buzele erau larg întredeschise. Nora, ca hipnotizată, crezu că sângele începe să-i clocotească în vine.

Red începu să cânte cu o voce clară. Îşi puse mâna pe umărul gol al Norei care simţea că leşină la această atingere. Aplecat deasupra ei, Red începu să-i mângâie picioarele cu cealaltă mână.

Nora îşi ţinu respiraţia. Greutatea corpului lui Red o făcu să uite că este pe scenă, înconjurată de toată trupa, că jucau o scenă iar ea nu avea niciun drept să fie acolo. Nimic nu conta, decât aceşti ochi, aceste buze, aceste mâini al căror contact o înnebunea.

Red juca într-adevăr un rol sau dorinţa ce se citea în ochii lui era reală? înainte să-şi răspundă la această întrebare, el se ridică.

— Vezi ce vreau de la tine, Francesco? îl auzi ea spunând. Trebuie să mimezi dorinţa. Acest sentiment trebuie să se facă simţit în voce, bineînţeles. De aceea vin oamenii la operă, pentru a te auzi cântând. Dar această dorinţă o poţi exprima şi prin gesturi.

Nora, ascultând aceste explicaţii, se ridicase şi îşi trăsese bluza. Cum să explice reacţiile sale? Trupa remarcase efectul pe care îl produsese Red asupra ei? Încă odată, dorea să se ascundă într-o gaură de şarpe.

Rugămintea sa fu pe jumătate ascultată.

— Destul pentru astăzi, strigă brusc Red. Viitoarea repetiţie, mâine dimineaţă la ora nouă.

Nora nu aşteptă să spună a doua oară. Ea sări din căruţă, alergă spre culise, ca şi restul trupei. Dar nu se putu stăpâni să nu arunce o ultimă privire către călăul său.

Aplecat spre micul bariton, el vorbea cu însufleţire. O uitase cu desăvârşire. Ea suspină. Însă aşa era bine. Atâta timp cât continua să o considere ca

pe un obiect, nu avea de ce să se teamă, nu avea niciun motiv să se creadă… cum să spună? Violată.

Liniştită, surâse, până în momentul în care Red se întoarse. Privirile lor se încrucişară şi i se păru că un zâmbet batjocoritor se ivea pe buzele sale. Simţind că demnitatea i se clatină, ieşi din scenă cât mai repede.

Ginny o luă de braţ.

— Uf! exclamă ea. Bine că am scăpat de catastrofă.

Nora surâse uşor, încă împărţită între uşurare şi sentimentele pe care le încercase.

— Să plecăm, murmură ea.

Cele două tinere traversară repede culisele. Aproape de cabinele electricienilor stătea un bărbat în haine de seară. Când ele treceau, el o atinse uşor pe Nora de braţ.

— Scuză-mă, spuse el.

Nora se opri şi-l privi înspăimântată.

— Mă numesc Peter Winston, zise el. Aş putea să vă vorbesc?

Surâsul lui era călduros şi prietenos.

— Mie? întrebă Nora pe un ton nervos. Ce doriţi?

Era oare vreun responsabil al operei chemat pentru a-i face cunoscută concedierea? El o luă politicos de braţ şi o conduse la o parte.

— Domnule Winston, sunt dezolată dar mă grăbesc. Ce doriţi? Este important?

Trebuia să plece din culise înainte ca Red s-o găsească.

Tânărul bărbat îi surâse liniştitor. Putea să aibă în jur de treizeci de ani, era înalt, zvelt, blond şi bine îmbrăcat.

— Cred că da, zise el. Mă întrebam dacă aţi accepta să beţi un pahar cu mine.

Nora era stupefiată. Nu se aştepta la aşa ceva.

— Sunt dezolată, domnule, dar mai întâi este târziu şi apoi, nu vă cunosc.

— Mă temeam de acest răspuns, mărturisi el, suspinând. Ascultaţi, am referinţe bune, dacă acestea vă pot ajuta. Mama mea este Agnes Graham Winston, o mecena cunoscută la Met. Sunt, după cum vedeţi, respectabil.

Nora o cunoştea pe doamna Wiston după

reputaţie şi nu dorea să-i ofenseze fiul dar, pentru o clipă, nu avea decât o idee în minte: să plece.

Era sigură că Red Thatcher ar fi recunoscut-o pe tânăra femeie misterioasă cu care dansase. Altă dată, afirmase că nu face parte din trupă şi o descoperea în mijlocul coristelor. Ce ar fi putut să gândească?

Privirea pe care i-o aruncase demonstra cu claritate că nu era gata să-i ierte fuga şi minciuna. Dacă Nora nu intra din nou în anonimatul atelierului de costume, putea să-şi piardă slujba.

Tânăra femeie ştia că, pentru ea, corul se sfârşise; îl regreta, dar se hotărâse să facă totul pentru a-şi păstra cel puţin locul de muncă. Întârziind în culise, făcea situaţia mai periculoasă. Pe când se pregătea să-i furnizeze o scuză tânărului bărbat, Red pătrunse în culise, fulgerând-o cu privirea. În panică, Nora se agăţă de braţul lui Peter Winston.

— De acord, voi bea un pahar cu dumneavoastră, domnule Winston, dar să ne grăbim!

Surprins de această schimbare subită, el deschise gura ca să întrebe, apoi renunţă. Nora părea, cu adevărat grăbită. Îşi strecură braţul sub al său şi o

conduse spre scara cea mare care dădea către intrarea în teatru.

Afară era răcoare şi Nora tremura.

— Nu aveţi un mantou? întrebă Peter.

Ea clătină din cap. Dinţii îi clănţăneau. Peter îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi coborâră în stradă.

— Maşina mea este foarte aproape, zise el.

O limuzină mare era parcată pe strada cinci şi el deschise repede uşa pentru a-i permite să se adăpostească de frig. După ce demară, dădu drumul la căldură şi ea se simţi mai bine.

Şi acum? se întreba Nora. Suspină. Pentru o tânără femeie care nu se gândea decât la cariera sa şi îşi dorea mai presus de orice o viaţă liniştită, reuşise să intre într-o situaţie imposibilă.

Cu coada ochiului, îl observă pe Peter Winston. Foarte destins, conducea cu o mână, surâzând.

— Ştiţi că aveţi ochi violeţi? întrebă el deodată.

Nora deveni stacojie, amintindu-şi că şi Red rostise aceleaşi cuvinte.

— Ascultaţi, domnule Winston…

— Spuneţi-mi Peter, vă rog. Unde mergem?

Nora îşi dădu seama că purta costumul de scenă. Trebuia să-l ducă la teatru şi să-l pună la loc fără să se observe. Încă o problemă!

— Peter, vreau să merg acasă.

El aprobă şi ea îi indică pe unde să meargă. Câteva minute mai târziu, opriră în faţa apartamentului său. Peter opri motorul.

— Mulţumesc foarte mult, Peter, zise Nora, pregătindu-se să iasă din limuzină cu mâna întinsă spre portieră.

Tânărul bărbat făcu un gest spre ea.

— Ascultaţi-mă, sunt un om inofensiv şi cinstit. Informaţi-vă, sunt cunoscut de toţi pentru conduita mea corectă. Nu puteţi să-mi faceţi aşa ceva. De ce nu aveţi încredere? Doresc doar să vă invit la cină.

El adoptă un aer grav şi solemn.

— Iată, pentru a vă linişti, consideraţi-mă ca pe un frate mai mare.

Nora surâse.

— Nu am avut niciun frate, zise ea gânditoare, deja mai puţin neliniştită.

Figura lui Peter exprima francheţe. Şi apoi, nu o

ajutase să scape răzbunării lui Red Thatcher?

— Adoptaţi-mă, insistă el, râzând.

— Nu ştiu dacă se poate adopta un frate, răspunse Nora.

— De ce nu? Dar pentru a deveni cu adevărat mai apropiaţi, trebuie să-mi spuneţi cel puţin cum vă cheamă.

— Nora. Nora Baird.

— Haide, Nora, fă un gest frumos!

— Trebuie mai întâi să mă schimb şi să mă demachiez, veniţi, voi termina repede.

Ei coborâră din maşină şi Nora căuta cheia de rezervă pe care o ascundea în spatele unui burlan, pentru cazuri de urgenţă. Deschise uşa, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Peter să intre. Acesta aruncă o privire prin încăpere şi scoase un fluierat admirativ.

— Foarte drăguţ! exclamă el. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să întâlnesc primăvara în octombrie într-un apartament la subsol în inima New York-ului.

— Ia loc, Peter, zise Nora, indicându-i canapeaua galbenă. Nu întârzii mult.

Abia sub duş, Nora se întrebă cum se întâmplase ca Peter Winston să apară, deodată, în viaţa ei. El era mulţumit să-şi exprime dorinţa de a ieşi cu ea, dar tânăra femeie era sigură că nu-l întâlnise niciodată.

Ştergându-se, începu serios să se îndoiască. Era înţelept că invitase la ea un necunoscut? Mai ales, la această oră târzie…

Nora îşi îmbrăcă repede lenjeria şi merse să deschidă dulapul. Cu cât mai repede vor părăsi apartamentul, cu atât se va simţi mai în siguranţă. Ce să aleagă? De ce nu această fustă neagră de şantung şi această frumoasă bluză albastră cu mâneci lungi şi guler mare? Încălţă escarpeni negri, se pieptănă şi se machie uşor.

Când Nora reveni în cameră, îl găsi pe Peter lângă masa de lucru, gata să examineze desenele pe care ea le făcuse pentru „Paiaţe”. El îşi ridică ochii şi-i aruncă o privire admirativă.

— Ştiţi că sunteţi foarte frumoasă? zise el cu o voce răguşită.

Nora se opri, ezitând. Ce mai urma să se petreacă? Peter sesiză mica lucire de teamă din ochii

ei. El se întoarse şi-şi concentră atenţia asupra desenelor.

— Aveţi mult talent. Sunteţi stilistă?

— Este o poveste lungă, răspunse Nora, după o ezitare. Vă voi povesti în timpul cinei.

Peter o ajută să-şi îmbrace mantoul negru de caşmir şi mâinile sale întârziară puţin pe umerii ei, nu de destul de mult ca ea să poată protesta.

El o conduse la un restaurant foarte cunoscut, la doi paşi de Met, unde se întâlneau toţi iubitorii de belcanto.

Sala era arhiplină, dar chelnerul se repezi imediat către ei şi nu trebuiră să aşteptă o masă.

— Bună seara, domnule Winston.

— Bună seara, Claude. Totul este ocupat?

— Nu pentru dumneavoastră, domnule Winston. Urmaţi-mă, vă rog.

Peter o luă pe Nora de braţ şi o conduse către una dintre cele mai bune mese ale restaurantului. Tânăra femeie începu să considere agreabil să iasă cu un străin. Ea nu frecventase niciodată un loc atât de elegant.

Claude luă micul carton ce arăta că masa este rezervată şi o ajută pe Nora să-şi scoată mantoul şi să se aşeze. Dispăru apoi, chemat la o altă masă.

Orchestra cânta arii la modă şi Nora ascultă un moment, prea puţin deranjată de discuţiile discrete. Foarte destinsă acum, surâdea mulţumită. Munca sa o absorbea într-atât încât nu avea ocazia să iasă. Ea îşi încruntă sprâncenele. Ar fi trebuit să-şi aleagă cu mai multă grijă toaleta.

— Ce nu este în regulă? întrebă Peter

— O, nimic. Acest loc este atât de şic. Regret puţin că m-am grăbit şi nu mi-am pus o îmbrăcăminte corespunzătoare.

— Dar este perfectă!

Privirea lui admirativă, care întârzia mult timp asupra ei, o făcu să roşească. Nu ştia că bluza albastră se mula pe ea ca o a doua piele şi că decolteul era puţin prea decoltat. Dar ce mai putea face?

Chelnerul reveni să ia comanda. Peter alese un whisky, Nora un porto.

Bându-şi apetitivele, consultară meniul.

— Vă este foame? întrebă Peter.

— Sunt înfometată, mărturisi Nora.

Lucrase atât de mult la costumul Consuelei, încât nu mâncase nimic de la dejun.

— Doriţi melci?

Nora făcu o strâmbătură.

— Mai bine, nu!

— Sunt totuşi delicioşi. De ce nu încercaţi?

— Acolo de unde vin eu, melcii sunt enormi şi, din primăvară până în toamnă, distrug grădinile.

— Şi de unde veniţi?

— Din Oregon. Un orăşel de lângă Portland, pe râul Columbia.

— De cât timp trăiţi în New York?

— De doi ani.

— Şi familia dumneavoastră? întrebă el surâzând. Ştiu deja că nu aveţi niciun frate.

Nora surâse, la rândul său. Acest băiat era, într-adevăr, un tovarăş plăcut.

— Nu am nici soră. Sunt unul dintre acei teribili copii unici.

— Presupun că părinţii v-au răsfăţat.

Nora reflectă o clipă.

— Nu. Nu cred. Tatăl meu este pescar. În anii fără somon, erau prea puţin bani în casă. Părinţii m-au iubit întotdeauna, dar doreau să fiu independentă.

Peter o observă un moment, gânditor.

— Înţeleg, spuse el, în sfârşit. Cred că n-a fost uşor să vă părăsiţi căminul pentru a veni la oraş.

Nora izbucni în râs.

— Nu sunt atât de provincială. S-ar spune că pentru voi civilizaţia se opreşte la periferiile New York-ului.

— Noi am fi deci, adevăraţii provinciali?

— Nu am spus aşa ceva, răspunse ea pe un ton ironic. Dar cred că vă imaginaţi că noi ne batem încă cu indienii. De fapt, suntem civilizaţi. Viaţa este mai lentă, atâta tot. Noi găsim timp să trăim şi considerăm că micul nostru oraş este o mare familie.

— S-ar zice că duceţi dorul locului natal. Nu vă lipsesc cei apropiaţi?

— În unele zile. New York este un oraş atât de impersonal. Dar este un loc atât de minunat. Mi-am făcut mulţi prieteni aici, la Met şi la şcoală.

— Şi băieţii? întrebă Peter, după o ezitare

vizibilă. Există în Oregon un tânăr cu inima sfâşiată că l-aţi sacrificat pe altarul carierei?

— Nu, răspunse ea, râzând. Cred că mi s-a părut că sunt îndrăgostită, o dată sau de două ori, în liceu, dar am fost crescută în ideea că munca este mai importantă decât plăcerea.

În faţa privirii stupefiate a însoţitorului său, Nora precizează:

— Munca poate fi o plăcere. N-aţi ştiut încă?

— Gândiţi aşa pentru că n-aţi întâlnit omul care trebuie.

— Este adevărat. Nu l-am găsit încă.

Claude sosi şi Nora comandă pasăre în sos de vin, Peter ţinând neapărat la melcii săi.

— Acum, explicaţi-mi cum puteţi fi, în acelaşi timp, cântăreaţă şi stilistă?

Nora suspină. După discuţia din această seară, trebuia să se destăinuie.

— De fapt, nu sunt niciuna, nici alta.

Ea respiră profund, şi începu să vorbească despre experienţa sa de la Met, despre ambiţia de a deveni stilist, despre munca pe care o făcea la teatru,

cursurile pe care le urma, modul în care începuse să cânte. Dar îl trecu sub tăcere pe Red.

La sfârşitul povestirii sale, Peter izbucni într-un râs puternic.

— Fantastic! Şi păreţi atât de timidă! Cine ar crede că duceţi o viaţă dublă?

Nora roşi.

— Din păcate, totul s-a sfârşit. Am avut neşansa să fiu aleasă astă-seară de Red Thatcher. Dacă va afla, voi fi concediată.

— O, nu cred. Eu îl cunosc. Este un perfecţionist, dar are o inimă bună.

Nora fu tentată să-i povestească ce se întâmplase la recepţie, dar se opri la timp.

— Poate este agreabil cu prietenii, murmură Nora, dar este un monstru cu cei care lucrează pentru el. Toţi cei din teatru se tem de el.

Chiar în acel moment întâlni privirea lui Red. Tocmai intra în sală. Consuelo Valdez, îmbrăcată într-o rochie care nu ascundea nimic din farmecele sale, era agăţată de braţul său.

Cu toate că Red era însoţit de un grup zgomotos,

Norei i se părea, când privirile li se încrucişară, că erau singuri în restaurant şi îşi întoarse ochii, confuză. Va face oare scandal în public? Deodată, Red veni să-l salute pe Peter.

— Ce mai faci, Peter? zise el, strângându-i mâna. Nu te-am văzut de mult timp.

— Eram la repetiţie în această seară. Sper că s-a făcut bine Consuelo?

— Este sănătoasă, răspunse Red, pe un ton rece. Contez pe ea pentru repetiţia de mâine.

Fără o privire pentru Nora, se îndepărtă, lăsând-o descumpănită. Ea suspină şi se întoarse spre Peter, care o observase curios.

— Există o oarecare ostilitate între voi? întrebă el. Ar fi trebuit să vă prezint unul altuia, dar credeam că vă cunoaşteţi deja.

— Nu, nu există nicio ostilitate între noi. Domnul Thatcher nu se coboară să vorbească unor oameni atât de puţin importanţi, cum sunt eu. N-ar avea nimic de câştigat.

Amărăciunea acestor cuvinte îl făcu pe Peter să fie atent. Cu mult tact, el schimbă subiectul. Începură

atunci să discute despre operă, muzică, spectacole, despre gusturile fiecăruia, despre meritele unuia sau ale altuia, despre compozitori. Spre desert, ajunseră chiar la dispute cu privire la Wagner şi Verdi, Norei plăcându-i amândoi, cu o uşoară preferinţă pentru italian. Peter era un admirator necondiţionat al maestrului german.

După cafea, Peter sugeră o băutură digestivă, dar Nora refuză. Era deja epuizată. Ziua fusese atât de lungă… Cu toate că nu va lucra a doua zi, aştepta să fie chemată pentru a pune încă o dată la punct costumul Consuelei.

În timpul cinei, nu-l mai revăzuse pe Red decât o dată. El dansa cu diva. Frumoasa soprană îi trecuse braţele pe după gât în timp ce el o ţinea de talie. Dorea din toată inima să-i vadă plecaţi.

Când se pregăteau să părăsească restaurantul şi se găseau deja la intrare, Claude se apropie de Peter spunându-i că este chemat la telefon. Tânărul făcu o grimasă de dezgust.

— Nu poţi să fii niciodată liniştit, mormăi el. Nora, poţi să mă aştepţi puţin? Dacă au reuşit să mă

găsească şi aici, înseamnă că este ceva important. Mă voi întoarce cât pot de repede.

— Nu te necăji, Peter. Du-te repede să vezi despre ce este vorba. Te voi aştepta.

Claude îl conduse într-un mic birou, iar Nora se îndreptă spre un panou pe care era etalat un montaj fotografic al gloriilor din belcanto. Erau acolo Carusso, Ezio Panza, Lauritz Melchior, Kristen Falgstad, Galli-Curci, toţi marii cântăreţi pe care îi ascultase în înregistrări, dar pe care nu-i văzuse niciodată pe scenă.

Deodată, o mână puternică i se încleştă de braţ, deasupra cotului.

Nora se întoarse brusc şi se găsi în faţa lui Red Thatcher. Ochii lui erau pe jumătate închişi, figura severă. Avu impresia că inima îi încetează să bată.

Capitolul 4

— Acum, mormăi Red printre dinţii strânşi, explică-te.

— Mă doare, gemu Nora când îşi reveni din surpriză.

— Perfect! Ar fi trebuit să-ţi rup gâtul.

El începu să se mişte, împingând-o în faţa lui şi obligând-o să intre într-o mică încăpere care dădea spre intrarea în restaurant, nu departe de biroul în care telefona Peter. Fără s-o lase, el încuie uşa.

Micul birou era mobilat cu o masă, un fotoliu, o canapea mare aşezată lângă un perete şi o consolă mică pe care era aşezată o lampă.

Red o prinse pe Nora de ambele braţe, o îndepărtă de el şi o contemplă câtva timp în tăcere. Apoi, deodată, începu s-o scuture.

— Aşadar, nu faci parte din trupă, nici nu cânţi. Aşa mi-ai spus, nu?

Vocea sa era tăioasă iar el era livid.

— Mincinoasă mică! Eşti la fel ca altele. Te gândeşti, seducându-l pe directorul muzical, că vei face carieră?

El o ţinea acum de umeri mai puţin brutal, dar ferm. Privirea sa, asociată cu un surâs batjocoritor o cerceta în amănunţime, întârziind pe sânii ei pe care frica şi indignarea îi făceau să palpite spasmodic.

— Trebuie să admit, zise el în sfârşit, că modul tău de a mă apropia era ieşit din comun.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse în sfârşit Nora, şocată.

Furia lui Red îi făcea frică, dar, în acelaşi timp, simţea urcând în ea o furie rece. Cu ce drept o trata astfel?

— Dacă mi-aduc bine aminte, reluă ea, eşti cel ce mi-a făcut avansuri.

Ochii lui aruncau flăcări.

— Evident. Te-ai şi aranjat pentru aceasta: purtai o rochie provocatoare, stăteai singură, izolată, într-un loc unde nu puteai să nu fii remarcată. În sfârşit, mi-ai căzut în braţe înainte de a dispărea. Ce uneltire frumoasă! Credeai cu adevărat că, venind în această seară la repetiţie, voi fi atât de fericit să te revăd încât să-ţi cad la picioare?

— Puţin îmi pasă de ceea ce crezi! strigă Nora, fără voia ei. Lasă-mă să ies. Peter o să se neliniştească.

Red îşi încruntă uşor sprâncenele.

— În fond, l-ai prins pe bietul Winston în plasa ta. Asta îţi aduce două săgeţi în arc. Foarte vicleană. Speri că el va avea mai multă influenţă decât mine?

Seducându-l, ai calculat că ţi se va accelera cariera decât folosindu-mă?

Aceste acuzaţii repetate, fără să fie adevărate, o făceau pe Nora să sufere. Şi încă nu era sfârşitul!

— Peter te aştepta, în cealaltă seară, după repetiţie? A terminat el ceea ce începusem eu?

Nora era atât de supărată acum, încât rămase fără voce. Ea nu putu decât să-l fixeze cu o ură profundă în priviri. Faptul că îi simţea pe obraz răsuflarea lipsită de căldură, nu o făcea să se calmeze.

— Personaj arogant! N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de vanitos! Nu aş vrea nimic din partea ta, pentru toate carierele din lume! Acum, lasă-mă!

Ea începu să se agite în speranţa că o să scape.

— Scorpie mică! mormăi Red, dându-i drumul.

Dar o făcu în aşa fel, încât Nora fu pe punctul de a cădea.

Eliberată, ridică instinctiv mâna pentru a-l pălmui. Dar el pară lovitura şi brusc, o trase către sine. Înainte ca ea să poată reacţiona puse stăpânire pe gura ei cu sălbăticie, o înlănţui atât de tare încât ea îşi pierdu răsuflarea, o strângea lângă el cu atâta

violenţă încât i se părea că se va zdrobi la pieptul lui tare ca piatra.

Ea încercă să se zbată, să se elibereze din strânsoare, dar sărutul lui prelungindu-se, forţele o abandonară încetul cu încetul, voinţa îi slăbi. Îngrozită, îşi simţea inima cum bate înnebunită, o dorinţă demenţială îi invada fiecare părticică din corp. Încetând să mai lupte, tânăra femeie se lăsă în voia lui, învinsă.

Red o duse până la canapea pe care o imobiliză numai prin puterea sărutării sale. Nora era pierdută. Ea o ştia, dar nu-i păsa. Cu toate că îl ura, era incapabilă să reziste puterii pe care o avea asupra ei.

O mângâia şi corpul ei se cambra, se lipea mai mult de el. Ea scoase un geamăt şi nu mai fu în mâinile sale decât o păpuşă dezarticulată, fără putere.

El îi dezgolise umerii şi sânii şi îmbrăţişarea sa devenea mai precisă, mai intimă. Înnebunită de dorinţă, Nora se agăţă de gâtul lui, fericită şi ruşinată în acelaşi timp.

— Vrei să fac dragoste cu tine? murmură el deodată.

Puţina raţiune care îi mai rămăsese o îndemna să răspundă negativ. Totuşi, se auzi acceptând cu o voce gâtuită.

Ridicându-se puţin, el îi trecu uşor mâna peste faţă. Când îi vorbi, vocea îi deveni dulce.

— Aici, pe canapea?

Ceva nu se potrivea. Norei i se păru, deodată, că el juca o comedie în care ea era actriţă fără să-şi cunoască precis rolul. Instinctiv, îşi aranjă bluza şi încercă să se ridice. Ea intuise just.

Red se ridică dintr-un salt şi izbucni tare în râs. Cu picioarele depărtate, o domina cu înălţimea lui şi îşi trecea mâna prin părul pe care ea i-l deranjase.

— Suntem chit, declară el. Asta să-ţi servească drept lecţie. Din doi paşi, ajunse la uşă. Acolo, se întoarse, îi aruncă o ultimă privire, apoi ieşi.

Nora era de-a dreptul stupefiată încât rămase mai întâi nemişcată, incapabilă să gândească, să înţeleagă în ce capcană căzuse. În final, izbucni într-un râs nervos. Da, erau chit.

Se ridică suspinând şi îşi puse în ordine toaleta, dezgustată, ruşinată de purtarea sa. Cum a putut să

cadă atât de jos, să se arunce în braţele acestui bărbat arogant, demn de dispreţ.

În sfârşit, doar mândria sa suferise. Ea avea totuşi, slujba sa; nu se putea stabili o legătură între femeia care se umilise şi mica Nora Baird care muncea la confecţionarea costumelor. Era mulţumită că-i spusese lui Peter Winston adevărul despre viaţa sa dublă.

Peter! Dumnezeule, ce putea să creadă! se grăbi către intrarea restaurantului şi-l găsi în faţa montajului fotografic. El o aştepta, cu mantoul ei negru pe braţ.

Când o văzu, ochii lui se luminară brusc. Îi surâse şi se îndreptă către ea. Dintr-odată, când se apropie, surâsul se şterse şi-i luă locul o expresie neliniştită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, luând-o de braţ.

Nora schiţă un biet surâs.

— Nimic grav, Peter. Nu mă simt prea bine, asta-i tot. Cred că este oboseala.

— Ce pot să fac? Vrei o aspirină?

— Nu, mulţumesc. Nu-mi trebuie decât puţină

odihnă ca să mă simt bine. Ziua a fost lungă.

— Este această viaţă dublă? zise el cu veselie, ajutând-o să-şi îmbrace mantoul.

— Viaţa mea dublă s-a terminat, răspunse ea. Pentru mine, s-a terminat cu scena.

În stradă, el o luă de braţ.

— Este păcat că abandonezi scena, murmură el. Era o idee formidabilă. Regret că nu m-am gândit eu însumi la asta.

Nora îl privi, mirată.

— Să nu-mi spui că eşti şi tu intoxicat de operă.

— Da, din păcate. Dar în comparaţie cu tine, eu cânt fals. Ajunşi în maşină, pentru a-şi proba spusele, Peter intonă marea arie a lui Canio, „Râzi, deci Paiaţă” şi Nora nu se putu abţine să nu râdă. Era groaznic. Ajunseră repede la apartamentul ei.

— Mulţumesc, Peter. Seara a fost minunată şi m-ai ascultat cu răbdare.

El îi luă mâna.

— Ştiu că mă cunoşti prea puţin, dar mi-ar plăcea mult să te revăd. Trebuie să plec pentru o săptămână. Ce-ai zice să ieşi cu mine în viitorul weekend? Aş

putea să-ţi telefonez când mă întorc?

Nora analiză situaţia. Îl plăcea, se simţea la adăpost şi în siguranţă cu el. Ştia să o distreze şi o ducea în locuri în care n-ar fi pus piciorul niciodată, dar trebuia să fie cinstită.

— Aş dori, Peter. Dar numai ca prieteni. Înainte de orice, stă cariera mea. Cred că am talent şi mai întâi trebuie să lucrez. Venind la New York, mi-am jurat să nu am nicio relaţie... şi nu mi-am schimbat încă părerea.

— Înţeleg. Îţi apreciez mult sinceritatea. Eşti foarte diferită în comparaţie cu altele, ai un scop în viaţă. Îmi place. Apreciez desenele tale. Ştii că aş putea să te ajut? Mama şi cu mine avem influenţă la Met.

Nora se încordă.

— Nu, Peter. Dacă nu reuşesc singură, prefer eşecul. Mă înţelegi?

Ea îl auzi suspinând.

— Perfect... Este ceea ce mă atrage la tine, pe lângă frumuseţe. Această integritate permanentă.

— Cum poţi să fii integră şi, totuşi, să duci o viaţă

dublă? îl întrebă Nora.

— Dar tocmai această viaţă dublă te face mai onestă decât alţii!

Nora, spunându-i bună seara, intră în casă. Peter aşteptă până ajunse în apartament, apoi demară.

Rămase singură, Nora descoperi că nu-i este somn. În loc să se culce, începu să se plimbe, nervoasă, cu mintea frământată de gânduri.

După ce îşi preparase o cafea, se dezbrăcă, îşi luă o cămaşă de noapte şi un capot, apoi umplu o ceaşcă şi o puse pe masa de desen, unde erau etalate crochiurile sale. Din păcate, nu putu să se concentreze. Nu înceta să revadă scena penibilă de la restaurant.

Ce ruşine! Cum a putut să răspundă cu atâta ardoare sărutărilor lui Red? Totuşi, la amintirea dulceţii gurii sale, mâinile sale pe corpul ei, Nora ştiu că dacă ar intra acum, s-ar lăsa din nou dominată de el.

Aroganţa lui o atrăgea şi o îndepărta, în acelaşi timp, înspăimântând-o, de asemenea. Red Thatcher era un bărbat periculos, capabil s-o rănească cu

cruzime dacă nu va rămâne departe de el.

Suspină, îşi termină cafeaua şi se culcă. Singura ei protecţie stătea în discreţie. Red nu trebuia să afle cine era. Nora închise ochii şi adormi liniştită.

Nora se scula târziu şi, odată trează, începu să se gândească la Red Thatcher. Ştia că trebuie să şi-l scoată din minte, dar era mai uşor de zis decât de făcut. Urându-l foarte tare, poate va reuşi.

Întrucât nu lucra sâmbăta, se foi un pic fără rost, îşi făcu menajul şi luă un mic dejun copios. Mai târziu, se îmbrăcă, luă o haină cu glugă, îşi puse o bască pe cap şi ieşi să facă unele cumpărături.

Tânăra femeie adora New York-ul. Afară era o frumoasă zi de toamnă cu aer răcoros şi senin. Ea merse mult timp, amestecându-se în mulţime, încântată de activitatea debordantă a imensei metropole.

Dincolo de nesiguranţă, de costul exorbitant al vieţii, de poluare, de zgomot, de trafic şi de ceaţă, Nora era fascinată de acest oraş ieşit din comun. New York era singurul loc din lume care îi reda plăcerea de a trăi. Aici, fiecare zi aducea o surpriză, o nouă

oportunitate. Fiecare cartier era un oraş în oraş, exotismul îl întâlneai la fiecare colţ de stradă.

Odată cumpărăturile făcute, Nora reveni acasă fără să se grăbească, având braţele pline de pachete. Acum, noaptea cădea mai repede; seara începea să se facă frig. Se întreba dacă va ninge în timpul iernii. Pentru ea, un Crăciun fără zăpadă nu era adevărat.

După cină, au trecut pe la ea Ginny şi Ken, înainte de a participa la reprezentaţia cu opera „Paiaţe”. Ei încercară în zadar s-o înduplece să meargă cu ei, dar Nora refuză net.

— Nu insistaţi! spuse ea. E prea riscant. Dacă Red Thatcher mă surprinde, n-aş mai avea şansa de altă dată. V-am mai spus că ţin la slujba mea.

Toţi trei erau aşezaţi în jurul măsuţei joase, bând cafea.

— Este o ruşine. Tu nu faci nimic rău, zise Ginny.

— Din contră, adăugă Ken, cu o nonşalanţă afectată, privind-o lung. Eşti foarte decorativă, mai ales cu părul lăsat pe umeri şi fără acest şorţ şcolăresc ce îţi ascunde silueta.

Nora roşi şi o privi pe Ginny cu coada ochiului.

Ken era încredinţat că Dumnezeu l-a creat pentru a plăcea femeilor. Părul său blond, ochii albaştri spălăciţi şi alura sportivă îi dădeau un anumit farmec, dar fără să-l facă seducătorul care se credea.

Faptul că trăia cu Ginny o îngrijora pe Nora, cu atât mai mult cu cât Ken se purta cu micuţa coristă într-un mod pe care ea îl considera detestabil, ca şi când i-ar fi făcut o mare favoare acceptând ospitalitatea acesteia. Şi apoi, Nora nu suporta maniera sa de a se uita mereu la alte femei.

Nu că ar fi fost o mironosiţă. Trăia într-o lume foarte liberă şi considera că un bărbat şi o femeie aveau dreptul să trăiască împreună, fără să fie căsătoriţi. Dar îi era greu să accepte o viaţă comună provizorie, fără o dragoste adevărată. Ea discutase adesea cu Ginny.

— Să faci dragoste este atât de plăcut! spunea prietena sa.

— Fără îndoială, dar poate fi periculos dacă nu o faci cu un băiat bun.

— Există pilule.

— Mă gândesc la riscurile emoţionale.

— Ce temătoare eşti, biata mea Nora!

Era cu adevărat? Nu, de-o sută de ori, nu! Nu i-a trebuit curaj să se exileze în acest oraş mare, departe de ai săi, expunându-se dezaprobării lor! Nu putea să trăiască singură, independentă şi liberă, fără sprijinul unui bărbat?

De altfel, Nora prefera mai degrabă să rămână singură, decât să-şi împartă viaţa cu un bărbat cum era Ken. Modul lui de a se coborî până la a accepta atenţiile lui Ginny o scârbea.

Ken se ridică deodată şi Ginny îl imită imediat.

— Am face mai bine să plecăm, declară el. Sunt dezolat că nu poţi veni cu noi.

Îşi imagina că va ceda farmecului său? Dacă Ginny n-ar fi fost de faţă, Nora i-ar fi râs în nas. Ea îl lăsă să plece şi o reţinu un moment pe prietena sa.

— Ginny, trebuie, mai ales, ca Red Thatcher să nu descopere cine sunt.

— Nu te nelinişti, Nora. Vom fi muţi. De ce aceste recomandări? Am impresia că nu mi-ai spus tot.

— Nu este nimic de povestit.

— Cum s-a desfăşurat ieşirea ta cu Peter

Winston?

— Foarte bine, este adorabil.

— Îl vei revedea?

— Probabil, răspunse Nora, după o scurtă ezitare. Dar ca prieteni.

Ginny suspină şi deschise gura pentru a replica.

— Grăbeşte-te, Ginny!

Era Ken care bătea pasul pe trotuar. Tânăra îi surâse Norei pentru a se scuza şi plecă repede.

Duminică, Nora lucră la desene toată ziua. Era vorba de pregătirea viitorului spectacol „Traviata”. În mijlocul după-amiezii, se opri, satisfăcută de ceea ce desenase.

Povestea „Damei cu camelii” era, totuşi, una dintre cele mai dificile opere privind veşmintele, din cauza numeroaselor schimbări de costume, din epoca în care se petrecea, atât de apropiată încât nu permitea nicio greşeală din detalii.

Pentru a limita costul spectacolului, politica teatrului consta în folosirea la maximum a costumelor din producţia anterioară, doar vedetele beneficiind de creaţii noi.

Cu toate că Nora ştia că desenele sale nu vor fi folosite, simţea o plăcere deosebită să-şi imagineze somptuoasele rochii de bal, toaletele ţărăneşti, neglijeurile din dantelă.

Spre ora patru, obosită, Nora alese că ar fi mai bine să ducă înapoi costumul pe care îl folosise în vinerea precedentă. Acela cu care se întorsese acasă în tovărăşia lui Peter. La această oră opera era goală şi nu va întâmpina nicio greutate să-l pună la loc fără să fie văzută.

Intrarea artiştilor era deschisă şi paznicul absent. Se strecură în coridorul slab luminat fără să fie văzută. În schimb uşa depozitului de costume era închisă. Din fericire, Nora avea o cheie. Ea intră în atelier, îl traversă şi agăţă repede costumul pe portmantoul său. Când vru să plece, uşa coridorului se deschise şi tânăra femeie auzi voci. Cine putea veni la teatru duminică după-amiază?

Nora se ascunse în spatele unui cufăr de răchită şi stătu nemişcată, cu inima bătându-i puternic. Paşii se apropiau.

Uşa se deschise brusc şi crezu că o să leşine.

— Bine, spunea o voce gravă şi familiară, să vedem asta mai de aproape.

Red Thatcher! Ea îl auzi îndepărtându-se spre primul cuier, acela pe care erau aranjate costumele din ultima producţie cu „Traviata”. Auzi zgomotul umeraşului pe o bară de metal.

— Vezi bine! strigă o voce ascuţită.

Consuelo Valdez cu Red Thatcher! Nora auzi distinct tocurile sopranei, lovind podeaua cu nerăbdare.

— Este imposibil! Acea italiancă, interpreta Violetei în anul precedent, era de zece ori mai grasă ca mine. Nu voi purta niciodată această rochie, niciodată!

— Ascultă-mă, Consuelo. Uită de talie. O vom retuşa. Stilul şi culoarea ne interesează. Acest veşmânt va fi perfect pentru primul act.

El vorbea calm, dar Nora surprindea în vocea sa o notă de nerăbdare.

— Este singurul costum vechi pe care îţi cer să-l porţi. Toate celelalte vor fi noi.

— Nu, nu şi nu!

Urmă o scurtă linişte, în timpul căreia Nora şi-o imagina pe mica spaniolă într-o situaţie dificilă, făcând faţă directorului impasibil. Se auzi din nou umeraşul pe cuier.

— Ne rămâne puţin timp, reluă Red, dar sunt sigur că italiana cea grasă, incomparabila doamnă Felice, va fi bucuroasă să interpretezi din nou rolul.

Urmă o tăcere. Consuelo trebuia să fie prea uluită pentru a replica imediat.

— Haide Red, zise ea când putu să vorbească, nu cred că vei recurge la acest oribil şantaj.

Ea îşi reluase vocea senzuală şi Nora surâse, imaginând-o în acest număr de seducţie.

— Nu este un şantaj, răspunse sec Red. Ar trebui să ştii, de atâta timp, că fac întotdeauna ceea ce spun.

— Ştiu bine, dragul meu, gânguri primadona. Iată de ce te iubesc. Eşti primul bărbat care nu cedează tuturor capriciilor mele. Sărută-mă.

De data asta, tăcerea se prelungea, exagerat de mult şi Nora îşi reţinu răsuflarea, nebună de furie la gândul că acele buze pe care le iubea o sărutau pe alta. Aproape că le simţea pe ale sale, îşi imagina

mâinile lui Red pe umerii săi, corpul lipit de al său. Inima îi bătea foarte tare; îşi rezemă fruntea pe cufăr, reţinându-şi un mic suspin.

Consuelo scoase atunci un suspin adânc de satisfacţie şi vocea sa răsună, deodată, în imensa încăpere goală.

— Ah, dragostea mea… Voi face cum doreşti. Ştii că sunt a ta, trup şi suflet.

Ultima frază fusese pronunţată mai încet, pe un ton posesiv şi egoist care dezminţea întru totul aceste cuvinte dulci.

— Să mergem, zise Red, cu o voce alterată.

Lumina s-a stins, s-a auzit uşa şi paşii care se îndepărtau în încăperea vecină. Uşa atelierului fu trântită şi se făcu linişte.

Ea se ridică încet, obligată să se ţină de un cuier ca să nu se împiedice. Genunchii îi tremurau şi le era greu să-i suporte greutatea. Muşchii picioarelor o dureau, erau tari şi dureroşi. Corpul îi era în întregime scăldat în sudoare. Respiraţia sa gâfâindă răsuna în imensa sală.

Deci, aveau o relaţie. Red o minţise. Nora era

stupefiată de efectul pe care descoperirea îl avea asupra ei. Se debarasă de acest gând, căci aceasta nu o privea. Ar fi trebuit, din contră, să fie fericită ştiindu-l ocupat în altă parte.

De fapt, ea fusese cea care dispăruse din viaţa lui, după recepţie, la teatru. Croindu-şi drum prin întuneric până la uşă.

Nora nu se putu împiedica să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi urmat, în noaptea în care o aştepta în capătul scării în spirală.

Surâse, ştiind perfect ce s-ar fi petrecut. Ar fi terminat noaptea într-un pat. Red Thatcher era un bărbat, nu un ştrengar. Sărutând-o, lăsase să i se vadă dorinţa.

Nora era sfâşiată de două sentimente foarte diferite. Pe de o parte, regreta teribil că nu l-a urmat. Ar fi fost o experienţă minunată să facă dragoste pentru prima oară cu un bărbat ca Red Thatcher. Pe de altă parte, era mulţumită că avusese curajul de a-l refuza şi de a fugi. Chiar dacă, astfel, şi-a făcut un duşman tenace. Dar, dacă i s-ar fi dăruit, cât ar fi durat? Ar fi fost fericită în primele momente

minunate? Nu, sigur că nu. Nu era un bărbat bun.

Închizând, cu grijă uşile, tânăra femeie se îndreptă gânditoare spre ieşire. O clipă, revăzu scena de la restaurant.

Cum a putut s-o umilească astfel? Cu ce drept s-a jucat cu ea atât de josnic? Ce manieră de a o tenta, de a-i intensifica dorinţa! Această brutalitate amestecată cu blândeţe, privirea pe care i-a aruncat-o, plecând!

Nu, Nora nu va uita cât va trăi dispreţul pe care l-a citit în ochii săi. În cele din urmă, gândindu-se bine, nu regreta că l-a părăsit.

Un lucru era sigur: Red Thatcher nu era pentru ea. Un bărbat că el nu putea decât s-o zdrobească. Ar fi trebuit să strige de bucurie la ideea că s-a terminat astfel. Dacă nu şi-ar fi ascultat decât inima şi l-ar fi urmat, ar fi distrus-o pentru totdeauna.

Capitolul 5

Săptămânile care urmară trecură ca într-un vârtej. Se finisau costumele pentru „Traviata”, sau cel puţin se încerca, pentru că nimic nu era gata. Totuşi, repetiţiile mergeau bine şi, în curând, vor avea loc în costume. Nu mai erau decât două săptămâni până la

ziua cea mare; pentru Nora, ar fi trebuit patru.

Cu toate că numai şase costume mai trebuia croite, toate costumele trupei trebuia împrospătate, modificate. În unele zile, depozitul părea un spital de nebuni; cât priveşte atelierul, nu-şi mai vedeau capul, cântăreţii veneau să le încerce între două repetiţii sau reprezentaţii.

Nora muncea la tipare. Ceea ce era o activitate obositoare, ingrată. De fapt, stiliştii nu furnizau decât crochiuri vagi, cu indicaţii privind culorile dar cu puţine detalii şi, câteodată, cu gama de ţesături ce trebuia folosite. Ea trebuia să transforme desenele în realitate.

În tot acest timp, Nora s-a abţinut, prudentă să iasă din sălaşul său, evitând locurile pe care le-ar fi putut frecventa Red Thatcher. Într-o zi, însă, îl întâlni şi crezu că i se rupe inima.

Nora se întorcea după un dejun rapid când auzi două voci de bărbaţi, venind dintr-un birou al direcţiunii, a cărei uşă era întredeschisă. Aruncând o privire, Nora îi zări pe Red şi Nils Thordarson aplecaţi asupra partiturilor. Ei începură deodată să râdă şi

tânăra femeie se opri fascinată. Pentru prima oară îl vedea pe Red Thatcher râzând din toată inima. Era transformat, părea mai tânăr, mai vulnerabil.

O văzuse? îşi puse întrebarea, fără să-şi dea şi răspunsul.

Câteodată, pregătind tiparele rochiilor Consuelei Valdez, Nora îl revedea pe Red gata să râdă. De ce tânăra femeie se mai gândea la cel care o umilise? Probabil că el nici nu-şi mai amintea de existenţa sa. Mica scenă pe care o surprinsese în depozit demonstra că îşi pusese ochii pe frumoasa soprană.

Nora se decise să nu mai fie îngrijorată. Red Thatcher îşi luase revanşa şi n-o va mai căuta. De altfel, ea nu mai cânta în cor. Cum ar fi putut bănui o tânără costumier într-un şorţ de lucru fără formă?

Ea îl revăzu de câteva ori pe Peter Winston în cursul ultimelor săptămâni. Dar nu se întâlniseră niciodată în teatru. Acum, Peter trecea s-o ia de acasă. El o dusese să patineze la Rockefeller Center şi merseseră în Vermont să admire pădurile toamna. Era întotdeauna atât de drăguţ, de atent, politicos şi ştia să păstreze distanţa.

Nora se întreba cât timp se va mulţumi el cu atât de puţin, cu mica sărutare pe care ea i-o dădea când se întâlneau. Ei îi plăcea mult. Era un însoţitor masculin ideal; dar se temea de ziua când va fi obligată să-i spună că nu putea merge mai departe.

După sărutul lui Red Thatcher, cel al altui bărbat i s-ar părea searbăd.

O voce o făcu să tresară.

— Vii să mănânci?

Ginny îşi vârî capul prin deschizătura uşii. Nora îşi consultă ceasul şi deodată, îşi dădu seama că e flămândă.

— De acord.

Cele două femei nu se prea văzuseră în ultimul timp. Nora pentru că îşi petrecea timpul croind tiparele, Ginny din cauza repetiţiilor la „Traviata” şi a reprezentaţiilor cu „Paiaţa”.

În stradă, Nora o privi pe Ginny şi găsi că are o mină proastă. Tânăra coristă părea tulburată. Nu mai surâdea, iar ochii îi erau încercănaţi.

Se aşezară la tejgheaua unei cafenele şi comandară două supe foarte calde. În acest an, era

frig în noiembrie.

— Ce mai faci? întrebă Nora.

— Nu prea bine, răspunse Ginny cu un ton obosit. Nu-mi este foame.

Ea scoase un suspin sfâşietor.

— Haide, Ginny, spune-mi ce nu merge.

În faţa încăpăţânării prietenei sale, Nora insistă.

— Este vorba de Ken? întrebă ea pe un ton de confidenţă.

Ginny îi aruncă o privire rănită şi aprobă. Buzele începură să-i tremure şi o lacrimă curse pe obrazul său.

— A plecat, murmură ea.

— Sărmana Ginny… Sunt dezolată. Când s-a întâmplat?

— Ieri seară, răspunse tânăra femeie, jucându-se cu lingura.

Nora îi întinse o batistă şi Ginny, ştergându-şi ochii, îi destăinui necazul cu voce joasă.

— A mers să se instaleze la Barbara… Ştii, acea blondă falsă… vioara a doua. Mi-a spus că avem prea puţine lucruri în comun. Cred că urăşte cântăreţii…

De altfel, toată lumea îi detestă!

După ce a vărsat lacrimi în supă, Ginny începu să mănânce cu înghiţituri mici. Era un semn bun şi Nora îi mărturisi prietenei sale ce avea pe inimă.

— Eşti prea bună pentru el, Ginny.

Aceasta o fixă un moment, cu ochii măriţi.

— Da, îl iubeam, se văicări ea.

— Atunci, fii cinstită! exclamă Nora. Asta nu este dragoste. Ţie îţi place doar să ai companie. Cum poţi aprecia un om atât de arogant şi de egoist? Vei găsi altul mai bun ca el. Vei vedea. Nu s-au terminat cei care le tratează pe femei cu respect.

Ginny nu părea că o crede.

— Băieţi ca Peter Winston? întrebă ea.

Nora roşi.

— Desigur, am putea spune aşa ceva despre el.

Ginny îşi termină supa şi începu să ronţăie un biscuit sărat, cu mintea în altă parte, cu privirea în gol.

— Ştii băiatul acela robust, din cor… un bas… murmură ea pe un ton visător. De câteva săptămâni, nu încetează să-mi ceară să ies cu el. Dar, deoarece

exista Ken… Mă gândesc că…

Se întoarse deodată către Nora, cu ochi mai vioi.

— Nu ţi-ai terminat supa?

Nora izbucni în râs.

— Serveşte-te!

Comandară tarte. Ginny se simţea deja mai bine. Cu condiţia să nu se arunce de gâtul unui corist! îşi zise Nora.

În fond, o invidia pe Ginny, modul său atât de simplu de a privi dragostea. Pentru ea, a face dragoste era tot atât de necesar ca a mânca sau a bea, era atât de natural. Poate că avea dreptate.

Ginny se întoarse deodată spre Nora.

— De fapt, am uitat complet să-ţi spun… Red Thatcher a încercat să se intereseze discret despre tine.

Inima Norei încetă să bată. Puse jos ceaşca de cafea şi o întrebă pe prietena sa.

— Ce vrei să spui?

Red Thatcher va continua să o persecute? Ce mai voia?

— Ei bine, începu Ginny, l-am auzit cerându-i

într-o seară dirijorului corului informaţii despre tine. Bietul Spencer nu ştia despre cine este vorba, era atât de caraghios!

Nora nu găsea că era ceva amuzant. Deloc. Ginny, în schimb, surâdea.

— Şi apoi, continuă ea, aseară după reprezentaţie, a venit să mă vadă şi m-a întrebat cine erai. Cred că ne-a văzut împreună în seara când l-ai întâlnit pe Peter Winston. Despărţirea de Ken m-a tulburat într-atât încât am uitat să-ţi spun…

— Ce-a spus?

— Să vedem, făcu Ginny, plecându-şi capul pentru a se gândi. A, da… Ceva cam aşa: „Ce s-a întâmplat cu prietena dumneavoastră cea bună? Cea care avea laringită? Este bolnavă”?

Nora suspină. El n-o uitase!

— Era furios?

— Nu, mai degrabă, neliniştit.

— De sănătatea mea!

— O, nu. Am impresia că n-a crezut niciodată în acea laringită. Lăsa, mai degrabă, impresia că te crede.

Ea îi aruncă Norei o privire pătrunzătoare.

— S-ar spune că se interesa de tine.

Nora surâse şi coborî de pe taburetul său.

— Absolut! Dar pentru a mă concedia…

— Nu cred, zise Ginny, câteva clipe mai târziu, când ajunseră la teatru. De altfel, tu nu faci parte din cor. O fi el un tiran, dar nu este rău.

— Tu crezi aşa pentru că nu ştii…

Nora se opri la timp.

— Ce nu ştiu?

— O, nimic, mormăi Nora.

Ele ajunseră la intrarea artiştilor. Ginny intrigată, o privi fix pe Nora.

— Nu ştiu ce se petrece Nora, dar cred că nu mi-ai spus tot. Ce este între tine şi Red Thatcher?

— Nimic, te asigur. Cunoşti părerea mea despre el şi despre bărbaţii aroganţi, în general, nu?

Ginny nu insistă şi se despărţiră. Nora întorcându-se la atelier, unde începu să lucreze pe un desen pe care îl primise de dimineaţă.

După-amiază, Blanche Morandi se apropie de ea şi se uită la ce lucra. Nora întinsese un tipar pe masa

de croit şi se pregătea să-l prindă în ace pe un brocart verde-pal.

— Trebuie să foloseşti ace foarte fine, o sfătui costumiera.

Nora voia s-o asigure şi să-i arate croiala pe care o alesese, când uşa se deschise brusc şi Red Thatcher intră în atelier, cu paşi mari. Blanche, dând semne de nelinişte, se precipită în întâmpinarea lui.

Nora rămase paralizată. îi trebui un timp pentru a-şi regăsi sângele rece şi să-şi pună ochelarii pe care şi-i scosese ca să-i vorbească doamnei Morandi. Cu bluza lungă şi cu părul strâns în coc, erau puţine şanse să fie recunoscută, dar prezenţa lui Red constituia un pericol.

Ea îl auzi vorbind cu Blanche, cu o voce încordată.

— Cine a aprobat crochiurile la „Traviata”?

El aşeză desenele pe care le ţinea în mână pe masa de croit, deranjând cu brutalitate tiparul pus de Nora.

— Nu ştiu, răspunse Blanche, credeam că dumneavoastră.

Aplecându-se, ea examină cu grijă unul dintre desene, apoi, cu un suspin de uşurare, îi arătă cu degetul o parafă.

— Vedeţi şi dumneavoastră, aici în colţ, R.T.

— Sunt iniţialele mele, răspunse el cu o voce plină de furie, dar niciodată nu am văzut aceste desene, înainte de a le descoperi din întâmplare, acum cinci minute… Dacă n-aş fi trecut prin biroul stiliştilor…

El începu să reflecteze, cu mâna pe bărbie şi sprâncenele încruntate, apoi se deplasă pentru a se aşeza între cele două femei. Nora nu îndrăznea să respire, dar să vorbească. De la faimoasa seară de la restaurant, nu mai fusese atât de aproape de el. Red o atinse uşor şi ea crezu că inima îi va înceta să bată. Simţea că lui îi era greu să-şi controleze furia şi că risca, de la un moment la altul, să izbucnească în înjurături.

— Nu! strigă el, în sfârşit, redresându-se. Aşa nu va merge. Crochiurile sunt ridicole. Violeta este o curtezană, dar de clasă. Dacă o îmbrăcăm în acest mod, va semăna cu o prostituată de joasă speţă.

El se întoarse spre Blanche.

— Dumneavoastră unde eraţi?

Blanche, descompusă, o privi pe Nora.

— Miss Baird este responsabilă cu tiparele, spuse ea cu o voce mică. Este prea târziu, Nora?

— Nu, răspunse tânăra femeie, cu un ton înspăimântător de calm. Tocmai mă pregăteam să croiesc prima rochie.

— N-o face! strigă Red. Refuz să folosesc aceste desene. Trebuie refăcute complet!

— Dar nu vom avea niciodată timp, protestă Blanche. Premiera va avea loc peste două săptămâni. Dacă vom aştepta schiţe noi, tot atât de mult timp ca pe cele de aici, nu vom fi gata.

Ea ridică braţele spre cer.

— Este imposibil!

— Vom utiliza, în acest caz, costumele de la reprezentaţiile anterioare, bombăni Red. Toate costumele!

Ochii lui aruncau fulgere. Era scos din sărite.

— Dar, ce va zice Consuelo? întrebă Blanche.

Red îi aruncă, pe loc, o privire sălbatică.

— Pe Consuelo lăsaţi-o în seama mea, zise el printre dinţii strânşi.

Când plecă, cele două femei rămaseră, un moment, tăcute.

— O să vedem. Noi nu suntem cu nimic vinovate.

Vocea sa deveni mai dură.

— Eu văd în dosul acestei încurcături o capcană inteligentă pregătită de doamna Consuelo Valdez, zise ea cu amărăciune, arătând către desenele împrăştiate pe masă.

— Dar, de ce? Ce ar avea de câştigat? întrebă Nora, uluită. De ce ar face asta, în spatele domnului Thatcher? Nu-şi dă seama ce ar aştepta-o?

Blanche ridică din umeri.

— Da, bineînţeles. Dar o astfel de femeie trebuie să încerce. Multe vedete au un astfel de caracter. Ele trăiesc, într-o lume ireală, constituită din adulări, ovaţii şi uită, adesea, că acestea sunt artificiale.

— Eu, care credeam că doamna Valdez şi Red… începu Nora.

Ea tăcu, jenată. Iată că şi ea se preta la cancanuri!

Blanche ridică din nou, din umeri.

— Cine ştie? Consuelo, şi-a aruncat, desigur, plasa asupra frumosului nostru director, dar asta nu înseamnă că va reuşi. Red Thatcher nu este un bărbat uşor de prins.

— Dacă ea îl doreşte atât de mult, de ce încearcă să-i complice viaţa?

— Pentru a-i atrage atenţia, pentru ca el să nu înceteze să se gândească la ea. Această femeie, cu toată vocea ei de aur, nu este decât un copil mare. Dacă ai fi trăit în mijlocul celor mici ai fi ştiut că aceştia nu renunţă la nimic pentru a reţine atenţia celor pe care îi iubesc. Preferă întotdeauna să fie mai degrabă pedepsiţi decât ignoraţi. Dar, de această dată, Consuelo a mers prea departe. Ea nu va întârzia să descopere acest lucru. Red Thatcher este un adevărat bărbat.

Admiraţia călduroasă pe care Nora o descoperea în vocea costumierei o surprindea foarte mult. Red nu o trata pe Blanche mai bine decât pe altele, adică foarte rău, ca pe o maşină destinată să se plieze la cea mai mică dorinţă a lui.

— Ei bine, mica mea Nora, continuă Blanche, suspinând, trebuie aranjate tiparele pe care lucrai. Mi-e tare frică să nu fie prea plăcute pentru tine, săptămânile ce vor urma. Îţi va trebui mult curaj pentru a reface toate aceste costume.

Nora privi brocartul magnific aşezat pe masă şi suspină, la rândul său. Unul dintre desene i-ar fi convenit. O clipă, îşi dori să aibă un astfel de caracter, să fie mai agresivă. Dacă altcineva decât Red ar fi fost şef de producţie, poate ar fi îndrăznit să-i arate creaţiile sale şi ar fi fost gata să muncească nopţi şi zile pentru a vedea că talentul său este recunoscut.

— Nu te nelinişti, Blanche, zise ea, încetând să mai viseze. Vom fi gata la timp.

Ea se ocupă în restul după-amiezii de rochia din primul act.

La ora şapte, când alţii plecau, ea îşi aduse un sandviş şi o cafea şi continuă să lucreze. Trebuia să desfacă cusătura cea mai mică pentru a putea să croiască din nou.

Era o treabă dificilă, care cerea multă atenţie. În plus, acest costum, fiind o rochie de bal, lucrul era

complicat: trebuia să scoată toate perlele cusute pe el.

În timp ce înghiţea repede sandvişul, Nora scoase propriile desene şi le puse pe masă, pentru a le privi mai de aproape. Fusese atât de ocupată în ultimele săptămâni, încât nu găsise timp să arunce o privire peste ele. Ea începu să le examineze cu grijă şi fu bucuroasă de ceea ce văzu. Erau excelente. Exact ceea ce un om ca Red şi-ar putea dori pentru spectacol.

Dacă ar avea cel puţin curajul să i le arate! Ar fi făcut-o dacă nu se petreceau atâtea lucruri între ei. Ce îi venise să vrea să cânte în cor?

Şi iată că îi era somn! Numai asta nu-i trebuia.

Nora îşi bău cafeaua până la ultima picătură şi se ridică. O dureau muşchii spatelui de cât stătuse aplecată şi ochii îi străluceau de la încercarea de a scoate miile de fire mici care ţineau perlele.

Ridicându-se, tânăra schiţă câţiva paşi şi începu să execute câteva exerciţii împotriva somnolenţei. Cu braţele întinse, încerca să-şi atingă degetele de la picioare fără să îndoiască genunchii.

A fost momentul în care Red Thatcher a intrat ca

o furtună în atelier.

— Aha, miss Baird, se relaxează.

Prima reacţie a Norei fu cea de panică, dar, întâlnind această privire cenuşie ironică, simţi că o cuprinde o furie surdă. Era epuizată, muncise toată ziua, cu mult peste programul normal, pentru a termina aceste costume oribile şi el mai avea tupeul să-şi imagineze că se amuză.

— Încercam să scap de crampe, domnule, răspunse ea cu o voce pe care se forţa s-o menţină liniştită. Am lucrat la această rochie de când aţi trecut pe aici, după-amiază.

Ea îi susţinu privirea şi, fără să-şi aplece ochii, îşi reluă locul unde îşi reluă lucrul. O linişte grea se instală între ei. De ce nu pleca? Ce dorea? Ce gândea oare, că stând nemişcat lângă masă îi uşura munca? Era prea aproape şi asta o agasa, o deranja. Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre desene.

— Cine a desenat asta? întrebă el brusc după ce-l examinase îndelung.

— Eu, se bâlbâi ea, cu o voce ce abia se auzea, fără să ridice capul de pe plastronul pe care îl

descurca cu mici gesturi precise.

Nora era atât de enervată de prezenţa sa, încât făcu o mişcare bruscă, rupse un fir şi văzu cum un şir întreg de perle cădea pe podea.

— Priviţi ce m-aţi determinat să fac! exclamă dezolată.

Sărind de pe taburet, îngenunche şi începu să culeagă micile sfere sidefii.

— Eu? Nici măcar nu te-am atins! Dacă n-ai fi fost atât de obosită, nu s-ar fi întâmplat.

El se aplecă şi începu s-o ajute. Nora îi aruncă o privire furioasă.

— Totuşi, nu dumneavoastră aţi decis să folosească aceste costume? Nu ştiţi că refacerea unui veşmânt necesită de două ori mai mult timp decât confecţionarea unuia nou?

— Nu, nu ştiam.

— Acum, ştiţi, mormăi ea.

Red se ridică şi un moment o privi fix.

— Cine a făcut aceste desene? repetă el, arătând cu degetul către masă.

— Eu! răspunse Nora pe un ton războinic.

— Adevărat?

El se aplecă şi le examină din nou, unul după altul.

Nora îşi uită furia. Inima îi sălta de bucurie. Îi plăceau desenele sale! Ea se apropie şi se aplecă, de asemenea, peste masă. Când el luă crochiul pentru rochia de bal din primul act, ei îi venea să strige de bucurie.

— Îmi plac mult, zise Red subliniind, cu un gest al mâinii, linia decolteului.

Nora îşi imaginase un decolteu foarte adânc, care ar fi putut fi şocant dacă puţină muselină nu l-ar fi făcut mai cuminte.

— Este o idee strălucită, adăugă Red. Este efectul pe care îl căutam în zadar. Multă seducţie şi puritate.

El se întoarse către ea şi surâse, încântat. Privirea i se îndulcise. Nora îi surâse, la rândul său, fericită, dar regretă imediat. Cu ochii pe jumătate închişi, Red îi cerceta faţa. Paralizată, Nora îl văzu ridicând uşor o mână. El îi scoase mai întâi ochelarii, apoi pieptenii ce îi ţineau cocul. Ea simţi şuviţele grele

de păr, eliberate, căzându-i pe umeri. Era demascată!

— Aşadar, tu eşti, murmură el cu o voce uimită… Unde ai fost? strigă el deodată, luând-o de umeri şi scuturând-o.

Nora îşi muşcă buzele. Venise momentul atât de temut. Îi era imposibil acum să mai dea înapoi.

— Aici, răspunse ea cu voce mică.

— Nu mă aşteptam… De când lucrezi aici, în atelier?

— De doi ani, spuse ea, neîndrăznind să ridice ochii.

— Şi-n cor? întrebă el fără s-o lase.

— Mă amuzam. Eu nu cânt prea bine.

Ea ridică, în sfârşit ochii, pentru a se apăra.

— Nu făceam nimic rău. Îmi place atât de mult opera.

Red o eliberă, stupefiat.

— Ce poveste! Eu care credeam că văd tot, că aud tot…

El ridică brusc capul şi izbucni în râs. Nora închise ochii, moartă de ruşine. Va continua să-şi bată joc de ea?

Ea îi simţi mâna sub bărbie, încercând să-i ridice capul şi astfel îndrăzni să-l privească. Aplecându-se, el o sărută uşor pe frunte.

— Deci, n-ai minţit, zise el cu o voce dulce. Cu adevărat, nu eşti o cântăreaţă.

Nora găsi curajul să se justifice.

— Mi-era frică să spun adevărul. Mă gândeam că, dacă vei afla că m-am strecurat în cor, vei face să fiu dată afară din Met.

Ea respiră adânc şi îndrăzni, în sfârşit, să pună întrebarea care o rodea.

— Sunt concediată?

— Desigur, că nu! Coriste se pot găsi cu duzinele, dar o bună stilistă este nepreţuită. Mai ales dacă ştie să facă şi tipare şi să coasă.

Abandonând-o deodată, el reîncepu să studieze desenele. Fără să ştie de ce, Nora se simţi puţin decepţionată.

— Sunt bune toate. Foarte, foarte bune!

El se întoarse brusc.

— Vorbeai serios când spuneai că este mai uşor de realizat un costum nou?

— Absolut. Mai ales când este o astfel de diferenţă de croială.

— Înţeleg. Ai primit ţesăturile?

Nora aprobă din cap.

— Perfect! Nu ne mai rămâne atunci decât să ne apucăm de treabă.

— Astă-seară? Este trecut de ora zece!

— Deja? Bine, să zicem de mâine. Mergi să te odihneşti, să dormi şi să fii aici la prima oră.

— Dar, este sâmbătă.

Nora murea de dorinţa de a începe să-şi realizeze desenele dar, în acelaşi timp, o revolta faptul că Red o trata ca pe un obiect util. De ce se purta în aşa fel încât oamenii nu se simţeau mai umani în prezenţa lui?

— Ascultă, îi spuse el, vrei să prezentăm „Traviata” în costumele tale, da sau nu?

— Vreau, bineînţeles, dar…

— Atunci, ce? Nu mai avem înaintea noastră decât două săptămâni. Are prea puţină importanţă, când şi unde vei lucra, dar vreau ca aceste costume să fie gata. Poţi să le faci?

— Vor fi gata.

— Perfect. Voi trece să te văd.

El se îndreptă spre uşă, dar ajuns acolo, se întoarse…

— Nora, cu privire la ieri seară, la restaurant…

— Da?

Odată în plus, inima îi încetă să bată.

— Aş vrea să mă scuz. Credeam că vrei să te serveşti de mine. Acum văd că m-am înşelat… Sper că nu am creat probleme între Peter şi tine. Este un tip adorabil.

— Dar…

El ieşise deja.

Nora rămase un moment nemişcată, cu privirea fixată asupra uşii incapabilă să gândească, plină de emoţie. În cele din urmă, se întoarse spre masă şi privi desenele. Deodată, le vedea altfel. Ele vor trăi! Va fi, poate, începutul unei mari cariere. Va reuşi s-o ducă la bun sfârşit?

De ce, în acest caz, n-ar fi pe de-a-ntregul satisfăcută? Era, poate, din cauză că Red nu o vedea ca pe o femeie ci, mai degrabă, ca pe o rotiţă bine

unsă din Met? De ce, dacă o luase în braţe, nu o sărutase cum ar fi crezut şi ar fi dorit ea?

Erau mai multe răspunsuri posibile la această întrebare. Poate pentru că el îşi închipuia că avea o relaţie cu Peter. Sau mai bine, el avea ceva cu diva, Consuelo, în ciuda războiului care izbucnea mereu între ei. Nora suspină şi aranjă perlele într-o cutie mică. Este adevărat că artiştii erau ca şi ea… imprevizibili.

Nora se puse în mişcare. Trebuia să înceteze să se gândească la Red şi să se consacre, în întregime, lucrului care o aştepta. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi sărbătorit viitoarea reuşită.

Dar el exista şi o ignora în continuare, chiar dacă îi cunoştea identitatea. Şi, din cauza asta, nu putea fi fericită pe deplin.

În mintea ei, totul devenea limpede. Înainte de a o regăsi, Red şi-o imagina ca pe o fiinţă misterioasă şi dorită. În această seară, a văzut că era doar o femeie tânără, înfăşurată într-un şorţ prea mare, o micuţă rotiţă în enormul angrenaj al spectacolului… Un nimic!

Nora se aşează în faţa unei oglinzi şi se cercetă. Privirea ei întârzie pe bluza fără formă, pantalonul şifonat, tenişii uzaţi. Îşi trecu mâna prin păr. Ceea ce vedea nu putea să-l mişte pe un om atât de rafinat cum era Red Thatcher.

Simţi, deodată, nevoia să plângă. Cum a îndrăznit să arate astfel? Şi ochelarii! Ea îi detesta, persecutată de ideea că o desfigurau. De ce a făcut totul greşit? Era prea târziu. Nu se mai punea problema să se întoarcă în timp. Pentru Red, va fi, de aici înainte, şi pentru totdeauna, croitoreasa de la atelierul de costume. Nu-i mai rămânea decât să-l uite sau să-l considere un patron ca oricare altul.

Brocartul verde-pal, care strălucea dulce pe masă, îi atrase privirea, amintindu-i că lui îi plăcuseră desenele sale. Pentru prima oară, voia să vadă, născându-se desenele sale. Ele vor prinde viaţă, vor deveni o parte din spectacol. Opera sa!

Nora surâse şi începu să ruleze bucata de ţesătură preţioasă în jurul unui rulou de carton, înfăşurându-l, apoi, într-o hârtie de mătase. Apoi, îşi aranjă desenele în stivă.

Cu ochii strălucitori, petrecu încă o oră în atelier, uitând de oboseală, gata, în sfârşit, să se exprime.

Capitolul 6

Nora sosi acasă la miezul nopţii. Odată culcată, fu imposibil să doarmă. Primele momente de bucurie trecuseră şi soseau în rânduri strânse, îndoielile. Şi visurile! O să câştige mai mult, până la urmă? Ce plăcut ar fi să cheltuiască fără să tot socotească…

În fond, problema banilor nu era esenţială. Nora putea, în sfârşit, să lucreze după placul său, să facă ceea ce-i plăcea. Era singurul lucru care conta. Libertatea de a crea valora mai mult decât câştigurile.

Când fu aproape să adoarmă, gândurile i se întoarseră la Red Thatcher. Nu reuşea să înţeleagă atitudinea rece a acestuia. Ca şi când ar fi dorit, acum când vor lucra împreună, să pună o distanţă între ei.

Totuşi, deşi înţelegea această schimbare de atitudine, îi venea greu să accepte. Niciodată un bărbat nu avusese un asemenea efect asupra ei. Numai când se gândea la el, simţea cum sângele îi circulă mai repede prin vene. O clipă tânăra femeie se revăzu în micul birou, în braţele lui Red şi simţi cum

corpul îi luă foc.

În cele din urmă adormi cu numele lui pe buze, cu figura lui întipărită în minte.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Nora se simţi mai uşoară şi cu o voioşie pe care n-o mai simţise de mult timp. Mai întâi rămase uluită, apoi îşi aminti. Desenele ei fuseseră acceptate.

Sări din pat, alergă la duş, îşi spălă îndelung părul. Începând de astăzi, voia să arate ca o femeie, nu ca un şoricel, îmbrăcată într-o bluză prea mare şi ascunzându-se într-un colţ, de frică să nu fie recunoscută.

După ce îmbrăcă o pereche de blugi şi un vechi pulover roşu, îşi prinse părul într-o coadă de cal cu ajutorul unei panglici tot roşie şi pregăti micul dejun.

Era atât de nerăbdătoare să se arunce în lucrul său, încât se mulţumi mai întâi cu un pahar de suc de portocale şi cu o felie de pâine prăjită. Ieri îşi adusese desenele acasă. Era un bun mijloc de a lucra fără să se mai întoarcă la Met.

Încă obosită, îi trebuiră totuşi mai multe ceşti de cafea înainte de a-şi căpăta buna dispoziţie. Când

mintea îi deveni destul de limpede, începu să se îndoiască. Se apropie atunci de masa de desen şi privi crochiurile.

Două rochii de bal, două costume ţărăneşti şi atâtea ţinute de casă! Cum va putea să le termine la timp?

Nora începu să tremure. Niciodată nu va reuşi. Cum ar putea să creadă că un crochiu, oricât ar fi de bun, ar putea să se transforme într-un costum care ar face mulţimea să viseze?

Se lăsă să cadă pe taburet şi îşi luă capul în mâini. Nu va reuşi. Era prea mult. Nu-i rămânea prea mult timp. De ce îi spusese lui Red Thatcher că va avea aceste şase piese pentru repetiţie, în două săptămâni? Când îi făcuse această promisiune, probabil îşi pierduse minţile.

Telefonul sună, făcând-o să tresară şi să verse cafeaua pe parchet. Nora se grăbi în colţul destinat bucătăriei şi luă o hârtie absorbantă pentru a curăţi podeaua. Telefonul suna în continuare.

— Vin! Vin! strigă ea, ştergând lichidul de pe jos.

Alergă spre telefon şi smulse receptorul de pe

suportul lui.

— Da?

— Nora? Nora Baird?

El era. Inima începu să-i bată puternic.

— Eu sunt, murmură ea încet.

— Aici Red. Red Thatcher.

— De unde ai numărul meu de telefon? întrebă ea prosteşte.

— M-am descurcat. De ce nu eşti la teatru?

— Dar, lucrez! Am luat desenele cu mine. Trebuie să mai pun la punct unele detalii, înainte de a croi.

Nu se putea împiedica să-i tremure vocea şi Red simţi probabil că ceva nu era în ordine.

— Te simţi bine? întrebă el.

Nora se îngrozi imediat. Îşi schimbase oare părerea? Trebuia să-i spună că nu va reuşi să pună la punct cele şase costume într-un timp atât de scurt? Ea nu va îndrăzni, mulţumindu-se să câştige timp.

— Bineînţeles, răspunse ea pe un ton sigur. Aş dori doar să am patru săptămâni în loc de două.

Ea îl auzi râzând la celălalt capăt al firului.

— Bănuiam. Am vorbit cu Blanche. De mâine, îţi

va pune la dispoziţie una dintre fetele ei. Asta te linişteşte?

Nora suspină de uşurare. Îşi reveni la timp şi reuşi să răspundă cu o voce calmă.

— Este magnific. Dar eşti sigură că…

— Ce? o întrerupse el.

— Desenele… Abia le-ai văzut, ieri seară. Am trac, Red. Este o mare responsabilitate!

El nu răspunse şi Nora îşi reţinu respiraţia.

„Asta este, îşi zise ea, îşi va schimba părerea. Auzindu-mă ezitând, începe şi el să se îndoiască”. îi venea greu să nu izbucnească în plâns.

— Unde locuieşti? întrebă el deodată, rupând această tăcere insuportabilă.

Nora îi explică, îi dădu adresa, preciză chiar că este la subsol. Să-i audă vocea, o ajuta să se calmeze.

— Sunt aproape. Nu te mişca, sosesc.

Ea deschise gura, dar el deja închisese. Încet, închise receptorul.

Red Thatcher trebuia să vină. Încă sub influenţa şocului, nu înţelese imediat şi-i trebui ceva timp până când ideea îşi făcu drum. Red Thatcher la ea acasă!

Agitată, Nora făcu înconjurul încăperii cu privirea.

Dumnezeule, ce va gândi în faţa dezordinii? De câteva săptămâni a lucrat atât de mult, încât n-a mai avut timp să facă ordine.

Într-o străfulgerare îl văzu debarcând în această încăpere ticsită. O să creadă că este o persoană murdară.

În mai puţin de zece minute, făcu puţină ordine. Ziarele şi revistele fură aruncate sub pat. Hainele care atârnau îşi găsiră locul în fundul dulapului. În cele din urmă, un apartament mic avea ceva bun. Repede răvăşit, repede aranjat. După curăţenie, ea! Dintr-o săritură, Nora fu în sala de baie. Un pieptene, un pic de roşu pe buze…

Ochii ei violeţi străluceau de o exaltare reţinută. Dar ce să facă în acest pulover inform? Era mai rău ca bluza de lucru. În clipa în care trăgea un sertar, se auzi soneria. Nu mai avea timp să se schimbe.

Nora se grăbi să deschidă uşa. Red stătea pe micul palier, înalt, impozant, îmbrăcat cu o haină cu glugă, cu gulerul ridicat, mâinile în buzunar. O şuviţă îi cădea pe frunte, avea nasul şi urechile roşii de frig.

Nora îl privi un moment, incapabilă să creadă că era el, că venea s-o vadă. Dumnezeule, cât era de înalt!

— Pot să intru? întrebă el amuzat. E teribil de frig afară.

Confuză, Nora se dădu la o parte şi Red intră în micul apartament. Nora închise uşa şi se sprijini de zid pentru a-l observa mai bine.

— Este drăguţ la tine, declară el pe un ton impersonal, scoţându-şi haina şi aruncând-o pe canapea.

El se îndreptă spre masa de desen.

— Vrei o cafea? propuse ea.

— Cu plăcere, răspunse el cu un aer absent, deja absorbit de studierea crochiurilor.

Nora umplu o ceaşcă şi i-o întinse. Red Thatcher luă ceaşca din mâinile ei şi începu să bea fără să piardă din ochi desenele, examinându-le, unul câte unul, cu cea mai mare grijă. Când termină cafeaua, puse ceaşca pe colţul mesei şi reluă schiţele. Nu spusese încă niciun cuvânt şi Nora era moartă de frică.

„Şi-a schimbat hotărârea, nu înceta ea să-şi

repete. Ieri, nu le-a văzut bine: astăzi, la lumina zilei…”

— Sunt foarte bune, îl auzi ea. Excelent!

El se ridică şi se întinse.

— Mai ai cafea?

Prea emoţionată pentru a răspunde, Nora luă ceaşca şi se duse în colţul în care era bucătăria. Când se pregătea să toarne lichidul fierbinte, Red i se adresă, făcând-o să se mişte şi să verse jumătate din cafetieră în chiuvetă.

— Crezi cu adevărat că vei fi gata la timp? îmi trebuie toate aceste costume în două săptămâni.

Ea îi întinse ceaşca.

— Dacă am un ajutor, aş putea.

— Bravo!

Red goli ceaşca, merse s-o pună în chiuvetă, apoi îşi luă haina. Pleca deja!

— O să fiu foarte ocupat, zise el, îndreptându-se spre uşă, dar voi trece să te văd înaintea repetiţiei cu costume.

El făcu o pauză, ezită, îi adresă unul din rarele sale surâsuri şi adăugă:

— Să nu mă laşi tocmai acum.

Ieşi, fără să-i lase Norei timp să răspundă. Ea rămase o clipă nemişcată, simţindu-se abandonată. Prosteşte, regreta că n-a avut timp să se schimbe înainte de sosirea lui.

În sinea sa, nu se putea împiedica să se compare cu Valdez, de a se vedea şi de a o vedea prin ochii lui Red. Cu toată tinereţea ei, Nora nu se putea compara cu frumoasa şi orgolioasa soprană, atât de versată în arta de a capta atenţia unui bărbat. Ea suspină. Ce adversară redutabilă!

Tânăra femeie ştia că trebuie să-l uite pe Red ca bărbat, ceea ce se petrecuse între ei nu însemna nimic; cel mult un impuls de-o seară. Desigur, el nu-şi mai amintea această aventură. Ea îşi promise să-l smulgă din gândurile sale şi să nu se consacre decât muncii.

Crochiurile erau tot pe masă. Nora se aplecă şi strânse desenul rochiei din primul act. Trebuia să găsească o muselină în acelaşi ton cu brocartul verde-pal. Luă un creion şi începu să sublinieze anumite detalii pe care trebuia să le modifice pentru a respecta

armonia costumelor.

În cele două săptămâni care urmară, Nora munci mai greu decât o făcuse vreodată. Şi-i plăcea fiecare minut al acestei sarcini dificile. Să vadă cum ideile sale prind formă, o umplea de o asemenea bucurie, încât nu găsea nicio greutate în a suporta acest orar demenţial pe care şi-l impusese.

Sculată din zori, tânăra femeie nu se întorcea acasă decât pentru a cădea epuizată pe patul său.

Ajutorul pe care Blanche i-l desemnase era o ucenică tânără care se numea Bunny. Era lipsită de experienţă, dar ambiţioasă şi dornică să înveţe. Era suficient ca Nora să-i supervizeze lucrul şi de a-i da un minimum de explicaţii. Bunny înţelegea repede.

Nora decisese, de la început, să confecţioneze ea însăşi rochia din primul act, nelăsând pe nimeni s-o execute; cosând, una câte una, perlele prevăzute pentru bustieră. Aceasta îi ocupa tot timpul, restul folosindu-l pentru ajutorul pe care îl dădea lui Bunny la alte costume.

Într-o săptămână, totul fu gata pentru probe, cu excepţia rochiei de bal din brocart. Atelierul poseda

manechine cu măsurile cântăreţelor, pentru a se câştiga timp, dar toate costumele erau încercate, cel puţin o dată, pe cei care trebuia să le poarte.

În cele din urmă s-a stabilit ca diva Consuelo să treacă pe la atelier într-o luni după-amiază, cu cinci zile înainte de repetiţia în costume. Nora, având gata rochia de bal, îşi petrecu dimineaţa verificând pentru ultima dată veşmintele pe care Bunny le confecţionase după desenele ei.

Către amiază, fiecare creaţie a fost aranjată pe un umeraş, într-una din cabinele de probă. Nora şi Bunny le trecură în revistă cu gândul la întâlnirea cu diva.

O ultimă netezire cu fierul de călcat a gulerului unui frumos costum de oraş, în tonuri crem şi portocaliu, un ac uitat la un neglijeu bleu-pal… Nora îşi amintea necazul de la proba bluzei! Ce departe erau acum toate!

Bunny, cu părul arămiu, nasul în vânt şi cu pete de roşeaţă pe obrazul său rotund, scotea un fir dintr-un capot alb din dantelă şi suspina.

— Ce frumos este! Sunt cele mai frumoase

costume pe care le-am văzut vreodată.

— Nu arată prea rău, nu este aşa? declară Nora cu o voce joasă.

Nora reuşise peste promisiunile cele mai nebuneşti. Se întoarse către ucenică.

— Mulţumesc, Bunny. Fără tine, n-aş fi fost niciodată gata.

Amabila ucenică o privi un moment, cu ochii verzi scânteietori şi îşi surâseră bucuroase.

— Nora!

Vocea venea de la intrare. Nora se întoarse şi o zări pe Ginny, care îşi vârâse capul prin perdeaua ce închidea cabina.

— Vrei să dejunezi cu mine? întrebă ea.

Ea văzu atunci costumele. Ochii i se măriră şi intră în salonul de probă scoţând un mic fluierat admirativ. După ce examinase fiecare piesă cu o privire de cunoscătoare, se întoarse către Nora.

— Felicitări! Nu credeam că ai atâta talent.

— Mulţumesc mult, răspunse Nora râzând. Este plăcut să ştii că şi prietenii au încredere în tine…

— Oh, ştii bine ce voiam să spun, protestă Ginny.

Tu eşti atât de discretă. Cea mai mare parte a artiştilor îşi petrec timpul trâmbiţând peste tot cât sunt ei de geniali.

— Dar eu nu sunt o artistă. Nu sunt decât o croitoreasă.

— Ascultă-mă bine! exclamă Ginny. Dacă definiţia artei este de a crea lucruri frumoase, care n-au existat în trecut, atunci eşti o artistă.

Ea o luă pe Nora de braţ.

— N-o să discutăm la nesfârşit, despre artă! Mor de foame. Vino să dejunăm.

— Nu astăzi, Ginny. O aştept pe Consuelo peste o oră şi jumătate şi trebuie să mă asigur, mai înainte, că totul este perfect.

— Dar trebuie să mănânci!

— Bunny îmi va aduce un sandviş…

— Vino cel puţin până la uşă cu mine. Am multe noutăţi să-ţi spun.

Norei i se părea că Ginny este foarte exaltată şi o urmă, un pic din curiozitate dar mai mult pentru a-i face plăcere. Prietena ei se schimbase în două săptămâni. Se sfârşise cu acea Ginny plângăreaţă,

care se simţea atât de rău după despărţirea de Ken.

La intrarea artiştilor, tânăra coristă, cu ochii scânteietori, îi spuse mica sa poveste: Joe, băiatul care cânta cu ea în cor, locuia acum în apartamentul ei. Dragoste nebună. El era frumos, gentil şi o înţelegea cum nu o mai înţelesese niciun bărbat.

— Oh, Nora, nu poţi să ştii cât este de bine să ai alături un bărbat.

Nora suspină. Auzise asta de atâtea ori. Ginny risca să fie din nou rănită atunci când şi acest amor fabulos se va duce ca atâtea altele.

Totuşi, aerul fericit al prietenei sale o împiedica să-i spună, direct, ce credea despre această nouă legătură. Nu era puţin geloasă? Nora îşi aminti, deodată, impresia de gol pe care o simţise după plecarea lui Red Thatcher din micul ei apartament.

— Sunt foarte fericită pentru tine, Ginny.

— Mulţumesc… Şi tu? Cum mai merge cu Peter Winston?

— Peter? Nu l-am mai văzut de secole. Am impresia că m-a cam uitat.

— Nu este adevărat. El se interesează

întotdeauna de tine.

— Nu ştiam că-l cunoşti.

— Este adevărat. Dar el ştia că suntem prietene. De câte ori ne întâlnim la o serată sau într-un local de noapte, îmi cere veşti despre tine.

Nora rămase gânditoare un moment. îi plăcea Peter şi spera că, atunci când va avea mai puţin de lucru, se vor întâlni din nou. Dar, dacă ar dispărea din viaţa ei, nu ar fi o dramă.

Totuşi, nu-i spuse nimic lui Ginny şi o felicită din nou înainte de a se întoarce, cu paşi lenţi, la atelier. Pe coridor se întrebă, deodată. De ce s-ar dezinteresa de un bărbat atât de fermecător cum era Peter, care putea să-i aducă atâtea? Se înfioră. Ceea ce dorea, mai presus de orice, rămânea de domeniul visului.

De la acea sâmbătă dimineaţă în apartamentul său, Nora nu-l mai văzuse pe Red. Ştia că-i impusese uşor Consuelei desenele sale şi se întreba cum reuşise, fără să îndrăznească să-şi mărturisească ideea pe care şi-o făcea despre metoda folosită.

* * *

Proba dură toată după-amiaza, aşa cum se

temuse Nora. Cu toate că diva a fost de o voioşie încântătoare, fu totuşi o experienţă obositoare. Cântăreaţa era teribil de înţepată şi de critică, dar Nora trebui să admită că aceasta se cunoştea destul ca să-şi dea seama ce i se potrivea şi ce nu.

De altfel, Nora înţelese repede de ce primadona era atât de corpolentă, pentru că îi plăcea costumele pe care urma să le poarte. La sfârşitul probelor, Consuelo îi spuse Norei pe nume, lucru uimitor pentru cei ce cunoşteau caracterul divei care, în alte ocazii, nici nu s-ar fi uitat la micuţa croitoreasă.

Dar Nora nu mai era croitoreasă. Trebuia să se obişnuiască să se considere stilistă. Va deveni, oare?

— Rochia mea de bal va fi repede gata? o întrebă pe Nora, îmbrăcându-se.

— Va fi gata vineri, îi promise Nora. Aţi putea să treceţi dimineaţă, s-o încercaţi?

Consuelo îi aruncă o privire surprinsă.

— Repetiţia în costume va avea loc chiar în seara aceea, aşa că, până atunci, totul trebuie să fie gata.

— Va fi. Acum, că celelalte costume sunt gata, voi avea o săptămână ca să mă ocup de ele.

Consuelo, gata îmbrăcată, o privi pe Nora.

— Desenele tale sunt foarte bune, zise ea în sfârşit, dar talentul nu este suficient în mediul nostru.

Privirea ei deveni rece, calculată.

— Pentru a reuşi, în teatru trebuie să munceşti mult şi să ai un protector puternic şi bine plasat. Ce ai să alegi, Nora?

Ea o observă pe solistă cu ochii pe jumătate închişi.

— Mă întreb ce i-ai făcut lui Red ca să-ţi dea o şansă?

Sub insinuare, Nora roşi. Trebuia să-i dea o replică răspicată, dar se abţinu la timp. Îşi dădea seama că diva era geloasă. Marea Consuelo Valdez, diva celebră şi femeia fatală, geloasă pe o croitoreasă? Nora abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Această descoperire o încânta.

— Domnul Thatcher nu voia decât desenele mele, nimic altceva, zise ea cu o voce calmă.

Consuelo suspină, uşurată. Un surâs larg îi lumină figura, până atunci încordată.

— Să sperăm că va fi întotdeauna astfel,

murmură ea.

Cele două femei se priviră. Norei nu-i mai era frică de Consuelo, acum când îi cunoştea punctele slabe: o vanitate imensă şi Red.

— Şi eu sper, răspunse ea.

Deoarece Consuelo se pregătea să iasă, Nora înaintă spre ea şi-i arătă, cu un gest din cap, costumele pe care le ţinea în braţe.

— Nedorind să devin o seducătoare, zise ea, cred că nu-mi rămâne decât să muncesc cu îndârjire.

Apoi, fără să se mai ocupe de primadona înmărmurită, ieşi din cabina de probă.

De data asta, Nora părăsea teatrul devreme. Se făcuse abia ora şase, dar era deja noapte. După o lungă după-amiază de lucru şi după micul schimb de cuvinte între ea şi Consuelo, tânăra femeie nu mai simţea dorinţa de a-şi petrece seara cosând. Bunny avea destul timp să revadă costumele înainte de vineri, lăsându-i Norei patru zile pline pentru a termina rochia de bal.

În plus, avea teribil nevoie să doarmă. Pentru a se destinde, se întoarse acasă pe jos.

Sosind, remarcă imediat o maşină ce îi era cunoscută, parcată în faţa uşii sale. Peter Winston coborî şi înaintă spre ea, zâmbind.

— Eşti o tânără foarte ocupată, în aceste zile. Neştiind când vei ajunge, am decis să parchez în faţa uşii tale, sperând că îţi vei acorda câteva ore de somn.

Nora fu surprinsă de bucuria ce o simţea revăzându-l pe Peter. Întâlnindu-l, îşi dădea seama cât de izolată a fost în ultimul timp.

— Sunt încântată să te văd, Peter! Am avut atât de lucru cu aceste costume pentru „Traviata” încât, practic, n-am mai părăsit teatrul.

Se îndreptară, împreună, spre apartament.

— Cum ţi-au ieşit? întrebă Peter.

— Nu prea rău. Consuelo Valdez, care nu mă place, a găsit totuşi costumele foarte bune. Este încurajator, nu?

În apartament, Nora aprinse o lampă mică.

— Consuelo urăşte femeile frumoase, zise Peter râzând. Ea nu se înconjoară decât de bărbaţi sau de vrăjitoare fără vârstă drept costumiere.

— N-are de ce să se teamă de mine, răspunse

Nora, scoţându-şi mantoul. De altfel, ne-am explicat şi acum ştie.

— Consuelei îi este frică. După părerea mea, eşti mai frumoasă decât ea.

Nora îi surâse.

— Ce bucurie să întâlnesc, în sfârşit, un admirator necondiţionat. Şi în plus, şi băiat frumos.

Peter rămase câtva timp tăcut şi Nora nu îndrăznea să-l privească, de frică să nu ia complimentul drept o invitaţie. După un moment care i se păru ore, el vorbi, în sfârşit, pe un ton lejer.

— Se pare că tu şi Consuelo aţi avut o conversaţie foarte serioasă. Ce a provocat-o?

— Cred că încerca să mă prevină că Red Thatcher este însoţitorul său. Ea dorea, de asemenea, să ştie ce i-am dat în schimbul acceptării desenelor mele.

— Bineînţeles, nu i-ai dat nimic…

— Peter nu eşti serios! exclamă Nora, pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată. Unu: Red Thatcher nu este deloc interesat de mine. Doi: nu am obiceiul să…

Peter ridică mâna.

— Glumeam, bineînţeles. De altfel, nu am niciun drept să te chestionez. Ştii asta, nu-i aşa?

— Ştiu. Te iubesc mult, Peter.

El o luă încetişor de braţ.

— Eşti prea ocupată cu lucrul tău, nu-ţi arde să vorbeşti serios Nora. De ce nu am merge undeva să mâncăm? Nu poţi continua să te hrăneşti numai cu sandvişuri.

Nora lăsă ochii în jos şi contemplă blugii săi decoloraţi şi cămaşa în carouri. Se simţea deodată epuizată, fără un pic de energie. Ideea de a-şi schimba hainele pentru a ieşi nu-i spunea absolut nimic.

— Sunt atât de obosită, Peter… M-am hotărât să mănânc repede şi să mă culc imediat.

— Te înţeleg. Aş putea să cumpăr mâncarea de la un birt şi s-o aduc aici.

— Este o idee excelentă. De ce să nu facem un picnic la mine? Doar cu o condiţie. Vei pleca la ora nouă pentru că am nevoie de odihnă.

Peter era mulţumit. Se repezi afară şi reveni aproape imediat cu o cutie enormă de provizii.

Aşa cum promisese, după masă, Nora i-a cerut să plece, ceea ce el a acceptat fără să insiste.

Abia închise uşa, că Nora îşi pregăti o baie caldă şi plonjă în ea cu plăcere. Rămase până când apa s-a răcit. Când a ieşit, se simţea mai odihnită. Muşchii nu mai protestau la cea mai mică mişcare şi ochii o ardeau mai puţin. Se vârî în pat, suspinând. De multe zile nu se mai simţise atât de bine.

Deja somnolentă, îi veni în minte seara plăcută petrecută cu Peter.

Ce băiat agreabil. Şi atât de simplu. Cu toată averea şi luxul care îl înconjurau de obicei, era un bărbat capabil să se amuze oriunde. Se simţea în largul său în locurile cele mai şic ca şi în cele mai umile. Totul cu el devenea o sărbătoare, chiar şi o modestă cină într-un apartament la subsol.

Ea se gândi la carnaţia lui de blond, la îmbrăcămintea îngrijită, la ochii albaştri prietenoşi şi veseli, când te observa. Ce tovarăş adorabil, prevenitor, gentil, plin de atenţie. O să ajungă vreodată să-l iubească?

Dar când fu aproape adormită, nu figura lui Peter

fu cea care îi însoţi ultimele clipe de luciditate. În locul ei, văzu o figură severă, cu ochii reci, dar cu buze senzuale. Când căzu, în sfârşit, într-un somn reparator, simţea gustul gurii lui pe a sa.

Capitolul 7

Cele patru zile care urmară fură mai liniştite, dar tot atât de obositoare. Presiunea se prelungi până când totul fu terminat şi aprobat de Red Thatcher. În timp ce Bunny se ocupa de finisarea celor cinci costume, Nora lucră fără încetare la rochia de brocart.

Joi dimineaţă aceasta a fost, în sfârşit, gata de probă. Stătea perfect pe manechinul cu mâinile Consuelei, dar Nora dorea s-o vadă pe primadona, ca să se asigure că nu erau probleme. Aceasta se va întâmpla vineri. Blanche aranjase o probă cu diva la sfârşitul matineului, ştiind, din experienţă, că aceasta nu se scula înainte de douăsprezece.

Nora îşi petrecu ziua fixând perlele minuscule pe bustieră şi pe muselina destinată să cuminţească decolteul. Era o muncă migăloasă şi obositoare, care cerea o mare răbdare.

Muselina avea o tendinţă neplăcută de a se şifona la cea mai mică întindere a firului şi Nora trebuia să folosească ace foarte fine.

După o oră, spatele o durea şi muşchii umerilor erau înţepeniţi. Cât priveşte ochii… Această treabă de o mare fineţe sfârşea prin a-i înceţoşa privirea. Decise să ia o pauză şi să meargă să respire aerul îngheţat şi revigorant din stradă.

După o scurtă plimbare, tânăra femeie se opri la o cafenea unde înghiţi repede ceva cald. Geamurile erau acoperite de aburi şi afară trecătorii păreau îngheţaţi. Sigur că o să ningă, gândea Nora, plină de speranţă.

Plimbarea şi mâncarea îi făcură bine. La orele două, era din nou la masa de lucru din atelier, gata să termine broderia. Jumătate din perle erau fixate şi restul va fi chiar în acea seară, cu condiţia, bineînţeles, ca Nora să lucreze până târziu.

— Nora! o chemă Bunny din partea cealaltă a încăperii, poţi veni să verifici şi lucrul meu?

Nora merse şi examină costumele pe care Bunny, după ce le călcase cu grijă, le pusese pe un cuier. Erau

perfecte.

Privindu-le, tânăra femeie simţi cum o trece un fior. Tot îi mai era greu să creadă că a creat tot ce era acolo.

Blanche Morandi se apropie de ea.

— Este o zi mare pentru tine, Nora, spuse ea cu gentileţe. Trebuie să fii foarte mândră.

— Simt, mai degrabă, frică, murmură Nora, surâzând. Nu sunt prea rele, nu e aşa?

— Prea rele! exclamă Bunny. Sunt cele mai frumoase costume din lume!

Nora începu să râdă.

— Prima mea admiratoare! exclamă ea. Numai să dureze.

— După Generală, zise Blanche, vei mai avea şi alţii.

Costumiera şefă plecă, Nora şi Bunny discutară despre unele detalii, galoane, panglici şi buchete care trebuia aplicate pe costume. Apoi, Nora se întoarse la munca sa. Ea lucră toată după-amiaza, neoprindu-se decât pentru a bea, în grabă, puţină cafea. În curând, ceilalţi plecară şi ea se regăsi din nou, singură în

atelier. Se făcuse noapte, în imensa sală lumina doar lampa Norei. În jurul mesei sale nu era decât linişte şi penumbră.

Când tânăra femeie sfârşea să pună ultima perlă şi înnoda cu grijă firul, uşa se deschise brusc.

Era Red Thatcher. Nora îşi ţinu răsuflarea. Nu-l mai văzuse de câteva zile. El se opri, siluetă întunecată rezemată de uşa închisă, abia vizibil în obscuritate. Strălucirea unui neon venită din stradă îi lumina uşor figura.

Nora îl găsea epuizat. Ceea ce nu era de mirare: el dirija o operă, repeta alta şi o pregătea pe a treia, pe care trebuia să o monteze la Chicago unde fusese invitat pentru zilele următoare.

— Deci, întrebă el în sfârşit, cum stăm?

— Va fi gata la timp.

Nora îşi dădu seama, pentru prima dată, de riscul pe care Red şi-l asumase acordându-i încredere. El nu fusese doar mulţumit de desenele sale, îi încredinţase realizarea lor. Această constatare făcu să-i dispară oboseala şi o umplu de bucurie.

— Totul va fi gata, zise ea pe un ton sigur.

Privirile li se întâlniră şi el surâse.

— Bravo, micuţo. Să vedem ce ai făcut.

Nora coborî de pe taburet şi-i prezentă rochia de bal. Red, cu bărbia în mâini, într-un gest familiar, o cercetă îndelung. La sfârşit, aprobă din cap.

— Şi celelalte?

— Pe aici, zise Nora arătând cuierul care se găsea lângă masa lui Bunny. Sunt gata.

Red Thatcher scoase un suspin profund.

— Nu-ţi poţi imagina ce uşurat mă simt, zise el schiţând un surâs palid. Începeam să-mi fac probleme pentru că nu găseam cinci minute să vin să verific ce faci.

El luă rochia de brocart din mâinile Norei.

— Este cea mai importantă, declară el. Mi-ar plăcea s-o văd pe Consuelo.

— Trebuie s-o probeze mâine.

Red îşi încruntă sprâncenele.

— Mâine sunt ocupat toată dimineaţa. N-aş putea veni.

— Pot s-o pun pe un manechin, dacă doreşti, răspunse Nora, după ce se gândi o clipă.

Red dădu din cap.

— Nu, vreau s-o văd în mişcare, pe un corp. În timpul primului act, Consuelo se mişcă enorm. Vreau să mă asigur că această rochie poate avea uşurinţa pe care o caut.

El o privi deodată, cu ochii mijiţi.

— Eşti aproape de aceeaşi talie cu ea. Încearc-o!

— Dar este imposibil! exclamă Nora, roşie de ruşine. Vreau să spun… Nu sunt făcută pentru o astfel de treabă. Nu sunt genul…

— Haide, fără copilării. Nu ţi-am cerut s-o încerci decât pentru a vedea efectul.

Iritat, el încetă să surâdă şi o fixă cu severitate.

— Nu-ţi cere nimeni să cânţi sau să joci o comedie, adăugă el, agasat.

Nora ezită. Ea se simţi deodată ridicolă, fără să-şi explice pentru ce. Era puţin mai înaltă decât Consuelo, dar mai subţire, şi rochia i-ar fi venit bine.

În cele din urmă, fără a mai pronunţa un cuvânt, se decise, luă costumul şi se îndreptă spre o cabină de probă. Acolo, aprinse plafoniera, puse rochia pe un umeraş, îşi scoase bluza de lucru, blugii şi vechea

cămaşă în carouri. Era frig şi Nora tremura. Întinzând braţele, luă rochia de bal.

Când a vrut s-o îmbrace şi-a dat seama că bretelele sutienului o să se vadă prin muselină. Trebuia să-l păstreze şi să rămână astfel modestă, sau să-l scoată şi să se simtă goală? Ce problemă stupidă. Nu exista modestie în culise, unde schimbarea costumelor se făcea adesea în văzul tuturor, între două scene sau în timpul unui prolog.

Nora desfăcu sutienul şi-l scoase. Când îmbrăcă lungul furou de brocart, contactul mătăsii pe piele fu ca o mângâiere senzuală. Se privi în oglindă şi îşi reţinu răsuflarea. Bustiera, chiar dacă era ascunsă în partea de sus de muselină, era teribil de decoltată.

Consuelei o să-i placă, se gândi Nora. Dar ea nu era obişnuită să se expună în acest fel. Din cauza diferenţei de talie, bustiera nu-i ascundea decât în parte sânii. Cu toată muselina care ascundea de bine de rău goliciunea, se simţea prea provocatoare.

Din fericire, atelierul era slab luminat.

Red era alături de cuier, examinând celelalte costume. Nora intră în încăpere fără zgomot, şi el nu o

zări decât când fu doar la câţiva metri de el.

El scoase atunci un şuierat de admiraţie şi făcu un pas către ea. Nora încremeni, simţindu-se prost. Abia îndrăznea să respire, de teamă ca bustiera să nu o descopere şi mai mult.

Red se învârti, încet, în jurul ei.

— Perfect, murmură el în sfârşit. Acum, mergi.

Ţeapănă, Nora îl ascultă.

— Destinde-te, pentru numele lui Dumnezeu! N-am intenţia să sar asupra ta. Mergi ca un automat.

Nora se opri şi deveni livid㠄. Ce om! Cum reuşeşte s-o scoată din sărite de câte ori se întâlnesc?

— Ascultă-mă bine, începu ea, agitând un deget sub nasul lui, eu nu sunt un manechin profesionist, ci o croitoreasă. Sunt atât de obosită, încât mă mir cum mai stau în picioare. În ultimele săptămâni am lucrat şaisprezece ore pe zi pentru aceste blestemate de costume şi vrei să fiu ca un trandafir, dichisită şi să fac piruete graţioase, într-o rochie care nu este pe talia mea?

Nora era gata să izbucnească în lacrimi, dar nu voia să-i dea lui Red satisfacţia de a o vedea plângând.

Ea se îndreptă spre cabina de probă, cu capul sus şi cu privirea fixă.

Când ajunse acolo, îi auzi vocea uşor amuzată.

— Eşti foarte bine. Este exact alura care doream s-o iei.

Nora îi ţinu piept, furioasă.

— Ai dreptate în ceea ce priveşte diferenţa de talie, reluă Red imediat, fără să-i lase timp să spună ce avea pe inimă. Consuelo a fost mai răsfăţată de natură.

— Oh, tu…

Întorcându-se, Nora intră cu un pas demn în cabina de probă.

Indignată, mormăind câteva fraze cu privire la grosolănia şi obrăznicia lui Red Thatcher, Nora trase cam brutal de fermoarul rochiei şi o scoase peste cap. Fermoarul se prinse într-una din agrafele din păr şi firul de batir se rupse.

— Uf!

Trebuia să repare imediat. După ce îmbrăcă un halat care era atârnat pe un cuier şi îşi înnodă neglijent cordonul, Nora căută din ochi un ac şi aţă.

Nu se putea întoarce în atelier pentru a-l înfrunta pe acest bărbat arogant.

Uşa camerei vecine se deschise şi se închise. Fără îndoială, Red plecase. Nora aruncă o privire în sala prost luminată. Era goală. Scoţând un suspin de uşurare, tânăra femeie, în picioarele goale, alergă spre masa de lucru şi luă un ac şi aţă. Când se pregătea să reintre în cabină, uşa se deschise din nou.

Nora făcu un salt. Era, bineînţeles, Red. Privirile li se încrucişară şi între ei se stabili o tensiune surdă. Când se apropie, ea nu avu forţa să se mişte. Nicio putere din lume n-ar fi putut s-o oblige să-şi întoarcă privirea.

Acum, el era în faţa ei. Lâna groasă a puloverului negru îi atingea mâna, care ţinea bine de halatul prost închis. Nora auzi răsuflarea lui puţin răguşită, simţi mirosul de tutun şi de apă de toaletă care îi plăcea atât de mult. Privirea lui se îmblânzi, iar şuviţele dezordonate îi dădeau un aer tineresc. În momentul în care se apleca spre ea, Nora închise ochii. Odată în plus, visul devenea realitate.

Red o sărută uşor pe buze. Gura sa era dulce,

fermă şi proaspătă. El îi puse o mână sub bărbie şi o obligă să-şi ridice capul.

— Ţi-am spus, deja, că ai ochi violeţi? o întrebă el cu o voce joasă.

— Da, răspunse slab Nora.

El o luă deodată în braţe şi o strânse lângă el. Nora simţi că se topeşte şi răspunse cu ardoare sărutării sale.

— Te doresc, murmură el. Acum, te vreau.

Deodată, Norei îi fu frică. Înţepeni. Era nebună? Se luptă să se degajeze şi reuşi. Red o lăsă să plece, rămânând, totuşi, aproape de ea.

— Nu trebuie, îi zise ea, cu o voce tremurată.

Fără să-i răspundă, el îi puse mâinile pe umăr.

— Nu, te rog, murmură ea, pe un ton rugător.

Nora încercă să se îndepărteze. Dar era prea târziu. Red stătea în spatele ei şi mâinile îi alunecaseră spre sâni, mângâindu-i încetişor. Nora se întoarse pentru a-i privi ochii. Gurile lor se uniră.

Erau două Nore în braţele lui Red. Nora – corp, toată plină de dorinţă, care accepta cu lăcomie mângâierile lui şi Nora – spirit, vag lucidă, care refuza

să creadă ceea ce se întâmpla. Dintre cele două, prima fu cea care câştigă.

Când simţi că Red îi dezlega cordonul halatului, se întoarse brusc şi se lipi de el, cu braţele în jurul gâtului şi cu degetele în părul lui des şi negru.

— Mă înnebuneşti, îl auzi ea murmurând. De această dată nu-mi vei scăpa, apariţie misterioasă.

Cu o mişcare vioaie, se debarasă de pulover, de cămaşă, şi o strânse lângă el, piele de piele.

Nora nu se apăra. Cu toată dorinţa ce o simţea, îi era frică de ce va urma, ceea ce o făcea pasivă.

„Ce sunt gata să fac?” se întrebă ea, fără a avea însă curajul de a se îndepărta de el. Această pasiune era prea animalică, prea subită. Când el încercă să-i dezlege cordonul, raţiunea fu mai tare şi Nora scoase un strigăt slab:

— Nu!

El o privi, nemişcat.

— Ce vrei să spui? îţi baţi joc de mine?

— Deloc, răspunse Nora, gâfâind. Dar nu credeam că vom ajunge atât de departe.

Tremurând, încercă să-şi încheie halatul, dar Red

o împiedică, ţinând-o de mâini.

— Mă doreşti tot atât de mult ca şi mine, zise el, scuturând-o uşor. Admite acest lucru. Nu sunt un puşti pe care să-l ademeneşti şi apoi să-l alungi.

Nora ştia că avea dreptate. Dorinţa ei era tot atât de mare ca a lui. Dar dragostea? Ea refuza să se gândească şi-şi lăsă capul în jos.

— Dar eu…

— Dar ce?

Deodată, el o lăsă şi făcu un pas înapoi.

— Dumnezeule, am uitat! Eşti metresa lui Peter Winston.

— Nu, nu sunt metresa nimănui! exclamă Nora, indignată. Astă-seară ar fi fost pentru prima oară.

Red rămase un moment tăcut. Nora îşi ţinea capul plecat.

— Este adevărat? întrebă el, în sfârşit.

— Da, dar…

Red suspină şi-şi luă cămaşa.

— Du-te să te îmbraci, îi ordonă. Te însoţesc.

— Dar…

— Grăbeşte-te, înainte de a-mi schimba

hotărârea.

* * *

Drumul se desfăşură într-o linişte completă. Când maşina opri la marginea trotuarului, Red nu întrerupse contactul şi se întoarse către Nora. În obscuritate, tânăra femeie nu putu să-i vadă expresia feţei. Era sigură de un singur lucru: îi era tare dor de el, de mâinile sale, de gura sa pe corpul ei. Se apropie de el când îi vorbi:

— Sunt dezolat, Nora.

— Să nu fii. Este greşeala mea. Nu ai făcut nimic rău.

El râse scurt.

— Nu asta voiam să spun. Este… inexperienţa ta care mă întristează.

O furie inexplicabilă invadă inima Norei. Cu ce drept îi reproşa virginitatea? Evident, era amantul Consuelei Valdez, nu era obişnuit cu tinerele fete care îşi pierdeau capul şi se dăruiau din dragoste, nu din dorinţă.

— Bună seara, Red, zise ea, strecurându-se afară din maşină.

Fără a aştepta răspunsul, îi întoarse spatele şi se depărtă.

Ajunsă în apartament, Nora auzi maşina lui Red demarând într-un scrâşnet de pneuri. Cu inima grea, merse să se culce.

În pat, Nora trecu în revistă săptămânile ce se scurseseră. Recepţia, primul contact cu Red, rolul şi apariţia misterioasă! Ea suspină… Tânăra femeie care dansase în acea seară în braţele lui Red Thatcher, nu îndrăznise să meargă până la capăt. De altfel, dacă ar fi vrut, Red ar fi fost refuzat ca şi în această seară.

A doua zi era ziua cea mare… Prima repetiţie în costume… Nora, nebună de nelinişte, se strecurase în culise şi supraveghea scena. Aruncând o privire timidă în sala goală, îl zări pe Nils Thordarson, aşezat în rândul trei al orchestrei, singur, impresionant. Ea fremătă. De acest om depindea viitorul său.

Nu… în egală măsură, Red Thatcher va decide dacă ceea ce a făcut era bun sau nu. După incidentul din seara precedentă, ce va mai vrea? Nora îşi aminti ceea ce declarase despre Red.

— Este un perfecţionist, dar nu este rău.

Ea spera că Peter spusese adevărul.

De dimineaţă, o văzuse pe costumiera Consuelei luând cele şase creaţii ale sale, pentru a le duce în loja divei. Nora se simţi atunci ca o mamă căreia i s-a luat copilul şi avea tendinţa să se repeadă pe urma bătrânei spaniole pentru a-i face tot felul de recomandări.

Ea s-a reţinut la timp, ştiind că neliniştea ei era nefondată. De altfel, costumiera nu ştia engleza şi, în plus, se ocupa de costume pe când Nora nu era nici născută.

Primul act era acela al balului şi aproape toată trupa se găsea pe scenă. Decorul era foarte elegant, cu o lustră de cristal imensă şi cu frumoase mobile de epocă plasate pe două nivele. O masă lungă ocupa centrul scenei.

Nora o căută pe Ginny din ochi. Prietena sa, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albastră, era coafată gen englezesc. În spatele ei stătea prietenul său, depăşind-o cu două capete. Foarte elegant, în haine de seară, o contempla cu adoraţie.

Pentru ca repetiţia să înceapă, nu mai lipsea

decât Consuelo. Nora fixa perdeaua din fund, pe unde trebuia să sosească diva. În primele momente, inima i se ambala, pentru ca apoi să înceteze să bată. Avea mâinile umede, urechile îi ţiuiau. O clipă, dori să fugă de ruşine că trădase încrederea lui Red, costumele sale nevalorând nimic.

Pe scenă se făcu linişte şi, într-un freamăt de mătase, îşi făcu apariţia Consuelo. Ea mergea încet, agitând un evantai cu o mână nepăsătoare. Nora scoase un suspin din fundul inimii. Rochia era magnifică. Ea se torturase pentru nimic. Costumul îi venea perfect Consuelei.

Red ridică bagheta, orchestra atacă uvertura şi Nora încetă să se neliniştească, chiar de a gândi, atât fu captată de acţiune. Totuşi, mental luă notă de unele modificări pe care să le introducă la viitoarele costume. Acestea erau aproape perfecte, dar decise să revadă unele mici detalii.

Când ultima notă se auzi şi muzica încetă, Nora o căută pe Ginny din ochi. Dorea să-i vorbească, să verifice că nu visa. Prietena sa trebuia să fie în culise, cu alte coriste. Nevăzând-o, înaintă şi se găsi deodată

în faţa lui Red, întovărăşit de Nils Thordarson.

— Nora! Iat-o pe Nora Baird, care a desenat şi a executat costumele Consuelei.

Nora îşi ţinu răsuflarea. Prezenţa directorului operei, conjugată cu a lui Red, o bulversa.

Cineva îl chemă pe Red, care se îndepărtă cu paşi repezi, lăsând-o singură cu Thordarson.

— Aşadar, miss Baird, zise directorul surâzând.

Aerul uluit al Norei părea că-l amuză.

— Îmi plac costumele, adăugă el, văzând-o incapabilă să vorbească. Sunt proaspete şi cu un desen îndrăzneţ. De mult timp aveam nevoie de un ochi nou.

— Mulţumesc, reuşi în sfârşit să murmure Nora. Thatcher a fost bun cu mine dându-mi o şansă.

Nils Thardarson începu să râdă.

— Red simte talentul de la kilometri!

El o fixă, deodată serios.

— Ţi-ar plăcea să desenezi costumele viitoarei producţii? Red afirmă că niciodată nu lucrezi atât de bine ca atunci când eşti presată.

Nora îl privi, cu ochii plini de vise.

— Toate costumele?

— Ei bine, ştii că încercăm, întotdeauna, să le folosim la maximum pe cele din ultima producţie, dar… va fi „Boema”. Crezi că vei reuşi?

— Bineînţeles, bineînţeles! Da, desigur. Mulţumesc mult. Mii de mulţumiri, domnule.

— Deci, ne-am înţeles. Treci luni pe la mine la birou. Vom vedea în ce condiţii ai putea să lucrezi. Trebuie să-ţi găsim un birou. Dacă nu vei prefera să lucrezi acasă.

Un studio pentru ea singură! O, da! Ar fi mai bine decât la masa de desen din micul ei apartament.

— Aş prefera să lucrez aici, domnule, dacă aţi putea să-mi găsiţi un colţ liniştit.

— Ne vom strădui să găsim ceva, miss Baird. Veniţi luni.

El se îndepărtă câţiva paşi, înainte de a se întoarce.

— Vom discuta atunci şi noul salariu, lansă el peste umăr.

— Mulţumesc, domnule, se limită să răspundă Nora, prea emoţionată ca să mai poată elabora fraze

lungi.

Ea rămase un moment fără să se mişte, fără să gândească, lăsând să-i pătrundă încet în minte ceea ce i se spusese, neîndrăznind, încă, să creadă. Red dispăruse şi câteva coriste încurcau circulaţia în culise.

Nora o căută pe Ginny din ochi, dar nu o văzu. Ea suspină. Dorea foarte mult să-i împărtăşească bucuria… Obosită de atâtea emoţii, tânăra femeie se hotărî să se întoarcă acasă şi să-şi ofere o lungă noapte de somn, lux meritat după aceste săptămâni de nebunie.

Ajungând la scara în spirală care ducea la atelier, Nora îşi dădu seama că cineva urca scările, patru câte patru. Ea se opri pentru a-l lăsa să treacă pe noul sosit. Cine putea fi atât de grăbit, când repetiţia se terminase?

Peter Winston! Ea îi recunoscu părul blond. Ridicând ochii, el o văzu şi surâse, cu respiraţia tăiată. Dintr-un salt, el urcă ultimele trepte şi-i puse mâna pe braţ.

— Slavă Domnului că te-am găsit. Acum am

coborât din avionul de Dallas. Cum s-a desfăşurat totul?

Nora era atât de mulţumită că îl vede, încât i se umplură ochii de lacrimi. Ea se apropie şi îl îmbrăţişă.

— Foarte bine, suspină ea.

— Ce se petrece? întrebă el îngrijorat.

— Nimic, răspunse Nora, râzând şi plângând în acelaşi timp. Totul s-a desfăşurat minunat.

Peter o sărută pe frunte.

— În acest caz, de ce plângi?

— Nu plâng. Este bucuria, oboseala…

— Ascultă-mă, Nora. Am venit să te răpesc. Sunt câteva săptămâni de când mama mea vrea să te cunoască. Dar ai fost atât de ocupată, încât n-am îndrăznit să te deranjez. Acum, este altceva. Ce-ai zice să-ţi petreci weekendul cu noi, la Long Island?

— Dar, Peter, nu am cu ce să mă îmbrac.

— Nu fi stupidă. Nu va fi decât familia. Valeria, sora mea, vine de la San Francisco. Ea are atâtea rochii încât nici zece femei n-ar reuşi să le poarte.

Nora ezita. Familia Winston avea multe relaţii în mica lume a operei, dar tânăra femeie nu dorea să fie

ajutată, de teamă să nu fie atribuit succesul său acestei familii.

— Peter, nu-i aşa că nu le-ai cerut nimic pentru mine lui Red şi Nils Thordarson?

— Bineînţeles că nu, prostuţo! Te cunosc destul de bine ca să nu fac o astfel de prostie. Crezi că aş fi stricat prietenia noastră amestecându-mă în lucruri care nu mă privesc? Ştiu că ai destul talent încât să reuşeşti şi singură.

El suspină.

— De altfel, mă gândeam că, dacă din păcate n-ai să reuşeşti, te-ai fi interesat mai mult de mine, mărturisi el.

Nora îl crezu şi se simţi uşurată.

— Ei, ce decizi Nora? Avem o piscină încălzită, cai, o pereche de câini prost crescuţi şi o pisică foarte răsfăţată.

Nora îl privi cu coada ochiului.

— Fără condiţii?

— Promit. Va fi un weekend între prieteni, nimic altceva.

— De acord.

— Perfect. Să mergem. Ne vom opri la tine pentru a-ţi lua periuţa de dinţi şi câteva lucruri.

Peter o sărută pe buze şi o luă de braţ. împreună, coborâră scara.

În coridorul gol şi slab luminat, care ducea la atelier, apăru deodată în faţa lor Red, cu o expresie enigmatică pe figură… Purta un costum de catifea neagră şi cu un tricou alb cu guler rulat.

— Te căutam, spuse Red sec.

El se întoarse către Peter, ca şi cum l-ar fi văzut abia atunci.

— Ce mai faci, Winston?

— Ce doreşti? întrebă Nora cu inima bătând tare.

— Aş dori să treci mâine. Sunt câteva amănunte pe care trebuie să le discutăm cu privire la costume.

— Sunt dezolată, Red, este imposibil.

El ridică o sprânceană şi Nora se simţi obligată să-i dea o explicaţie.

— Merg să mă odihnesc în acest weekend. Nu se poate aştepta până luni?

Privirea lui Red se mută de la Nora la Peter.

— Înţeleg, spuse el, în sfârşit. Da, pot să aştept.

Bună seara!

El se depărtă cu paşi mari şi Nora trebui să se abţină să nu alerge după el.

Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi întâlnit singură, în atelierul pustiu?

Întorcându-se, văzu privirea intrigată a lui Peter. El deschise gura ca pentru a-i pune o întrebare, se răzgândi, îi surâse şi-o luă de braţ.

— La drum! zise el.

Capitolul 8

Reşedinţa familiei Winston era situată în nordul lui Long Island, la treizeci de kilometri de oraş. Nora şi Peter, după ce se opriseră la ea să-şi ia câteva lucruri, sosiră, spre miezul nopţii, la Long Island.

Vecinătăţile erau liniştite şi pustii. Nori groşi şi negri alergau pe cer. Proprietatea era înconjurată de un gard înalt de fier forjat.

Când ajunseră în faţa portalului monumental, Peter apăsă pe un buton. Porţile grele se deschiseră automat şi când maşina trecu, se închiseră cu un zgomot surd.

Peter parcurse încet o alee cu nisip care şerpuia

în mijlocul peluzei. Cu toată obscuritatea, Nora văzu arborii mari de pe cele două laturi ale drumului şi o masă enormă întunecată, drept în faţă, care trebuia să fie casa. Câteva lumini sclipeau la ferestre şi tânăra femeie simţi un miros de foc de lemne. Ridicând ochii, văzu trâmba de fum ieşind dintr-unul dintre numeroasele coşuri.

Tovarăşul său opri maşina în faţa pridvorului. Se lăsase un frig siberian şi Nora tremura în micul său mantou negru. împreună, urcară câteva trepte de piatră care duceau la o uşă mare de stejar cu un ciocan de aramă strălucitoare. De fiecare parte, două torţe electrice luminau intrarea.

Peter scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa. Când o deschise, un val de căldură veni să le mângâie feţele îngheţate.

— Intră repede, îi zise el Norei, dându-se la o parte, pentru a o lăsa să intre într-un hol imens.

Nora făcu ochii mari. Apartamentul ei părea deplasat în comparaţie cu această încăpere gigantică. Puţin emoţionată, avu viziunea covoarelor vechi, tablourilor unor maeştri, panourilor de lemn preţios, a

mobilei de o mare eleganţă.

Tânăra femeie se simţi puţin înspăimântată. Ce căuta ea în această casă somptuoasă, cu un bărbat aproape necunoscut? Dezorientată, încercă să se gândească, să se încredinţeze că neliniştea ei era nefondată.

— Este lumină în bibliotecă, declară Peter.

Antrenând-o în spatele lui, el traversă holul şi înaintă spre o uşă situată în fundul vestibulului.

— Mama se culcă foarte târziu, îi explică el Norei.

Când împinse uşa, el văzu aerul pierdut al Norei şi surâse. Luând-o de mână, îi îndreptă o şuviţă rebelă şi o luă de braţ.

— Vino! Ea te adoră.

Pătrunseră în bibliotecă şi Nora deschise gura, stupefiată. Crezuse, întotdeauna, că o astfel de încăpere nu exista decât în filme. Şemineul era enorm, atât de mare încât în el se putea frige un bou. Un foc din butuci groşi strălucea vesel. Pereţii înalţi erau acoperiţi în întregime de cărţi şi gravuri rare.

Perdelele de catifea stacojie mascau ferestrele.

Mocheta de culoare rubinie dispăru sub covoarele persane şi mobilele, toate vechi, erau din mahon.

O femeie micuţă, cu o siluetă delicată şi cu părul alb, stătea într-un fotoliu, în faţa focului, cu o carte pe genunchi. Ochii îi erau închişi.

Peter înaintă către ea, fără s-o părăsească pe Nora. Cu o mână o atinse uşor pe umeri.

Ochii bătrânei doamne se deschiseră, clipiră de câteva ori şi ea suspină. O clipă, îi contemplă înspăimântată, apoi surâse.

— Peter! Ai adus-o, în sfârşit.

Ea îi întinse Norei o mână împodobită cu diamante.

— Scumpa mea, nu ştii cât sunt de fericită că te văd aici. Am auzit atât de mult vorbindu-se de dumneata.

Ea se ridică.

— Ţi s-a spus că sunt o mare colecţionară de celebrităţi? Neavând niciun talent deosebit, îmi place să mă înconjur de spirite creatoare.

Peter începu să râdă.

— Iat-o pe mama, vorbind din nou despre

subiectul său favorit, zise el aruncându-i bătrânei doamne o privire afectuoasă.

El îi făcu Norei cu ochiul.

— Să nu crezi chiar tot ce povesteşte mama. Ea are talent. Nu posedă cea mai frumoasă colecţie de orhidee din lume?

— Haide, Peter, protestă doamna Winston. Orhideele cresc singure. Aici nu este vorba de talent.

Ea se întoarse către Nora.

— Cum s-a desfăşurat repetiţia, copila mea? Sunt sigură că au avut un mare succes costumele.

— Vă mulţumesc, totul a mers foarte bine.

— Eram sigură! în sfârşit, cineva care are curajul să reînnoiască garderoba Violetei, respectând, totuşi, epoca! Era timpul să se injecteze ceva proaspăt în această dramă sumbră.

Nora păli. Cum de cunoştea doamna Winston costumele? Peter o minţise?

— Cum…?

— Costumele? răspunse doamna Winston surâzând. Foarte simplu, am văzut crochiurile pe biroul lui Nils. Suntem vechi prieteni.

— Mamă, interveni Peter, i-am sugerat Norei că n-o să ne amestecăm cu nimic în promoţia ei. Nu vrei să mă faci să trec drept un mincinos?

— Sigur că nu! Când le-am văzut, nu ştiam că o cunoşti pe miss Baird.

Ea se întoarse către Nora.

— În ceea ce o priveşte pe miss Baird, nu cred că are nevoie de relaţii pentru a-şi construi o carieră. Am prea mare respect pentru artişti pentru a face aşa ceva. Succesul ţi se datorează în întregime. Sper să mă crezi.

— Bineînţeles, doamnă. Sunt de acord cu părerea dumneavoastră. Cum poţi şti dacă cineva are talent, dacă succesul se bazează pe relaţii exterioare?

— Ai perfectă dreptate, draga mea. Acum, ce ai zice să te odihneşti puţin? Cred că eşti epuizată. Şi eu sunt, deşi n-am făcut nimic în timpul zilei.

Ea i se adresă lui Peter:

— I-am trimis pe George şi pe Alice să se culce. Poţi să-i arăţi Norei camera ei? Am instalat-o în cea verde, alături de cea a Valeriei.

Luând mâna Norei într-ale sale, îi surâse.

— Noapte bună, copila mea. Sper că o să te simţi fericită la noi.

După plecarea ei, Peter aţâţă focul.

— Ţi-e foame? Sete? o întrebă el pe Nora. Doreşti ceva?

— Nu, mulţumesc, Peter. Sunt foarte obosită.

— Este de înţeles. Vino, te conduc în camera ta.

Urcară treptele unei scări mari, frumos curbată, până la etajul doi. Nora îl urmă pe Peter, care ducea sacul său de voiaj, pe un coridor lung.

— Iată-ne, zise el, împingând o uşă şi aprinzând lumina într-o încăpere mare şi veselă. Sala de baie se găseşte acolo.

Lăsând bagajul, o luă în braţe şi o sărută uşor pe buze.

— Noapte bună, draga mea, murmură el înainte de a pleca.

Cu toată oboseala, Norma dormi prost. Ea nu încetă să se gândească, toată noaptea, la succesul său, la oferta ce i se făcuse de a realiza costumele pentru opera următoare, la biroul care i se promisese. Va primi un nou salariu. Ce va face cu aceşti bani? Era

atât de săracă şi de atât de mult timp, încât cheltuielile nu intrau în obiceiurile sale.

Să-şi aranjeze apartamentul? Să se îmbrace convenabil? De ce nu o călătorie în Europa? Da. Să viziteze opera de pe vechiul continent, să meargă din festival în festival.

Şi Red? Trebuia să-l uite. Nu era un bărbat pentru ea. Doar dacă… Doar dacă ce? Nora avusese şansa sa şi o irosise. Acum, o va considera ca pe o stângace. Dar ca să-l uite, era imposibil. Era suficient să închidă ochii ca să-l vadă.

În sfârşit, se ridică şi se duse la fereastră. Luna dădea parcului înfăţişarea unui decor de balet. Totul era prea liniştit.

Nora înţelese de ce nu putea dormi liniştită. Liniştea! Era prea obişnuită cu zgomotul oraşului. Aici, nu erau maşini, zgomot de frâne, claxoane furioase. Suspinând, se întoarse în pat şi până la urmă adormi într-un somn agitat.

Weekendul trecu ca într-un vis şi amabilitatea Winstonilor o făcu să se simtă bine. Totuşi, era nerăbdătoare să se întoarcă la New York, la

apartamentul său, la Met, la munca sa.

Peter a fost adorabil. Făcură plimbări lungi, discutară în faţa focului, practic nu s-au despărţit. Doamna Winston era o gazdă perfectă, care se aranja întotdeauna ca să fie acolo unde o căutai, dar ştia să dispară când era necesar. Ea chiar îi lăsa adesea pe Peter şi Nora singuri, după gustul tinerei femei. Peter reprezenta tot ceea ce puteai aştepta de la un bărbat, dar Nora nu simţea dragoste pentru el. Prezenţa lui nu se putea compara cu cea a lui Red.

Valeria, tânăra soră a lui Peter, se arăta rezervată şi distantă. Aceasta îi convenea Norei, care n-ar fi suportat confidenţele cu ea. Când Peter îi ceru să pregătească toalete pentru Nora, ea acceptă cu graţie şi o invită pe aceasta să vină în camera sa să-şi aleagă.

— Sunt dezolată, îi spuse Nora, urmând-o pe scară, dar am nevoie de tot. N-am venit decât cu ce aveam pe mine. Peter mi-a spus…

— Avem aceeaşi talie, se mulţumi să răspundă Valeria, surâzând politicos.

În camera sa, deschise un dulap uriaş, care ocupa un perete întreg şi se întoarse către Nora:

— Alege, zise ea. Îţi vor trebui pulovere, pantaloni şi o rochie pentru cină.

Norei, cu ochii măriţi de uimire, nu-i venea să creadă. Nu văzuse niciodată atâtea haine, nici măcar într-un magazin.

— Nu ştiu cu ce să încep, murmură ea. Poţi să mă ajuţi?

Nora sesiză deodată că Valeria îşi pierdea din răceală.

— Nu semeni cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, zise tânăra fată. Credeam că ai să te arunci asupra rochiilor mele…

Ea se opri brusc şi roşi.

— Scuză-mă. Este de neiertat ce am putut să spun.

Nora, foarte jignită, se îndrepta deja către uşă.

— Eu trebuie să cer scuze. Peter nu trebuia să-ţi ceară să…

Valeria o prinse de braţ.

— Te rog, nu te supăra. Fă-mi plăcerea şi alege ce-ţi place.

Nora, calmată, reveni la dulap şi privi hainele,

perplexă.

— Asta este, dar trebuie să mă ajuţi. Nu mă pricep la modă.

— O stilistă să nu fie interesată de modă! Credeam că nu există aşa ceva.

Nora râse, jenată.

— Ştiu că pare stupid. Dar n-am avut niciodată suficienţi bani pentru toalete şi am fost prea ocupată ca să mă gândesc serios la asta. În plus, ieşind puţin, n-am avut nevoi mari. La lucru, purtam bluze.

— Dar mi s-a spus că nu mai lucrezi în atelier.

— Este exact. Totuşi, mi-am păstrat încă obiceiurile.

Alegerea odată făcută, Valeria o ajută pe Nora să-şi ducă lucrurile în camera sa. În timp ce aceasta din urmă îşi aranja hainele în dulap, Valeria se aşează pe pat.

— Îmi ador fratele, zise ea. Este un băiat minunat.

— Sunt în întregime de acord cu tine, răspunse Nora, închizând şifonierul. Spune-mi, cum îţi imaginezi relaţiile noastre?

— Nu ştiu… Mă gândeam…

— Peter şi cu mine suntem prieteni, Valeria, nimic mai mult. Din punctul meu de vedere, va fi întotdeauna aşa.

— Înţeleg, răspunse tânăra fată.

Ea rămase câtva timp nemişcată părând că se gândeşte.

— Peter ştie? întrebă ea în cele din urmă.

— Da. Întotdeauna a ştiut.

Valeria suspină şi se ridică.

— Sărmanul Peter. Îşi găsise, totuşi, sufletul pereche.

Nora s-a gândit la această conversaţie duminică după masă, când Peter o conducea acasă. Dimineaţa ninsese puţin şi făcuseră o plimbare lungă, luând cu ei şi câinele. Se amuzaseră ca nişte puşti, aruncând cu bulgări de zăpadă, alergând mai mult de o oră în acest decor de basm.

În timpul acestui scurt sejur, Nora surprinsese de mai multe ori privirea lui Peter aţintită asupra ei. El avea în ochi mai mult decât prietenie, dar nimic din atitudinea sa nu lăsa să se vadă acest lucru. Tânăra

femeie se întrebă dacă era cinstită cu el. N-ar fi mai bine să se despartă acum, înainte ca tânărul să se aprindă prea tare?

— Un ban pentru gândurile tale, zise deodată Peter.

— Ele nu valorează nici măcar o sumă atât de mică, răspunse Nora râzând.

— Aveai totuşi un aer foarte serios.

Nora rămase tăcută, neştiind ce să spună.

— Te-ai distrat? continuă Peter. Valeria poate fi, câteodată, dezagreabilă, sper că n-a fost cazul.

— A fost fermecătoare. Ea s-a arătat chiar afectuoasă, cu toate că…

— Cu toate că, ce? insistă Peter.

Nora se decise deodată să-i povestească tot.

— Când a aflat că nu suntem decât prieteni.

— Val nu avea dreptul să te interogheze!

— Ba da! Ea te iubeşte enorm. Nicio clipă nu se gândeşte la altceva decât la fericirea ta. De la această conversaţie, m-am gândit mult şi am ajuns să mă întreb dacă trebuie să continuăm să ne vedem

— Şi de ce nu? Val nu trebuia să se amestece…

— Înţelege-mă bine, Peter. Val are dreptate. Ea nu vrea să fii rănit. Şi nici eu. Eşti atât de gentil, de atent. Te preţuiesc mult, Peter.

— Dar nu mă iubeşti. O ştiu, am ştiut-o întotdeauna. Nu sunt copil, Nora. Am fost îndrăgostit şi voi mai fi. Dacă mă apreciezi atât, de ce să încetăm să ne vedem?

Erau acum în faţa apartamentului Norei. Deja se făcuse noapte. Peter îi duse sacul până la uşă şi îşi luă rămas-bun.

— Îţi voi telefona la întoarcerea mea de la Seattle, spuse el. Şi nu vreau să mai aud prostii cu privire le fericirea mea! Nu sunt atât de fragil cum par. De acord?

Nora aprobă cu o mişcare din cap. El îi puse o mână pe umăr, îi mângâie buzele cu ale sale şi plecă.

A doua zi dimineaţă, Nora se trezi înainte de zori. Era atât de agitată, încât cu mare greutate reuşi să înghită micul dejun. Mai rămânea o problemă. Cum să se îmbrace?

Nora avea câteva economii şi se decise să facă imediat câteva cumpărături. Dar până atunci, trebuia

să facă o figură bună. S-a sfârşit cu blugii şi vechea cămaşă în carouri. După ce a răscolit în garderoba sa, s-a hotărât la un taior pepit pe care-l purtase mai puţin.

Nora îl încercă, suspină şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. Jacheta mergea, dar fusta era prea lungă. Se uită la ceas. Era abia ora şapte şi jumătate. Nimeni nu sosea la teatru înainte de ora nouă.

Ea descusu tivul, tăie mai mult de cinci centimetri, prinse fusta în ace şi o încercă din nou. Era mult mai bine. Odată călcată, va fi perfectă. O pereche de escarpeni vechi, maro, completa ansamblul.

Se făcuse atât de frig, încât Nora fu obligată să ia un taxi. Încă o cheltuială, aprecie ea. Mantoul său era insuficient pentru o temperatură scăzută şi nu se punea problema să poarte haina de lână cu glugă. Cu adevărat, succesul o costa scump!

La teatru, Nora se duse direct în biroul lui Nils Thordarson. El nu venise încă, dar dăduse indicaţii în ceea ce o priveşte. Helen, asistenta lui, o conduse pe Nora la noul său loc de muncă.

Nu era decât o încăpere foarte mică, dar pentru tânăra femeie era ca şi când ar fi intrat în paradis. Avea chiar şi o fereastră mare, sub care fusese plasată masa de desen. Pe aceasta era fixată o lampă flexibilă ca cea pe care o folosea Nora acasă.

— Este foarte mică, se scuză Helen, dar n-am găsit ceva mai bun, într-un timp atât de scurt.

— E perfect, murmură Nora, ai cărei ochi străluceau de plăcere.

Ea se întoarse spre Helen şi-i surâse.

— Mulţumesc foarte mult. Te-ai gândit şi la lampă!

Helen scoase un suspin de uşurare. Era o femeie nu prea puternică, de o vârstă oarecare. Ce plăcere pentru ea să aibă de-a face cu cineva care părea mulţumit de ceea ce i-a propus!

Nora îi mulţumea încă atunci când aceasta părăsi biroul. Rămasă singură, tânăra femeie stătu un moment nemişcată, privind noul său domeniu. Se plimbă apoi prin mica sală, atingând fiecare obiect pentru a se obişnui cu norocul său.

În cele din urmă, după ce a lâncezit o oră, Nora

şi-a amintit că era aici pentru a lucra. Îşi agăţă mantoul şi taiorul în cuier, se aşeză, aprinse lampa şi îşi deschise servieta. Scoase hârtie pentru desen, creioane, gume, şi încercă să se concentreze asupra lucrului său. Ceea ce i se păruse uşor şi natural, cu câteva zile mai înainte, devenea acum un coşmar. Presată de timp, Nora lucrase şi reuşise fără să-şi creeze probleme. Astăzi însă, când nimeni nu-i mai cerea să se depăşească, aceasta i se părea imposibil.

„Eu nu sunt o trişoare, îşi spuse ea. Nu am talent şi n-am avut niciodată. Totul n-a fost decât o farsă”. Deodată, i se părea că cea mai bună soluţie ar fi să se întoarcă să lucreze la atelier. Ar fi la adăpost, fără responsabilităţi, ascultând de ordinele unui superior. Singură, nu valora nimic.

Nora îşi luă capul între mâini, îndoindu-se pentru prima oară de ea însăşi. Cum de a putut crede că era o bună stilistă? Era prea târziu să renunţe? Gândul la riscurile pe care şi le-a asumat Red ajutând-o, o făcu să se înfioare. Ce-ar zice el dacă ar eşua acum?

Totuşi, desenele pentru „Traviata” erau excelente. Red gândea astfel. Nils Thordarson, de

asemenea. îi plăcuseră chiar şi Consuelei.

Nora nu mai înţelegea nimic. Era şansa debutanţilor? Aproape se hotărâse să meargă în biroul lui Nils Thordarson şi să-i spună că renunţă, când acesta intră după ce bătuse uşor la uşă.

— Aşadar, exclamă el, surâzând, te-ai instalat? îţi place biroul? îmi dau seama că nu este prea mare, dar nu prea avem spaţiu la Met.

— Oh, este perfect. Îmi place foarte mult.

— Atunci, este bine. Vom da „Boema” peste două luni, vei avea timp. Vom utiliza, bineînţeles, aproape toate vechile costume. Atelierul va relua rochiile lui Lili Vance, noua noastră linie, dar aceasta nu este de resortul dumitale.

Auzindu-i vocea, Nora începu să se liniştească şi începu să-l asculte cu atenţie. Faptul că altcineva vorbea despre lucrul său, o făcea să-l vadă într-o altă lumină.

— Costumele cântăreţilor sunt foarte bine aşa cum sunt, continuă Thordarson, surâzând. Bărbaţii, cu unele excepţii, sunt mai puţin pretenţioşi ca femeile. În general, ei poartă ce li se dă, cu condiţia ca acestea

să le vină şi să nu-i împiedice să cânte. Aş vrea să începi să lucrezi la costumele Musettei din actul doi. Dar vei avea o idee mai bună despre ce urmează să faci. Ai vreo întrebare să-mi pui?

— Nu cred.

Ea ezită şi, apoi reluă.

— Când schiţele vor fi gata, urmează să fie aprobate de Red Thatcher, ca de obicei?

Thordarson negă din cap.

— Nu. Eu voi răspunde direct de aceasta. Red pleacă sâmbătă seara la Chicago, după premiera cu „Traviata”. Apoi, va merge la San Francisco, la Paris şi la Roma.

— Cine va conduce în lipsa lui?

— Nu ştiu, încă, dar nu trebuie să te nelinişteşti. Red este singurul şef de orchestră care insistă să dirijeze operele pe care le-a condus din toate punctele de vedere. După cum ţi-am spus, mie îmi vei da socoteală.

După plecarea sa, Nora privi un lung moment foile de hârtie albă. îi revenise toată încrederea ascultând instrucţiunile precise ale lui Thordarson,

dar aceasta îi dispăruse când aflase de plecarea lui Red.

Cum va putea să lucreze fără suportul moral al lui Red? Ce decepţie! Şi apoi, odată cu plecarea lui, dispărea şi ultima speranţă de a se stabili relaţii personale între ei.

Nora ridică din umeri. Era mult timp de când nu se mai legăna în iluzii. Totuşi, sperase până la sfârşit, crezuse că lucrând zi de zi cu Red, s-ar fi petrecut ceva între ei. Acum, era imposibil să se agaţe de această slabă iluzie.

Ginny trecu s-o vadă la începutul după-amiezii, oprindu-se o clipă, înainte de a merge la repetiţie pentru a o felicita şi a-şi reînnoi urările de reuşită. Nora, care se uita fix la o foaie albă, încerca în zadar s-o reţină, dar Ginny se grăbea.

Spre ora patru, exasperată că nu găsise nici cea mai mică idee viabilă, Nora se decise să plece acasă. Se gândea că-i este mai uşor să lucreze în apartamentul său. Aici se simţea părăsită, îngheţată. Ajunsese la punctul la care orice activitate, mersul pe stradă, conversaţia cu necunoscuţi, ar fi fost mai

binevenită decât să stea pe taburet, cu capul gol de gânduri.

Tânăra femeie începu să-şi adune lucrurile. Ea le aranja în servietă când uşa se deschise şi Red Thatcher intră.

Ca întotdeauna, simpla sa prezenţă o făcea pe Nora să-şi ţină răsuflarea. Red închise uşa şi se rezemă de ea. Cu braţele încrucişate, începu s-o observe, cu o expresie de nepătruns pe figură.

Ei se priviră câtva timp în tăcere.

— Ai petrecut un weekend agreabil cu Peter Winston? o întrebă el în sfârşit, pe un ton sarcastic şi crud.

Nora era stupefiată. Cum de ştia Red că îşi petrecuse weekendul la familia Winston? Poate îşi imagina că ea şi Peter…

— Nu, răspunse ea, în culmea confuziei. Vreau să zic, da.

— Ce vrei exact să zici? Este da sau nu? o chestionă el, schiţând un surâs maliţios.

— Vreau să spun, da, weekendul a fost agreabil, dar, nu, n-a fost cel pe care ţi-l imaginai.

Red ridică din sprâncene, maliţios.

— Ce ştii tu ce gândesc eu? Eşti cu Winston, nu este aşa?

Nora începu să se enerveze. Cu ce drept o interoga astfel?

Cum, atunci când o făcea să înţeleagă că nu-l interesa, îndrăznea să-i reproşeze că petrecuse un weekend nevinovat cu un bărbat care, şi el, o dorea?

— Asta nu te priveşte! De altfel, de ce te amesteci? Vei pleca la Chicago, lăsându-mă singură aici, cu o nouă operă în braţe, în timp ce nu sunt capabilă să reuşesc.

Îngrozită, Nora simţea cum îi tremură buzele. Lacrimi mari începură să-i curgă din ochii pe jumătate închişi. Ea îşi duse mâna la gură şi întoarse capul.

Red înaintă repede şi o luă în braţe. Nora începu să suspine şi el o strânse la pieptul lui.

— Încetează cu plânsul, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi la urechea ei. Şi începu s-o mângâie pe spate.

Atâta gentileţe venind de la un om pe care Nora îl considera o brută arogantă, o înspăimântă şi o

calmă, în acelaşi timp. Strânsă la pieptul lui tare, surâse, apoi pufni într-un râs nervos.

Red o îndepărtă puţin de el şi o privi, întrebându-se dacă râdea sau suspina. Când îşi dădu seama că Nora le făcea pe amândouă, ochii săi se îngustară.

— Încetează să-ţi baţi joc de mine! îi ordonă el pe un ton tăios. Ce ţi se pare atât de caraghios?

Nora era acum la un pas de isterie.

— Totul, strigă ea. Tu, ea, opera, lumea…

Ea trebui să facă un mare efort pentru a se calma. Încă tremurând, îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Scuză-mă, zise ea în sfârşit, am intrat în panică. Atunci când am aflat că vei pleca şi că aveam întreaga responsabilitate a noilor costume, mi-am imaginat că n-am să reuşesc niciodată. De acord, am ceva talent. Dar este suficient pentru Met?

Nora reuşi să surâdă uşor.

— Ai fost, până acum, colacul meu de salvare.

El îi aruncă o privire stupefiată.

— Nora, trebuie să-ţi revii.

— Ştiu! răspunse ea enervată. Nu sunt complet idioată. Fără experienţă, poate…

Aceste ultime cuvinte îi declanşară o amintire poate deplasată. Red se îndepărtă de ea şi făcu câţiva paşi către fereastră.

— Întotdeauna este aşa?

Întorcându-se, el o privi atent.

Nora era prinsă în cursă. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi continuat s-o considere o copilă. Dacă, în schimb, minţea, ar fi considerat-o, de aici înainte, ca pe o proprietate a lui Peter. Ea îşi muşcă buzele.

— Nu aveai dreptul să-mi pui o astfel de întrebare, murmură ea.

El ridică din umeri.

— Ai dreptate, zise el sec. N-am niciun drept asupra ta.

Şi nici nu o dorea, îşi spuse ea, cu amărăciune. Totuşi, murea de dorinţă de a se arunca în braţele lui. Nemişcată, îl văzu cum se îndrepta spre uşă. Acolo, cu o mână pe clanţă, se întoarse.

— Doar un cuvânt, zise el cu o voce gravă şi impersonală. Să nu te îndoieşti niciodată de talentul tău. Este enorm. Ai, totuşi, nevoie de curaj şi pe acesta nimeni nu poate să ţi-l dea. Depinde, în

întregime, de tine. Fără colac de salvare. Doar tu, singură.

El ieşi şi Nora scoase un suspin adânc. Era ca şi când pleca o parte din viaţa ei.

Încet, merse până la masă şi se aşeză. Singură, spusese el. Un tremur o străbătu. Luă un creion şi începu să deseneze.

Capitolul 9

Trecură zilele şi săptămânile atât de repede încât Nora, dedicată muncii sale, nici nu-şi dădu seama. Veni iarna, apoi Crăciunul, pe care-l petrecu la Winstoni, în Long Island. Un Crăciun alb, foc de lemne şi oameni de zăpadă.

Valeria Winston şi Nora erau acum prietene. Cu toate că locuia la San Francisco, Valeria nu ezita niciodată să se urce în avion şi să petreacă alături de familie câteva zile.

Puţin după ce Nora a părăsit atelierul pentru a-şi lua în primire noua funcţie la Met, Valeria a dus-o la cumpărături. Acum, Nora îşi putea permite. Noul său salariu îi depăşea toate speranţele. Cum putea s-o plătească atât de scump pentru a efectua o muncă pe

care o adora?

— Trebuie să te îmbraci în funcţie de ceea ce cred oamenii despre noua ta poziţie, îi spusese Valeria.

La început, Nora îi urmase sfatul împotriva voinţei sale. Dar a prins repede gustul luxului şi ochiul exersat de stilist i-a permis să se dispenseze foarte repede de sfaturi. Şi-a modificat coafura şi petrecea câteva minute în fiecare dimineaţă înaintea oglinzii pentru a se machia uşor înainte de a pleca. Blugii prespălaţi, tenişii uzaţi şi cămaşa în carouri prea mare, au făcut loc rochiilor de lână, suple şi escarpenilor cu tocuri înalte. Părul său greu, tuns la perfecţie de coaforul Valeriei, îi cădea pe umeri.

— Te-ai schimbat, îi spuse Ginny într-o zi de ianuarie când luau dejunul împreună. Nu numai că te îmbraci altfel. Întregul tău comportament este altul. Succesul este cel care te-a transformat, Nora.

Nora îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vrei să spui că mi s-a urcat succesul la cap?

— Nu! Este ceva ce nu ţi se va mai întâmpla niciodată. Numai că eşti, în sfârşit, mai sigură pe tine.

Ea făcu o mică pauză, muşcă dintr-un sandviş, gândindu-se o clipă.

— Ce se petrece între tine şi Peter?

— Ne înţelegem foarte bine, dar ne vedem puţin. Din cauza afacerilor, el lipseşte adesea. În ceea ce mă priveşte, eu sunt ocupată. Ne întâlnim mai puţin ca înainte.

Ginny o privi cu o faţă curioasă.

— Te vei căsători cu el? o întrebă în sfârşit.

Nora izbucni în râs.

— Cu siguranţă, nu. Nu suntem decât buni prieteni. Peter este un deliciu, dar ţin să rămânem aşa.

Ginny petrecuse două luni în Chicago, la Lyric Opera şi Nora ardea de dorinţă să afle ce făcea Red Thatcher. Dar nu îndrăznea s-o întrebe pe prietena sa. Din ziua în care părăsise biroul său, nu mai avea veşti despre el.

— Cum este Chicago? se forţă ea să întrebe. Povesteşte. Mi s-a spus că a fost un succes formidabil.

— Cu Red Thatcher ocupându-se de tot, tot atât de bine de lumini ca şi de orchestră, cum ar fi putut să

fie altfel? răspunse Ginny sec.

Nora nu se putu împiedica să surâdă.

— Înţeleg că nu s-a schimbat. Tot atât de dur şi de arogant?

— Încă şi mai mult, spuse Ginny, strâmbându-se. Şi totuşi, îl găsesc diferit.

Norei îi bătu inima brusc mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Nu mai este ca înainte. Parcă şi-a pierdut umorul şi puţin din acel foc interior pe care-l comunica altora. Este tot atât de pretenţios, perfecţionist, dar a devenit teribil de distrat.

Nora nu se putu împiedica să-i pună o întrebare care îi ardea buzele.

— Cum poate fi distrat cu diva Valdez alături?

— Oh, Consuelo… Vrei să-ţi spun? Nu mai cred c-a fost ceva între ei. Sau, în tot cazul, s-a terminat. Consuelo a continuat un timp să-l urmărească cu asiduităţile sale, dar el s-a ţinut deoparte. Poate că iubeşte pe altcineva.

— Poate, răspunse Nora pe un ton lejer. După cum îl cunosc, mă îndoiesc că ar sta mult timp fără

companie.

Ginny o fixă un moment, cu ochi scânteietori.

— Ştii că întotdeauna m-am gândit că se interesează de tine. Avea un fel de a te privi în seara recepţiei, pe când dansaţi… Apoi, când ai dispărut, te-a căutat peste tot. Şi doar Red ţi-a dat o şansă la Met, nu?

Nora se agita pe scaunul său. Nu voia să-şi amintească trecutul, nu voia să-şi amintească momentele penibile.

Totuşi, absenţa lui o apăsa. Altfel, de ce inima i-a bătut mai repede doar la menţionarea numelui său? De ce, de asemenea, n-o interesa, Peter?

Peter, îşi aminti ea, întorcându-se la Met, dorise să-i dea de Crăciun un inel de logodnă. Cadou pe care l-a refuzat politicos, dar ferm.

— Nu pot să-l accept, Peter, îi spusese ea. Ştii bine că nu vreau să ne căsătorim. Am vorbit asta de o sută de ori.

Peter suspinase şi pusese solitarul în scrinul său.

— De ce Nora? Sunt atât de respingător?

— Desigur că nu. Ţin mult la tine. Pur şi simplu

nu vreau să mă mărit.

El o forţase să-l privească în ochi.

— Există un alt bărbat? o întrebase el.

Nora, incapabilă să-i susţină privirea, îşi întorsese ochii.

— Nu este nimeni, murmură ea.

Nu spunea chiar o minciună, mai ales că trebuia să admită că era încă sub farmecul lui Red.

Ceea ce Nora dorea mai presus de orice, îi era inaccesibil. Trebuia să admită acest lucru, mai presus de orice. Într-o zi va avea o aventură cu Red, dar era tot la ceea ce putea spera. Şi nici nu era sigură că el o doreşte.

Din fericire, avea munca sa. Desenele pe care Nora le făcuse pentru „Boema” repurtaseră un mare succes. Următoarea producţie de la Met îi cerea un efort mai mare, pricepere şi talent. Nils dorea ca Nora să creeze costumele pentru „Tannhäuser” şi tânăra femeie se familiariza acum cu Wagner şi cu veşmintele medievale. În curând fu atât de absorbită, încât încetă complet să retrăiască trecutul.

În acest an, primăvara sosise foarte devreme.

Spre sfârşitul lui martie temperatura devenise mai blândă. Pajiştile din Central Park fură repede acoperite de narcise. Pe stradă, se vedeau toalete uşoare.

Nora îşi petrecu weekendul la familia Winston, în Long Island pentru a o ajuta pe mama lui Peter să pregătească gala anuală de primăvară, o recepţie enormă, destinată procurării de fonduri pentru Metropolitan Opera. O manifestare care va umple casa şi se revărsa pe peluze.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că vom avea vreme bună, murmură bătrâna doamnă. Va fi atât de multă lume!

Nora şi Val ajutau la aranjarea florilor în sufrageria imensă. Masa lungă era aşezată ca să primească douăzeci de persoane. Spre miezul nopţii va exista un bufet pentru participanţii la gală, dineul fiind rezervat doar unor invitaţi de marcă.

Prin uşile ce dădeau pe terasă, Nora îl păzea pe Peter, care în tovărăşia unui valet, agăţa felinare de hârtie. Toată grădina fusese decorată, până la piscină.

— Cât este de cald, exclamă Val, ştergându-şi

fruntea. Am putea crede că suntem în martie.

— Nu exagerezi puţin? zise mama sa. Ţi-e cald pentru că te agiţi. În plus, tu nu eşti obişnuită să munceşti.

— Mulţumesc mult, scumpa mea mamă! răspunse Val jignită, pe un ton acid.

Nora nu se putu abţine să nu râdă. Val era adorabilă dar, practic, nu făcea nimic. O amuza mult s-o vadă indignată pentru atât de puţin.

— Ştii bine ce cred eu despre „activităţile” tale, insistă doamna Winston, fără să se tulbure. Ai auzit-o pe Nora plângându-se de căldură? Totuşi, Dumnezeu ştie cât de mult munceşte.

Peter îşi vârî în acel moment capul pe fereastră. Era roşu, cu părul zburlit, cu tricoul şi blugii plini de pământ.

— Dacă am merge să facem baie? propuse el.

— Este o idee minunată, strigă Val. Vii şi tu, Nora?

Tânăra femeie se întoarse către doamna Winston, care termina un buchet. Aceasta îi surâse.

— Du-te, îi spuse ea. Totul este gata şi sunt abia

orele trei. Primii invitaţi vor sosi la şapte. Mă întreb ce v-a apucat să faceţi baie în acest sezon.

— E cald şi am lucrat din zori ca nişte sclavi, răspunse vesel Peter, îmbrăţişând-o pe mama sa, care roşi de plăcere.

Un sfert de oră mai târziu, cei trei tineri se regăsiră la piscină. Apa nu era atât de caldă cum prevăzuseră.

— Dumnezeule, ce frig este! exclamă Val clănţănind din dinţi.

Nora, care se ştersese cu grijă, după ce a ieşit repede din apă, era întinsă pe un şezlong.

— Să nu stai udă, o sfătui ea pe Val. Şterge-te şi vino să te întinzi alături de mine.

— Nu, eu intru în casă. Nu vreau să asist la serată cu o durere de cap.

— Mititică, delicată şi preţioasă! glumi Peter.

Val se întoarse dintr-un salt şi întinse către el un deget acuzator.

— Este greşeala ta!

— A mea?

— Desigur! Tu eşti cel care ne-a antrenat.

— Tu găseai că este o sugestie minunată!

— Haideţi, interveni Nora, încetaţi să vă certaţi. Nicio bătaie înainte de recepţie. Val, de ce nu te duci să faci o baie caldă? Te vei simţi mai bine.

— Şi te vei purta mai bine, murmură fratele ei.

Val îi aruncă o privire plină de mânie şi se îndepărtă furioasă. Peter, cu un prosop pe umeri, veni să se aşeze lângă Nora.

— În sfârşit, am scăpat de ea, zise el, aplecându-se pentru a o săruta uşor pe Nora pe buze.

Ochii săi întârziară puţin pe corpul tinerei femei. Ea se mişcă, simţindu-se jenată.

— Peter… începu ea.

— Ştiu, ştiu, răspunse el luând un aer inocent. Nu trebuie să te alung. Dar am dreptul să te privesc, nu?

El suspină şi-i aruncă o privire înflăcărată.

— Mă întreb de ce continui să te văd. Sunt câteva luni în care n-am putut să mă apropii de tine.

Nora suspină, la rândul său.

— Nici eu nu ştiu, Peter. Eu n-am făcut nimic pentru ca tu… Ştii ce vreau să spun.

Când el voia să răspundă, sună telefonul. Era o prelungire a liniei principale, pusă pe o masă de sticlă.

— Da? răspunse el, ridicând receptorul.

Ascultă un moment, cu sprâncenele încruntate.

— Bine, de acord, spuse el în sfârşit, dar am seară de primire la mine; trebuie să fiu înapoi la orele şase, nu mai târziu.

El ascultă încă.

— Am înţeles. Rămâne stabilit.

Şi puse brutal receptorul în furcă.

— Ce necaz! Nişte oameni de afaceri din Portland sunt în oraş şi vor să trateze cu noi un contract important pe care trebuie să-l semnez şi eu.

— Vei fi înapoi la timp? Mama ta mi-a spus că unii dintre invitaţi vor veni în curând.

— Mai bine, zise Peter, ridicându-se. Prefer să mă lipsesc de această afacere decât s-o supăr pe mama. Trebuie să mă grăbesc. Vii cu mine acasă?

— Nu. Vreau să mai prind puţin soare.

— În acest caz, ne vedem mai târziu.

Nora închise ochii şi se instală mai confortabil. Soarele cald pentru acest sezon, o scălda cu razele

sale. Dacă aş fi o pisică, îşi zise ea, aş toarce. Liniştea era deplină şi adormi.

Se trezi, încetul cu încetul, mai târziu, cu senzaţia bizară că este observată. Nora se întreba dacă Peter se întorsese. Se făcuse răcoare şi tremura. Soarele se ascunsese.

Deschizând încet ochii, Nora distinse o siluetă nemişcată în faţa şezlongului. Nu era un nor care ascundea soarele, ci Red Thatcher care o fixa cu ochii lui cenuşii.

Nora lăsă să-i scape un mic strigăt şi îşi duse o mână la gură. Inima îi bătea să se rupă. Se simţea fericită, dar şi foarte slabă. Red stătea înaintea ei, cu mâinile în buzunare, picioarele puţin depărtate şi o şuviţă de păr pe frunte.

Nora rămase un moment fără să poată vorbi.

— Ce… ce faci aici? reuşi ea să articuleze, în sfârşit.

Ochii lui Red întârziară puţin pe corpul ei şi o făcură să tremure. El ignoră întrebarea.

Tânăra femeie îşi luă capotul şi se îmbrăcă repede, îngrijorată să nu se dea în spectacol faţă de

toată familia. Ea îl fixă pe Red cu o adoraţie fără pereche. El îi întinse mâna şi o conduse spre un loc umbrit.

— Ascultă-mă bine, Nora. Vreau să pleci cu mine. Mai întâi la San Francisco, apoi la Paris şi la Roma. Mă însoţeşti?

Să fie cu el în fiecare zi, în fiecare noapte! Nora nu-şi imaginase o asemenea fericire.

— Da, Red. Da!

Ea îi aruncă o privire timidă.

— Ştii, sunt tot atât de… neexperimentată.

Ochii lui Red se măriră. El ezită, apoi surâse cu amabilitate.

— Vei învăţa repede. Eşti dotată, după cum văd.

Strângând-o la piept, începu s-o sărute cu pasiune. În primul moment, Nora răspunse cu ardoare sărutărilor sale, dar treptat, deveni pasivă. Îndoiala şi teama îi cuprinseră inima. Ştia acum cu certitudine că-l iubea, că-l adorase întotdeauna. Dar, care erau sentimentele lui? Ce viitor vor avea? Trebuia să ştie.

Ea se desprinse, făcu un pas înapoi şi-l privi drept în ochi.

— Şi Consuelo, Red?

El îşi încruntă sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam că ea şi cu tine…

— Te înşeli. Ea nu este deloc genul meu.

— Dar v-am auzit, v-am văzut.

Red suspină.

— Nu ştiu ce ai auzit sau ce ai văzut, dar nu este ceea ce crezi. Consuelo adoră s-o flatezi cu un cuvânt, cu o sărutare, cu o mică mângâiere prietenoasă, dar asta nu ne duce mai departe. De când te-am cunoscut, nu m-am uitat la altă femeie.

Nora era sigură, dar nu încetă să aibă îndoieli. Care erau sentimentele lui faţă de ea?

— Red, priveşte-mă!

— Cu plăcere, răspunse el râzând.

— Trebuie să ştiu, Red. Ce simţi pentru mine?

— Ce simt pentru tine? zise el stupefiat. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Sunt vrăjit, încântat, ameţit. Eşti atât de frumoasă, de dezirabilă… Cred că nu m-aş despărţi niciodată de tine.

El o luă în braţe, dar Nora se împotrivi.

— Mă iubeşti? întrebă ea după ce îşi adunase tot curajul.

Ea îl auzi scoţând un suspin adânc. Rămase un moment nemişcat, fără să vorbească.

— Ce înseamnă să te iubesc? răspunse el, în sfârşit. Cum pot să ştiu? Te vreau lângă mine. Doresc să facem dragoste. Asta nu este de-ajuns?

— Şi după San Francisco şi Europa ce se va întâmpla?

El ridică din umeri şi-şi vârî mâinile în buzunare.

Nora simţi imediat c-o să-l piardă.

— Cine ştie? De ce să nu profităm de clipa de faţă, fără să punem prea multe întrebări?

Nora dădu uşor din cap.

— Nu cred că va fi posibil, Red. Cred că nu voi putea trăi astfel.

— Ce se întâmplă? întreb el furios. E vorba, în continuare de preţioasa ta virginitate?

— Nu, răspunse Nora, foarte calmă. Ştii prea bine că de mult timp aceasta nu mai contează pentru mine. Mai exact, de când te-am întâlnit.

Ea suspină, dezolată.

— Nu pot să plec cu tine, Red.

— Şi de ce? urlă el. Eşti de acord să te culci cu mine, dar nu vrei să mă însoţeşti. De ce? Explică-mi!

O zgâlţâi, plin de furie.

„Pentru că te iubesc” ar fi putut să răspundă. Dar ştia că nu o va înţelege. Trebuia să găsească repede un motiv convingător.

— Pentru că mă căsătoresc cu Peter, declară ea cu o voce încordată.

Red făcu un salt înapoi. Nora îşi dădu seama că-l rănise şi plecă ochii. „Este singura soluţie” îşi zise ea pentru a se consola. Când ridică ochii, figura lui Red era întunecată, descompusă.

— Aş putea să te ucid, bombăni el, îndepărtându-se cu paşi mari.

Nora duse mâna la obraz. Avea impresia că o lovise. Ea urmări silueta înaltă până ce dispăru pe uşă.

— Ce-am făcut? murmură ea, strângându-şi capotul pe umeri.

Îndreptându-se la rândul său spre casă, Nora încercă să-şi pună puţină ordine în gânduri. Mai întâi,

să-l uite pe Red. Ce viaţă îi propunea el? Câteva luni, un an de fericire şi apoi? Ea avea dreptate.

În camera sa, negăsindu-şi liniştea, se decise să facă o baie caldă. De ce îl amesteca pe Peter în toate acestea? Pentru că era singurul mijloc de a-l descuraja pe Red.

Mai târziu, când, îmbrăcată într-o rochie de interior, începu să se machieze, se gândi că a se uni cu Peter nu era o idee rea. Nu simţea pentru el pasiunea care o lega de Red, dar o iubea şi dorea s-o ia în căsătorie.

Cu cât se gândea la aceasta, cu atât ideea i se părea bună. Căsătorindu-se cu Peter, îndepărta ameninţarea care o reprezenta Red. Acesta nu-şi va trăda niciodată un prieten seducându-i soţia. În plus, imensa afecţiune pentru Peter ar fi o garanţie a fidelităţii.

O bătaie în uşă, îi întrerupse gândurile.

— Cine este? strigă ea.

— Doar eu, răspunse Peter. Eşti îmbrăcată?

— Destul de rezonabil. Intră, Peter.

El era gata îmbrăcat pentru cină: pantaloni

negri, jachetă albă. Nora îl găsea atrăgător; îi va fi uşor să-l iubească într-o zi. Peter va fi, cu siguranţă, un soţ şi un tată excelent.

— Cred că arăt ca o vrăjitoare, îi spuse ea râzând. Mi-ai văzut părul? Ce dezastru!

Peter făcu ochii mari şi izbucni în râs.

— Pentru mine vei fi întotdeauna frumoasă.

Nora se ridică şi-l privi.

— Aşa gândeşti cu adevărat? întrebă ea, cu o voce înăbuşită. Peter, întâlnindu-i privirea, încetă să surâdă. Ridică mâna şi o mângâie încetişor pe faţă.

— Nu ştii asta, de atâta timp?

Nora nu putu să-i suporte mult timp privirea-i rugătoare. Întoarse capul şi respiră profund.

— Mai vrei să te căsătoreşti cu mine, Peter?

Răspunsul izbucni imediat.

— Da!

— În acest caz, se auzi ea spunând, ne vom căsători.

Peter o forţă să-l privească.

— Crezi cu adevărat ceea ce spui?

Nora surâse şi dădu din cap.

— Nu vreau să ştiu ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea, murmură el, dar orice ar fi fost, sunt foarte fericit.

El o sărută şi Nora se strădui cât mai bine să răspundă pasiunii sale, mergând până la a-şi trece braţele în jurul gâtului lui.

— Când, Nora? Când te vei căsători cu mine?

— Când vei dori, răspunse ea, râzând.

— Astă-seară, după cină, voi anunţa această veste bună. Mama şi Val vor fi încântate.

Nora simţi cum i se strânge inima. Red va fi acolo. Cum să-l înfrunte? Ce va spune el?

Invitaţii erau toţi intimi ai familiei şi Nora îi cunoştea bine. Doamna Winston prezida, aşezată la un capăt al mesei lungi. Peter stătea în faţa ei. Nora se instalase la stânga sa. Red Thatcher, foarte elegant în ţinuta de seară, se găsea aproape de doamna Winston, cât mai departe posibil de Nora.

Tânăra fată se îmbrăcase cu grijă. Purta o rochie de un violet profund, asortată cu ochii săi. Decolteul era adânc, mânecile scurte îi ascundeau umerii. Croiala rochiei îi punea în valoare sânii, fără să-i arate

prea mult. Partea de sus se mula strâns pe corp şi, începând din talie, o jupă lungă plisată îi cădea până la glezne.

Părul îi scânteia şi machiajul, aplicat cu zgârcenie, dar cu gust, punea în valoare strălucirea ochilor. Mulţi bărbaţi o priveau admirativ, iar unele femei cu gelozie.

În timpul cinei, Peter se apleca mereu spre Nora. Plin de mândrie şi de dorinţă, nu putea să-şi desprindă privirea de la ea.

— Eşti cea mai frumoasă participantă, îi şopti el, la sfârşitul mesei. Nu vreau să mai întârzii vestea cea mare.

— Mama ta şi Val sunt la curent?

— Da. Sunt aproape tot atât de fericite ca şi mine.

După cum a promis, Peter s-a ridicat la sfârşitul cinei şi a cerut, cu un gest, linişte. Toate privirile se întoarseră spre el. El luă mâna Norei în mâna sa pe care scânteia diamantul ce i-l oferise.

— Voi fi scurt, zise el surâzând. Nora a acceptat, în sfârşit, să devină soţia mea.

A fost un moment de linişte, urmat imediat de aplauze îndelungi. Toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

Nora întâlni privirea doamnei Winston şi aceasta îi surâse. Peter spusese adevărul, părea foarte mulţumită. Când Nora îi întoarse surâsul, îl văzu pe Red Thatcher care o fixa cu un aer întunecat. Ea susţinu cu mândrie lucirea ucigaşă pe care o citea în ochii lui şi îşi ridică bărbia într-un gest de sfidare.

Deodată, cu graţie şi cu o figură de nepătruns, el îşi ridică paharul şi o salută batjocoritor. Nora îşi întoarse repede privirea. Mesenii toastară în cinstea logodnicilor. Curând, primii invitaţi la recepţie începură să apară.

Nora petrecu restul serii ca în ceaţă. Nici nu îndrăznea să se gândească la ceea ce făcuse. Ştia doar că va merge până la capăt. Nu se punea, acum, problema să mai dea înapoi.

La un moment dat, l-a zărit pe Red în mulţime. Erau greu de ignorat silueta sa înaltă şi personalitatea puternică. Celebru, era înconjurat tot timpul de un cerc de admiratori care-l urmau pas cu pas, sorbindu-i

cuvintele. Niciodată nu privise în direcţia ei, ca şi cum ar fi uitat episodul din grădină.

Nora vorbea cu Val şi cu Nils Thordarson, când auzi în spatele ei vocea gravă a lui Red:

— Vrei să dansezi, Nora? întrebă el cu o voce neutră şi politicoasă.

Tânăra femeie dorea să refuze dar nu îndrăznea. Nu avea de ce să se teamă de el şi prietenii ar fi considerat curioasă această eschivare. Se întoarse deci şi el o conduse spre pista de dans, pe terasă, unde fusese instalată o mică orchestră.

Red abia o atingea, mulţumindu-se s-o conducă doar cu vârful degetelor. Ei nu-şi vorbiră.

Când muzica încetă, se găsiră la extremitatea terasei, aproape de scara care ducea în grădină. Nora se îndreptă către casă, când Red îi puse o mână pe umăr şi o imobiliză.

— Deci, te căsătoreşti cu Peter.

Nora rămase puţin ţeapănă, gata să se bată pentru fericirea sa. Se aştepta să-l vadă cu un aer sever, cu privirea acuzatoare. Spre marea ei surpriză, văzu că surâdea. În ochii lui se citea o oarecare

admiraţie.

— Da, răspunse ea calm. Ne vom căsători.

— De ce?

Nicio ranchiună. Ar fi crezut, mai degrabă, că întrebarea îl intrigă, că era curios să afle răspunsul.

— De ce? repetă ea. Pentru acelaşi lucru pentru care şi alţii se logodesc.

— Eu ştiu pentru ce se logodesc oamenii! strigă el deodată, cu o voce mai dură. Vreau să ştiu pentru ce te-ai logodit tu.

Nora ezită puţin şi un surâs de satisfacţie invadă figura lui Red. El o luă de mână.

— Vino, zise, târând-o după el pe scară.

Nora se poticni, pentru a se răzvrăti. Red o conduse lângă piscină şi se întoarse brusc cu o privire scrutătoare.

— Vreau să-mi spui că-l iubeşti pe Peter Winston, zise el cu o voce gravă, luând-o pe după umeri.

Nora, ridicând capul, se pregăti să mintă cu dezinvoltură. Dar, întâlnindu-i privirea, fu incapabilă s-o facă şi rămase o clipă tăcută.

— Eu… eu…

Deodată, Red o trase spre el şi-i acapară buzele, strângând-o puternic. Fără a înceta s-o îmbrăţişeze, îi şopti la ureche:

— Nu înţelegi că te iubesc, prostuţo!

Inima Norei tresări puternic.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, uluită.

Red o privi drept în ochi.

— Că te iubesc. Te iubesc chiar din prima zi, fără s-o ştiu, dar a trebuit să înţeleg abia când ai hotărât să te căsătoreşti cu altul.

— Oh, Red!

Profund tulburată, Nora îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Mergem să ne căsătorim imediat, murmură el. Apoi, plecăm. San Francisco, Roma, Paris…

Nora era nebună de bucurie, dar nu-şi pierdu de tot capul. Ea încercă să examineze situaţia.

— Red, lasă-mă! strigă ea. Este imposibil.

El o privi, fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti? Te iubesc şi vreau să ne căsătorim. Încerci să mă faci să cred că nu vrei? Este imposibil. Totuşi, mă iubeşti, nu?

— Da, te iubesc. Da, vreau foarte mult să ne căsătorim. Dar i-am promis lui Peter…

El înţepeni, imens şi impresionant, o lăsă, făcu un pas înapoi şi-i ridică uşor o mânecă de la rochie, care căzuse.

— Bine, pronunţă el cu o voce joasă. Dacă vrei să duci această aventură până la sfârşit, te priveşte.

Cu calmul pe care-l afişa, Nora simţi în el o tensiune teribilă, arătând cât efort îl costase aceste cuvinte. În acel moment, crezu în dragostea lui şi se decise.

I se aruncă în braţe şi se lipi de el.

— Nu pot, îi mărturisi. Pe tine te iubesc, din prima zi.

Nora se ura pentru că-i făcuse rău lui Peter, dar era vorba de fericirea sa. Ar fi murit dacă Red ar fi plecat acum. Trebuia să vorbească imediat cu Peter.

— Trebuie să-i anunţ lui Peter decizia mea. Vrei să vii cu mine?

El o privi o clipă, cu sprâncenele încruntate, ca în ziua în care trecuse pe la ea şi-i explicase că talentul nu este totul, că-ţi trebuie curaj să te avânţi în lume

fără colac de salvare. Nora înţelese mesajul. Această conversaţie cu Peter trebuia s-o poarte singură.

Fără un cuvânt, plecă cu inima bătând spre imensa casă, strălucitor iluminată. Ar fi dat oricât pentru a îndulci lovitura pe care urma să i-o dea lui Peter.

Peter, lângă bufet, asculta râzând ceea ce-i povestea cineva. Când o zări, privirea i se lumină şi Nora se opri, incapabilă să mai facă un pas.

Ea îl auzi scuzându-se şi venind spre ea.

— Scumpo, zise el luându-i braţul, unde ai fost plecată?

— Peter, trebuie să-ţi vorbesc. Acum. În particular.

Surâsul lui dispăru; deodată, se alarmă.

— Nora dragă, ce se întâmplă?

— Te rog, Peter, să ne retragem puţin.

El o fixă, incapabil să înţeleagă, apoi îi căzură umerii şi o luă de braţ.

— Să mergem în bibliotecă, zise el, resemnat.

Traversară mulţimea de invitaţi, forţându-se să surâdă, răspunzând urărilor de fericire ce li se

adresau din toate părţile. Ajunşi în bibliotecă, se aşezară faţă în faţă.

Începerea era liniştită. Doar un vechi orologiu bătea secundele, cu regularitate. În cămin, focul era pe sfârşite. Ca şi uniunea noastră îşi zise Nora cu tristeţe.

Ea îşi adună tot curajul şi deschise gura pentru a vorbi, dar el o opri cu un gest.

— Ţi-ai schimbat hotărârea?

— Peter… începu ea.

Nora nu putu să meargă mai departe. Frângându-şi mâinile, încercă în alt fel.

— Red şi cu mine…

Nu! Nu va ajunge niciodată la capăt.

— Inutil să-mi explici, zise deodată Peter. Era prea frumos ca să fie adevărat. Am văzut cum te privea când te-a invitat să dansezi… întotdeauna l-ai iubit pe Red, nu-i aşa, Nora?

Ea îl aprobă moartă de ruşine, fără a îndrăzni să-i susţină privirea de animal rănit.

Şi doar numai pentru că Red o aştepta şi se gândea la anii fericiţi pe care o să-i petreacă

împreună, reuşi Nora să treacă peste momentele următoare. Peter rămase la început liniştit. El respira cu greu şi i se citea pe figură cum trecea de la furie la amărăciune. Înţepenit, cu dinţii strânşi, ţi se făcea rău să-l vezi.

În cele din urmă, Nora vorbi:

— Peter, ştiu că am făcut rău spunându-ţi să ne căsătorim. Dar în afară de această oribilă eroare nu te-am minţit niciodată.

În el se dădea o luptă fantastică. Ce trebuia să facă? Iertarea? O ură la înălţimea răului pe care i-l făcuse?

În cele din urmă, ridică privirea şi surâse uşor.

— Draga mea Nora, vom rupe logodna. Vrei să-mi dai inelul, te rog?

Nora suspină, uşurată. Chiar şi ea fu atât de mişcată de curajul său în faţa adversităţii încât îşi simţi ochii plini de lacrimi. Scoţându-şi solitarul, se apropie de Peter şi i-l întinse.

El nu-l luă imediat, cu privirea întrebătoare.

— Eşti sigură, Nora?

Ea dădu din cap.

— Sunt dezolată, Peter. Tu cunoşti sentimentele mele pentru tine. Eşti omul cel mai drăguţ pe care l-am întâlnit. Nici nu ştii cât de mult a contat prietenia ta pentru mine. Dar, îl iubesc pe Red de la prima noastră întâlnire.

Nora îl văzu închizând ochii şi ducându-şi mâna la inimă. Ea o puse pe a sa pe braţul lui.

— Te iubesc mult, Peter. O ştii, nu este aşa? Dacă aş fi putut evita să-ţi fac rău…

— Pentru aceasta, ar fi trebuit să renunţi la Red şi văd bine că nu poţi, zise el cu o voce dulce.

Nora se mulţumi şi de această dată să răspundă cu un semn din cap.

— Sper că te va face fericită! exclamă Peter, ameninţător. Care sunt proiectele voastre? adăugă el imediat, cu o voce mai amabilă.

— Ne vom căsători imediat. Apoi vom pleca împreună în turneu. Mai întâi la San Francisco, apoi în Europa.

Când era gata să părăsească încăperea, Peter se întoarse, păru că ezită, apoi spuse:

— Nora, cu ocazia căsătoriei tale cu Red, vrei să

accepţi acest dar?

Şi-i întinse inelul pe care i-l ceruse mai înainte.

— Oh, Peter! Mă vei ierta?

El o privi cu acea gingăşie pe care ea o cunoştea atât de bine.

— Nu te nelinişti pentru mine, Nora. Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Întotdeauna ai fost cinstită cu mine... Să fii fericită!

El ieşi şi Nora se găsi singură, cu inima grea, în marea încăpere liniştită. Dar Red apăru deodată în uşă şi ea aproape uită penibila scenă care avusese loc acolo. Ochii lui erau întrebători.

— Totul este bine? întrebă el, surâzând.

— Da, totul va fi bine, răspunse ea, traversând biblioteca şi aruncându-se în braţele lui.

Sfârşit